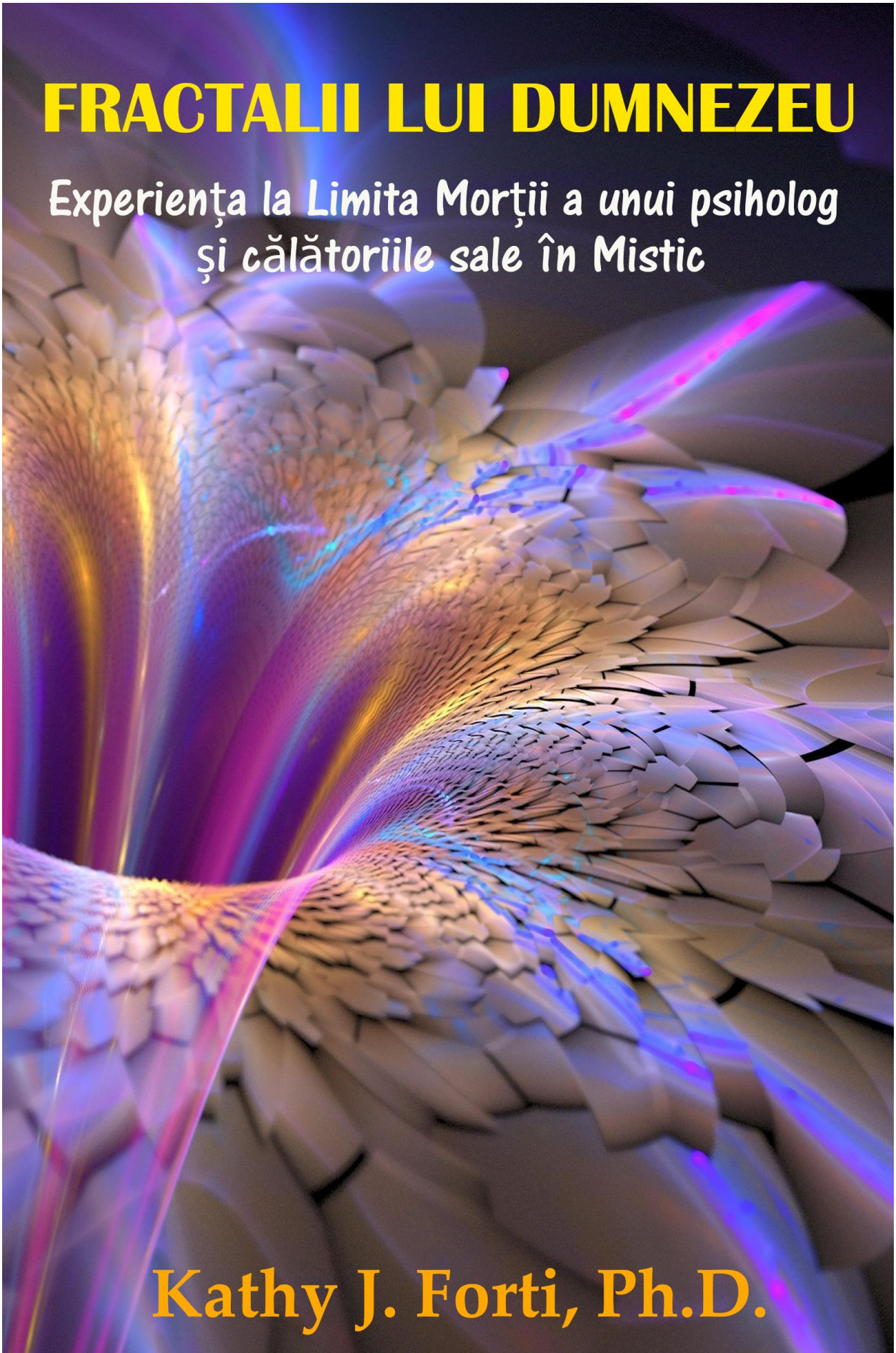
FRACTALII LUI DUMNEZEU
Experiența la Limita Morții a unui psiholog
și călătoriile sale în Mistic
Kathy J. Forti, Ph.D.

Fractalii lui Dumnezeu

Experiența la Limita Morții a unui psiholog și călătoriile sale în Mistic

Autor: Kathy J. Forti, Ph. D. (Doctor)

Laudă în avans pentru Fractalii lui Dumnezeu

„O cunosc pe Kathy Forti. A făcut parte din studiile mele inițiale asupra celor care au trecut prin Experiențe la Limita Morții, primul ei episod având loc în 1971. Secvențele de 'amintiri din viitor' care au derutat-o atât de mult atunci, au pregătit scena pentru un studiu amănunțit pe care l-am pornit - despre efectele ulterioare acestui tip de experiență, despre timp și spațiu, despre știință, spirit și suflet - și care a devenit labirintul unic numit *Future Memory* (Amintiri din viitor). I-am promovat cartea pentru copii despre un băiețel care a avut o Experiență la Limita Morții (Near Death Experience), și am continuat să fac asta timp de ani întregi pentru că la vremea respectivă nu exista nimic asemănător. Kathy a avut din multe puncte de vedere efecte ulterioare tipice unei Experiențe la Limita Morții: nivel de inteligență mai mare decât înainte de ELM (Experiență la Limita Morții), posesia de facultăți îmbunătățite, îndrumare spirituală, întinerire, nivel energetic ridicat. După ani de zile a murit din nou.

Cea de-a doua ELM a fost extrem de intensă, mai profundă decât cea anterioară, mai implicată. A revenit la viață de această dată atât de obsedată de numere și semnături energetice și matematică și știință încât părea că nimic altceva nu mai contează. Îndrumarea ei este continuă, la fel și nevoia ei de a înțelege această îndrumare. Cunosc această versiune de Kathy Forti chiar mai bine decât prima, deoarece s-a găsit `băgându-și nasul` în domeniul psihotronicelor (psychotronics), geometriei divine, codurilor vindecătoare și puterii minții asupra materiei, învățând despre oamenii din trecut care au demonstrat că realitățile spirituale sunt tangibile și pot transforma lumea. Știu asta pentru că aici m-au condus propriile experiențe la limita morții (ELM).

Pot garanta personal ceea ce Kathy a descoperit și ceea ce a făcut cu această descoperire, precum și integritatea pe care o aduce în tot ceea ce face. Ceea ce este atât de important cu privire la ceea ce a inventat mai târziu - Trinfinity8 - este că acest dispozitiv le permite altora să dezvolte procedee spirituale profunde în încercarea lor de a fi de folos în arta vindecării și menținerii stării de sănătate. *Fractalii lui Dumnezeu* este o poveste cu comoară, nu doar despre ce i s-a întâmplat lui Kathy... dar despre ceea ce a descoperit că o aștepta... în interiorul propriului său suflet."

-- P.M.H Atwater, L.H.D, autoare a *Near-Death Experiences: The Rest of The Story* (Experiențe la limita morții : restul poveștii), *Future Memory* (Amintiri din viitor), *Children of the Fifth World* (Copiii celei de-a cincea lumi) și *We Live Forever* (Trăim pentru totdeauna).

„Dr. Forti ne oferă o privire lămuritoare în spatele cortinei propriei sale povești de viață, evoluție spirituală și călătorie metafizică înspre dezvoltarea tehnologiei Trinfinity8, o unealtă pentru ascensiunea spirituală care afectează fiecare persoană în mod unic pe drumul său individual către evoluție spirituală. Această carte este obligatoriu de citit pentru oricine dorește să știe mai multe despre cum să depășească obstacole, cum să vadă `imaginea de ansamblu`, și să învețe să aibă încredere în propria înțelepciune interioară împotriva tuturor șanselor. *Fractalii lui Dumnezeu* este o aventură incredibilă care merge adânc în interiorul călătoriei lui Kathy către contactarea unor ființe multidimensionale ce doresc să ajute rasa umană, să ridice vălul suferinței umane. Ea explică în termeni simpli codurile și algoritmii implicați în cele din urmă în vindecarea la toate nivelurile. Una peste alta, această carte este fascinantă, vă va ține nerăbdători să întoarceți pagina ca să învățați mai multe."

-- Tracy Latz, M.D. și Marion Ross, Ph. D. (The Shift Doctors - Doctorii schimbării), autoare a *Shift: 12 Keys to Shift Your Life* (Schimbare: 12 chei pentru a îți schimba viața) și *Shift: A Woman`s Guide to Transformation* (Schimbare: Ghidul unei femei către transformare).

Autorul acestei cărți nu distribuie sfaturi medicale sau prescrie folosirea oricărei tehnici ca formă de tratament pentru probleme fizice, emoționale sau medicale fără îndrumarea unui medic, directă sau indirectă. Intenția autorului este să ofere informație de natură generală pentru a vă ajuta în căutarea și găsirea bunăstării emoționale și spirituale. În eventualitatea în care folosiți orice informație din această carte pentru dumneavoastră, fapt care este dreptul dvs. constituțional, autorul și toți cei implicați în publicarea, traducerea și distribuirea acestui material nu își asumă responsabilitatea pentru acțiunile dumneavoastră.

Dedicație

Pentru Mama și Tata. Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns. Iubirea și sprijinul vostru mi-au dat curajul să îmi asum riscuri și să mă avânt.

Prolog

„Cere și ți se va da”. Am auzit fraza aceasta rostită de cel puțin o sută de ori și întotdeauna mi s-a părut de o naivitate simplistă.

În decursul vieții sperăm la și ne rugăm pentru materializarea multor lucruri, doar pentru a avea parte de dezamăgire imediat după ce lucrurile nu se întâmplă așa cum ne-am dorit. Însă aparențele pot fi înșelătoare. Uneori, durează o vreme până să realizăm la nivel conștient că nu știm întotdeauna ce e mai bine pentru noi. Rugăciunile primesc răspuns în cele mai neobișnuite feluri. Până și eșuările noastre se dovedesc a fi binecuvântări deghizate, dându-ne o perspectivă și o direcție nouă și edificatoare. Lecția fundamentală pare a fi să avem încredere în rezultat.

Și totuși încrederea era singurul ingredient care îmi lipsea cel mai mult în 1981 când am cerut în rugăciuni să-mi fie permis să fiu cu adevărat de ajutor celor care au nevoie de el cel mai mult. Era o responsabilitate asupra căreia credeam că sunt gata să acționez fără să pun întrebări. M-am trezit pusă la încercare imediat după ce am promis.

La momentul respectiv lucram cu copii la Casa Roland McDonald din New York, o „casă departe de acasă” pentru copiii aflați sub tratament împotriva cancerului la spitalele din apropiere, cum ar fi Memorial Sloan Kettering. Ocupam poziția de director adjunct, ajutam la buna funcționare a Casei și iubeam să lucrez acolo. Cu câteva luni în urmă îmi dădusem demisia de la locul de muncă pe care îl aveam la televiziunea WCBS-TV, în New York, la emisiunea „Eye on New York” (Cu ochii pe New York) - o emisiune cu format în stilul revistă unde îmi croisem drumul ascendent de la cercetător la producător de teren imediat după ce am absolvit Școala de Jurnalism Difuzat din cadrul Universității New York. Una din ultimele sarcini pe care le-am avut ca producător de teren a fost să lucrez la povestea despre recenta deschisă Casa Ronald McDonald din New York. În ziua în care am intrat în Casă am avut un sentiment copleșitor că locul meu este acolo printre acele suflete curajoase care se confruntă în fiecare zi cu situații la limita dintre viață și moarte. Ca rezultat al acelui sentiment, am început să mă ofer ca voluntar în timpul meu liber, seara și la sfârșitul săptămânii când mă puteam desprinde de atribuțiile pe care le aveam ca producător la WCBS-TV. Nu a durat mult până unul dintre membrii Consiliului de la conducerea Casei Roland McDonald mi-a oferit un loc de muncă unde aș ajuta la buna funcționare a Casei ca director adjunct. Am acceptat fără ezitare. Mi-am dat demisia din domeniul știrilor și, în schimb, am făcut o întoarcere de 180° către domeniul sănătății, cu un salariu ce reprezenta mai puțin de jumătate din cel anterior. Prietenii mei credeau că am înnebunit, și nu puteam să le port pică pentru asta. Am simțit o chemare puternică să fac această schimbare așa că am urmat-o. La momentul respectiv nu aș fi putut să explic de ce, pur și simplu simțeam că e lucrul potrivit.

Ajutând la administrarea de zi cu zi a casei și întâlnirea cu familii ce treceau prin cele mai dificile momente din viața lor m-a ajutat să-mi deschid ochii. A pus ceea ce este important în viață într-o perspectivă clară. Pentru prima dată am simțit un sentiment de reală împlinire. Era ca și cum lucram într-o mică United Nations (ONU), o casă unde părinți și copii din întreaga lume veneau să stea, căutând speranță și vindecare. Este locul unde am cunoscut-o pe Fernanda.

Au fost atât de mulți copii pe care i-am cunoscut acolo, toți frumoși în felul lor special. Însă din minutul în care am văzut-o pe Fernanda, era ceva despre ea ce m-a atras instant. Pur și simplu nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Avea nouă ani, părul blond, ochi albaștri de înger și un zâmbet radiant care te făcea să alergi la ea și să o iei în brațe. Arăta ca un mic înger și putea să lumineze o cameră întreagă. Ea împreună cu mama ei veniseră tocmai din Sao Paulo, Brazilia, sperând să găsească un remediu pentru leucemia agravantă a Fernandei.

De la bun început prietenia noastră urma să fie una limitată, prin simplul fapt că eu nu vorbeam protugheza ei nativă și Fernanda nu vorbea limba engleză. Am descoperit că puteam să încâlcesc câteva cuvinte pe care le-am preluat ici-colo, dar pe scurt trebuia să mă bazez pe mama ei să traducă totul pentru mine. După aceea, la o săptămână după ce au sosit, au dispărut la fel de repede cum au venit, au predat camera fără să lase vreun mesaj în urma lor. Am presupus că prognoza medicală nu a fost bună și s-au decis să se întoarcă în țara lor nativă. Se întâmpla des acest lucru. Încă o față trecătoare, încă o poveste tristă. Curând am uitat de Fernanda până într-o noapte, o lună mai târziu, când ne-am întâlnit din nou - de data aceasta în vis. Nu a fost un vis zguduitor în niciun caz; de fapt a fost destul de scurt și simplu. Dar era unul pe care cel mai probabil nu îl voi uita, pentru că vivacitatea sa era uimitor de reală. A fost un vis care m-a dus în o cameră anume de spital, în care Fernanda dormea destul de adânc într-un pat. Era îmbrăcată cu o pijama de culoare verde smarald. În timp ce mă uitam în jos la ea, am auzit o voce masculină în spatele meu spunând „Mergi la ea. Ai un mesaj pentru ea.” Nu am văzut fața acestui bărbat, oricât mi-ar fi plăcut să fac asta. Dar vorbele pe care mi le-a spus erau mult mai importante. Am simțit o urgență reală în spatele lor. Îmi amintesc confuzia pe care o simțeam și am izbucnit imediat „Dar nu vorbesc limba ei!”

Vocea, plină de răbdare, mi-a răspuns calm „Asta nu este important. Ai un mesaj pentru ea și trebuie să mergi să o vezi.” Înainte de a putea să vociferez orice alte îndoieli și obiecții legate de capacitatea mea de a livra acest „mesaj” misterios, am fost trezită brusc de sunetul alarmei ceasului deșteptător și de urgența faptului că dacă nu mă pun în mișcare voi rata trenul care mă duce în oraș. Însă nu mă putem opri din a mă întreba ce a însemnat visul, și nu mi-am putut lua gândul de la el toată dimineața, era ca o obsesie. Mă întrebam dacă era posibil ca Fernanda să fie încă în New York și să nu se fi întors în Brazilia? Știam că dacă vreau să am pace mentală, era un singur mod de a afla. Am format numărul de telefon al spitalului Memorial Sloan Kettering, unde a căutat inițial tratament, să văd ce pot afla. Cinci minute mai târziu, știam tot ce trebuia să știu. Fernande suferise un transplant de măduvă osoasă la spital cu două zile în urmă, o procedură care la vremea respectivă avea o rată de succes foarte scăzută. Am terminat apelul telefonic întrebându-mă ce să fac în continuare, chiar în timp ce-mi dădeam seama că deja știu. Datorită unui motiv insondabil, trebuia să merg să o văd.

Am sărit peste prânz, îngrijorându-mă la fiecare pas făcut către spital. În mintea mea mă gândeam numai la ce ar putea fi acest mesaj pe care trebuia sa i-l transmit. Era cumva pe moarte și eu trebuia să îi ofer ei sau familiei ei niște cuvinte de mângâiere? Simțeam o sudoare rece, nervoasă, adusă de aceeași stare de trac pe care o simte un actor fix înainte să îi vină rândul și realizează brusc, cu panică faptul că nu-și amintește nicio replică. În cel mai rău caz mă temeam că am fost trimisă într-o misiune pe care cel mai probabil o voi da în bară și apoi nimeni „de sus” nu mă va mai chema să fiu de ajutor vreodată. Era un gând depresiv. „Ei bine, ce așteptări aveai?!” îmi venea să țip înapoi. „Am primit zero instruire cu privire la ce trebuie să spun!”

Am stagnat în magazinul de cadouri al spitalului, alegând un urs de pluș pufos, încercând să îndepărtez energia negativă pe care o simt atunci când intru într-un spital sau vreo instituție medicală. Nu e doar de la oamenii bolnavi care sunt acolo. Casa Roland McDonald era plină de copii bolnavi, însă energia de acolo era plină de iubire, speranță, dăruire și de promisiunea unei zile de mâine mai luminoasă. Am învățat că atitudinea face o diferență majoră. Și în acel moment am realizat brusc că propria mea atitudine avea nevoie de ceva ajustări. Trebuia să mă opresc din a mă îngrijora în legătură cu ce trebuia să fac și să am încredere în convingerea că într-un fel sau altul, la timpul potrivit, voi face ceea ce trebuie.

Cu ursulețul de pluș strâns la piept ca o pătură de securitate nepotrivită pentru adulți, am

parcurs drumul până la unitatea de oncologie pediatrică, oprindu-mă în fața camerei Fernandei, unde un mesaj de pe ușa ei m-a informat că ea se afla în „izolare inversată”. Ea nu avea niciun fel de imunitate care să o ajute să lupte cu cei mai simpli microbi de răceală pe care i-ar fi putut contacta de la mine sau oricine altcineva. Încet am îmbrăcat rochia sterilă albă, masca, mănușile și papuceii pentru vizitatori, am respirat adânc și am bătut ușor la ușă.

Mama ei a întredeschis ușa, apoi a deschis-o larg în timp ce am citit pe fața ei obosită surpriza și faptul că m-a recunoscut. „Intrați, vă rog” mi-a făcut semn în șoaptă.

M-am strecurat înăuntru și am vazut-o pe Fernanda în pat făcută ghem sub așternuturi. Și exact cum am văzut în vis, era îmbrăcată cu pijamaua de culoare verde smarald. Asta mi-a captat atenția cu desăvârșire.

În timp ce luam loc lângă mama ei, am rugat-o să mă pună la curent cu situația lor. Mama Fernandei trebuia să vorbească, așa că eu doar am ascultat-o. După ce au aflat că Fernanda avea nevoie de o operație și de tratament extins, au plecat de la Casa Roland McDonald și au închiriat un apartament mai aproape de spital. Fratele mai mic al Fernandei a fost testat în Brazilia și întreaga familie era ușurată când a aflat că acesta era un donator de măduvă osoasă cu potrivire perfectă pentru ea. La câteva zile după aflarea acestor vești, tatăl și fratele Fernandei au zburat la New York pentru a se pregăti pentru întreaga procedură. Singuri în micul lor apartament, se simțeau izolați îmtr-un oraș atât de mare. Era evident că așteptarea incertă își spunea cuvântul asupra întregii familii. Deodată, mama Fernandei s-a oprit și s-a uitat curioasă la mine. „Ce v-a adus astăzi în vizită?” m-a întrebat.

Chiar dacă mă așteptam exact la această întrebare, tot m-a descurajat faptul că trebuia să răspund. Am dezbătut rapid cât de nebunește ar suna să îi spun adevărul. Dar m-am decis să risc. I-am spus despre vis și despre această nevoie ciudată dar puternică să le vizitez. În mod convenabil am exclus partea în care aveam un mesaj pentru ele. În timp ce vorbeam, aveam senzația stranie că am livrat mesajul în mâinile ei și acum depinde de ea să facă situația să aibă sens. Am sperat sincer că oricare ar fi fost mesajul, cumva s-ar fi desfășurat de la sine.

Odată cu sfârșitul scurtei mele explicații, ea s-a ridicat și s-a dus direct la telefon fără să spună vreun cuvânt. Puteam să văd cum îi tremură degetul în timp ce formează un număr familiar. Aștepta să vorbească, iar când s-a conectat cu persoana pe care o căuta, un val de portugheză a năvălit. Abia se auzea răspunsul entuziasmat al persoanei cu care vorbea. Era teribil faptul că nu înțelegeam o iotă. Nu puteam decât să stau și să privesc stupefiată cum râuri de lacrimi țâșneau necontrolate din ochii femeii în timp ce vocea ei se ridica și cobora plină de emoție. Am simțit cum se ridică în mine un sentiment de panică pentru că nu înțelegeam ce se întâmplă.

„E totul în regulă? Vă rog, spuneți-mi” am întrebat într-un final.

Era ca și cum uitase de mine până când vocea mea i-a amintit că sunt încă acolo, așteptând. După câteva secunde, a închis telefonul. Când s-a întors către mine am putut vedea lacrimi de bucurie în ochii ei. A parcurs distanța dintre noi și m-a îmbrățișat, sentimentul de ușurare evident în toate fibrele ființei sale. Mă simțeam ca și cum întreaga ei inimă și tot sufletul luaseră legătura cu mine și nu voiau să-mi dea drumul, parcă încercând să-și confirme că sunt într-adevăr reală. M-am simțit copleșită emoțional de asemenea. Am început să plâng alături de ea chiar dacă nu aveam nicio idee încă de ce.

„Acela a fost soțul meu” a explicat ea, înnecându-se printre lacrimi. „S-a rugat la Dumnezeu în fiecare zi ca Fernanda să-și revină după transplant, amândoi ne-am rugat. Dar ieri a cerut un semn din ceruri că Fernanda va trăi. Din moment ce nu cunoaștem pe nimeni în țara dumneavoastră, el a cerut ca semnul să fie un *vizitator neașteptat*. Dumneavoastră sunteți

răspunsul la acea rugăciune.“

M-am așezat din nou, simțindu-mă nu doar plină de uimire ci și de scepticism total. Nu a contat pentru o secundă faptul că nu vorbeam limba ei. Limbajul folosit a fost silențios. Trebuia doar să fiu acolo la momentul respectiv. Prezența mea era mesajul.

Zile întregi după aceea m-am minunat la variabilele care ar fi trebuit să fie programate într-un fel de calculator cosmic pentru a face toate conexiunile potrivite posibile. M-am simțit umilă în fața faptului că mi s-a permis privilegiul să livrez un astfel de mesaj, alături de sentimentul de finalizare primit odată cu aducerea fericirii și speranței în viața altcuiva atunci când era disperat necesar acest lucru.

Fernanda s-a întors în cele din urmă în Brazilia împreună cu familia ei și a continuat viața ce-i fusese promisă. Se recuperase complet și, ultima dată când am vorbit (cu mulți ani în urmă) era foarte bine. Însă, privind la imaginea de ansamblu, tatăl Fernandei nu a fost singurul care primise un semn de confirmare. Eu treceam prin propriile schimbări în viața mea la timpul respectiv și, înainte de a avea acest vis, cerusem un semn specific că sunt pe calea corectă. Primisem semnul cerut și, în schimb, a trebuit să fiu semnalul altcuiva, al Fernandei. În orice caz, a fost o lecție adevărată în a avea încredere în îndrumarea interioară proprie, o tematică ce va apărea în mod continuu în decursul vieții mele.

Acest mesaj pentru Fernanda fusese ca o probă de rochie pentru misiunea mai mare pe care o voi primi ulterior în viață. Atunci când faci un legământ cu Dumnezeu că vrei să fii de ajutor, mai devreme sau mai târziu acea chemare va primi răspuns.

Capitolul 1

O trezire

„Moartea nu este nimic mai mult decât o trecere dintr-o cameră în alta. Dar pentru mine este o diferență, să știți. Pentru că în cealaltă cameră voi putea vedea.” - Helen Keller

Orice eveniment, fie el mare sau mic, îți poate schimba întreaga lume până la punctul în care nimic nu va mai fi la fel din nou. Se poate întâmpla de mai multe ori într-o viață, atunci când sunt necesare mici ajustări la cărarea vieții noastre - călătoria noastră spirituală. Am ajuns la concluzia că atunci când opuneam rezistență la ceva, de obicei persista până când mă auto-corectam și făceam o alegere mai bună. Când lucrurile o iau razna, pare a fi felul universului de a-mi spune „Kathy, te-ai abătut de la cărarea ta. Revino pe drumul cel bun și lucrurile vor începe să se așeze la locul lor iarăși.” Așa că până în 2003, având experiența mai multor încercări nereușite, simțeam că dobândisem un pic mai multă înțelepciune în a-mi naviga cărarea vieții - sau cel puțin așa credeam.

În seara zilei de 15 mai 2003, cărarea vieții mele s-a deschis într-un bulevard cosmic. Bătusem un drum lung de la zilele știrilor, jurnalismului și Casei Roland McDonald din anii `70. Eram acum un psihlog clinician cu practică privată în Los Angeles, și tocmai terminam sesiunile cu clienții programați pentru ziua respectivă. Ultima mea clientă, o budistă devotată, m-a informat înainte să plece că în acea seară era începutul unei „eclispe lunare de Lună plină Wesak” care se întâmpla să coincidă cu una dintre cele mai sfinte sărbători budiste. Ea mi-a spus că Luna din acea seară avea un aliniament special care crea o legătură între Ceruri și Pământ și că ea și mulți alții vor medita în acea seară. Îmi amintesc că mi-a spus că acel eveniment era văzut ca o oportunitate unică de a ajuta la expansiunea conștiinței umanității. I-am zâmbit și mi-am luat rămas bun. Pentru mine era o seară ca oricare alta; eram obosită și gata să merg acasă.

În timp ce mergeam către automobilul meu, parcat într-o parcare descoperită într-un lot adiacent clădirii de birouri unde îmi desfășuram activitatea, am aruncat o privire în sus către Lună. Arăta la fel cu Luna din orice altă noapte, nici mai strălucitoare, nici mai întunecată. Spre deosebire de clienta mea, nu avea vreo semnificație specială pentru mine. Mintea mea era prea preocupată cu cazurile clinice curente. Aveam un număr ridicat de clienți dificili și mă întrebam dacă ceva din ce făceam eu modifica situația lor în vreun fel. Orice terapeut își pune întrebări legate de eficacitatea sa la un moment dat - unii mai des ca alții. După atacul de la World Trade Center (11 septembrie 2001) mi se părea că am clienți mai plini de frică și anxietate ca oricând. Puteai clar diviza viața în pre-11 septembrie și post-11 septembrie din punct de vedere al mentalității. Lumea se schimbase în mod evident și munca mea, la fel ca cea a multor alți profesioniști în sănătatea mentală, devenise mult mai grea. Eram gata de o schimbare? Desigur, însă nu aveam nicio idee din ce direcție sau sub ce formă va veni.

În momentul în care mă apropiam de mânerul portierei, am simțit un „șuierat” neobișnuit ieșind din zona pieptului meu. A fost atât de dramatic și neașteptat încât m-a făcut să stau locului și să mă întreb „Ce naiba a fost asta?”. Am simțit ca și cum ceva mi-a părăsit corpul fizic, și nu mai eram aceeași persoană care fusesem cu câteva secunde înainte. M-am simțit complet părăsită. Am simțit un sentiment profund de goliciune, un sentiment de pierdere acută așa cum nu am mai simțit vreodată. Semăna cu felul în care s-ar simți cineva dacă și-ar pierde brusc întreaga familie. Și odată cu acest sentiment a venit cunoașterea uimitor de clară a faptului că munca mea aici pe

Pământ așa cum o știam eu până atunci era gata. Toate acestea s-au întâmplat în câteva secunde. Sentimente și gânduri care erau complet străine față de mine acum ocupau un rol central. Nu aveam nicio idee ce tocmai se întâmplase.

Nu am luat în considerare ajutorul medical, pentru că nu mă simțeam bolnavă și nu sufeream vreun fel de durere. Respirația era normală și funcția motorie era cu siguranță capabilă să mă conducă acasă fără vreun incident. Era doar o experiență stranie și ciudată, și nu știam ce să înțeleg din ea. Fiind psiholog, în mod natural am intrat într-o stare super-analitică. Mi-am făcut un ceai cald liniștitor când am ajuns acasă și m-am proptit în pernele din pat. Căldura ceaiului nu m-a ajutat cu nimic să scap de sentimentul că „munca mea așa cum o știam până atunci era gata".

Am început să-mi examinez viața, căutând indicii care ar putea să explice acest sentiment atotcuprinzător. Se poate să fiu depresivă în ascuns și să-mi fi pierdut legătura cu felul în care mă simt cu adevărat? Nu cred că este cazul. Starea mea de sănătate era bună; nu eram bogată dar cabinetul meu mergea destul de bine cât să-mi plătească facturile. Divorțasem cu ceva ani înainte dar despărțirea fusese amicală, și la momentul respectiv nu aveam vreo legătură amoroasă sau complicații datorate vreunei relații. Familia îmi era aproape emoțional, nu și geografic. Sora mea împreună cu soțul ei locuiau în New York, fratele meu în Florida iar părinții mei încă locuiau în casa în care am copilărit în Chicago. Chiar dacă părinții mei îmbătrâniseră și erau octogenari, erau suficient de independenți și mobili. Așadar nu mă puteam gândi la vreun motiv care să explice unde erau gândurile mele centrate.

M-am gândit că acest sentiment că „munca mea pe Pământ așa cum o știam eu până atunci se sfârșise" se datora faptului că mă pregăteam să mor. Imediat după acel gând a venit unul și mai cumplit: „Dacă de fapt nu mă pregătesc să mor și va trebui să trăiesc simțindu-mă așa pentru restul vieții mele?". Dacă urma să trăiesc încă 20, 30 sau 40 de ani cu acest sentiment de totală goliciune știam că va fi foarte nasol. Viața mea a fost întotdeauna condusă de țeluri. Nu îmi puteam închipui să trăiesc simțindu-mă goală pe dinăuntru și sfârșită. Deodată nu mă puteam gândi la orice alt scop personal înafară de a face lumină în ceea ce se întâmpla cu mine.

Și în acel moment mi s-a schimbat viața. În secunda de față eram perfect conștientă sorbindu-mi ceaiul; în momentul următor extremitățile câmpului meu vizual s-au încețoșat și tot ceea ce puteam vedea era un radio vechi de lemn, cu butoane pe care le poți răsuci, în vârful unui piedestal sub copertina unui cort deschis situat pe un vast câmp verde. În timp ce mă îndreptam spre radio fără vreun efort fizic conștient, am văzut în capul meu un vârtej spiralat rotativ ce se mișca din ce în ce mai repede în timp ce am fost aspirată în interiorul radioului. M-am simțit trasă prin mijlocul structurii cu formă de spirală, orizontal, cu picioarele înainte într-un tunel mare, întunecat. Nu mă simțeam cum că aș mai fi în corpul meu fizic, dar eram conștientă de forma acestuia. Mă simțeam incredibil de ușoară. Am devenit conștientă că mă mișcam prin acest tunel cu o viteză uluitoare. Totul era atât de familiar. Știam că am mai fost acolo înainte. Chiar dacă eu călătoream orizontal, puteam vedea lumină la capătul tunelului - o lumină strălucitoare ce pulsa și radia. Atunci m-a lovit ideea. „Dumnezeule, este ACEL tunel!" Un val de gânduri m-a bombardat imediat. „Tocmai am murit? Din ce cauză am murit? Nu mă simțeam rău. Ce s-a întâmplat? Asta a fost?" Mă simțeam în control deplin asupra facultăților mele și ele procesau această informație cu viteza luminii.

Destul de ciudat, nu simțeam frică sau anxietate. Un sentiment de acceptare și uimire m-a învăluit rapid. Mă îndreptam către LUMINĂ - uau! A fost o fracțiune de secundă în care m-am gândit „Oh, viața mea s-a sfârșit. Cât de rapid a trecut totul?!" Dar a fost imediat înlocuit de curiozitate intensă. M-am gândit că dacă într-adevăr murisem, nu era nimic ce puteam să fac, așa

că mai bine mă las purtată de val. Mai bine să nu mă lupt cu acest proces și să văd unde mă duce. Aceasta urma să fie marea MEA aventură. Uitându-mă în urmă, este surprinzător ce îți trece prin minte pe parcursul acestor momente. Îmi amintesc că am avut gândul efemer că poate ar trebui să zbor prin acest tunel ca Superman în loc să călătoresc orizontal, cu picioarele înainte, ca și cum aș fi pe o bandă rulantă invizibilă. Însă cumva știam că aceasta este metoda mea de transport. Toți facem asta diferit. Știam fără să știu de ce, că dintotdeauna am făcut acest lucru așa. Știam că e mai rapid în modul acesta.

Spre deosebire de alte experiențe la limita morții, nu eram conștientă în acest tunel de ființe angelice sau persoane îndrăgite ce muriseră înaintea mea. Nu era niciun fel de muzică celestă, culori psihedelice sau ființe de lumină ce vensieră în întâmpinarea mea. Nu am avut o revizuire a vieții. Am avut de mai multe ori sentimentul distinct că mai făcusem asta de atâtea ori încât nu aveam nevoie de comitetul de întâmpinare. Eram singură și conștiența mea era foarte concentrată. Am avut un seniment clar, atotștiutor, că tunelul în care mă aflam era un dispozitiv de conversie a energiei care permitea accelerarea sau încetinirea energiei unui individ în funcție de densitatea planului (nivelului, tărâmului) în care acesta intra și/sau din care ieșea. Știam că planul (nivelul, tărâmul, câmpul) Pământului este mult mai dens și mai greu decât cel spre care mă îndreptam. Tunelul mă ajuta să îmi sincronizez corpul energetic.

Eram conștientă că îmi era pregătit corpul în timp ce acceleram către Lumina Albă. Mă atrăgea și mi se părea atât de cunoscută. Simțeam că merg acasă și că totul va fi bine. Îmi amintesc că m-am gândit la familia mea pentru scurt timp și știam că vor suferi dar că în cele din urmă vor fi în regulă. Nu am simțit vreun regret real. Nu aveam soț sau copii acasă care să fie devastați de plecarea mea neașteptată. Nu mă reținea nimic. Eram încântată să fiu acolo unde mergeam. Mă simțeam eliberată. Și atunci, fix înainte de a intra în Lumină, m-am oprit - mai degrabă am simțit că ceva m-a oprit. Pur și simplu pluteam la marginea Luminii. O simțeam cum mă atrăgea dar eram incapabilă de a înainta în ea. Spun asta pentru că am încercat în mod conștient să mă fac să înaintez, gândindu-mă că ar trebui să am această abilitate și putere acum. Am încercat de mai multe ori, fără succes. Nu mai auzisem până acum de cineva să rămână blocat în tunel. Poate asta însemna să fii blocat în purgatoriu? Am așteptat gândindu-mă că dacă renunț la așteptări aș putea să alunec direct în Lumină - poate era un test. Nu știu cât timp am plutit acolo așteptând să se întâmple ceva până să am gândul nerespectuos „Cât de plictisitor!”

Odată cu acel gând, a avut loc o implozie de energie venind de la Lumină ce s-a infuzat direct în mine. Am simțit-o în fiecare celulă a ființei mele. Pulsa plină de viață și am simțit că este expansivă, străveche și înțeleaptă. În timp ce curgea în mine, m-am întors în loc cu o forță intențională puternică și am fost propulsată înapoi prin tunel cât de rapid se putea - din nou, orizontal, cu picioarele înainte. Părea să fie o urgență în trimiterea mea înapoi cu o viteză atât de mare.

Am auzit voci încurajatoare în mintea mea, spunând „Respiră, Kathy, respiră.” Nu aveam niciun indiciu legat de identitatea acestor voci sau cât timp trecuse, însă cuvintele lor erau oarecum mângâietoare. Cu o zguduire puternică, m-am trezit deodată trântită înapoi în corpul meu fizic, ca să descopăr că întreaga mea parte stângă era complet paralizată și restul corpului îl simțeam foarte slăbit. Nu puteam să mă mișc și eram singură, fără ajutor. Este un scurt moment de panică atunci când realizezi că nu poți ajunge la telefon, nu este nimeni în preajmă, și cât de lipsită de ajutor și vulnerabilă ești de fapt. Vocile din capul meu continuau să mă calmeze, spunându-mi să respir ușor, să mă relaxez și că totul va fi bine. Nu am cum să demonstrez asta din punct de vedere medical, dar știu cu siguranță că inima mea se oprise cumva și că ei (oricine erau ei) încercau să mă facă să inspir viață înapoi în forma mea fizică. Din punctul de vedere al

unui psiholog, să auzi voci în capul tău nu este cea mai plăcută senzație. Cu siguranță tratasem pacienți care făceau parte din acea categorie de diagnostic. Așadar era natural să am un moment, poate mai mult de un moment, de îndoială în legătură cu sănătatea mea mentală.

Cu toate acestea, am realizat rapid că nu aveam altă opțiune decât să ascult de aceste voci și să le accept instrucțiunile ajutătoare. În timp ce zăceam incapabilă de vreo mișcare, eram conștientă de faptul ca aveam corpul „în lucru" și reconectat de o sursă nevăzută. Auzeam clicuri în interiorul meu în timp ce părți ale corpului meu erau reconectate și începeam să le simt din nou. M-am simțit extrem de ușurată și recunoscătoare. Corpul meu funcționa din nou. Mi-am dat seama că salteaua este udă sub mine. Ceaiul pe care îl sorbeam înainte de experiența în tunel se vărsase peste tot în pat.

Am încercat să mă mișc din pat, dar mi-am dat seama că încă mai este un pic de presiune în zona inimii mele. M-a îngrijorat această senzație. M-am temut că trebuie să merg la un cardiolog cât de curând să mă asigur că nu am vreo daună ireparabilă la inimă. Vocile au revenit spunându-mi că vizita la doctor nu era necesară, voi fi în regulă. Știau cu sigranță ce fac, pentru că la câteva ore după experiența avută presiunea din zona pieptului a dispărut și eram plină de o nouă energie.

Când spun energie nouă, mă refer la același sentiment pe care îl ai după o transfuzie de sânge când ești gata să alergi la maraton. Nu mă mai simțeam goală, ci imens de plină. Știam că nu mă pregătesc să mor, pentru că eram destul de sigură că aproape făcusem asta și Dumnezeu nu era gata să mă lase să fac acel ultim salt. Aveam sentimentul că dacă aș fi făcut acel salt, nu aș mai fi vrut să mă întorc. Și eram destul de sigură că trebuie să fie un motiv întemeiat pentru tot ce s-a întâmplat, și de ce m-am întors. Nu știam conștient încă motivul, dar urma să aflu în curând.

Capitolul 2

Tocilărie

„Opțiunile făcute, nu norocul, îți determină destinul” - Aristotel

În decursul a 24 de ore după ce am revenit în corpul meu fizic, o schimbare neobișnuită a început să aibă loc. Mintea mea și toate gândurile erau umplute de lumea științei și fizicii, în mod specific fizica cuantică și matematica. Nu aveam vreun interes susținut către oricare din aceste domenii înainte de experiența avută, dar acum eram la limita gândirii obsesive, precum un dependent de droguri care are nevoie de o doză.

Mă puneam în pat să dorm, și precum un ceasornic mă trezeam între 3:00 și 4:00 în fiecare dimineață cu întrebări legate de știință învârtindu-se în capul meu. Gânduri despre planuri dimensionale, torsiuni, energie și mai presus de orice, matematică, mă copleșeau. Nu puteam să adorm din nou până nu ma sculam din pat și mă duceam la computer să mă documentez despre fiecare gând în parte, inclusiv Teoria Corzilor (String Theory - fizică cuantică). Această activitate a deschis o întreagă nouă lume pentru mine. Nopțile au devenit cursurile mele speciale. În fiecare seară simțeam că mă pun la curent cu înțelegerea a mai mult decât doar bazele fizicii. Ce mă surprindea cu adevărat era faptul că nu doar citeam, ci chiar înțelegeam ce citesc. Cumva, ca un rezultat al experienței avute, am deblocat o parte a creierului meu unde locuiau concepte înalte și o dragoste pentru știință și matematică.

Eram fascinată să învăț despre inventatori vizionari cum ar fi Nikola Tesla, care nu numai că a inventat curentul electric alternativ (AC) pe care îl folosim în ziua de azi (mulți oameni cred eronat că Thomas Edison l-a descoperit) dar a descoperit soluția pentru a avea energie electrică abundantă și gratuită pentru întreaga planetă. Această descoperire a fost apoi îngropată de J.P Morgan, bancher și investitor care a sprijinit inițial cercetările lui Tesla, prin retragerea tuturor fondurilor după ce a realizat că nu putea să facă bani din energie gratuită.

Mă întrebam de ce nu auzisem de Tesla din manualele școlare de știință. Orice inginer și fizician știe de invențiile lui. La începutul anilor 1900 el deja prevăzuse că lumea va fi wireless (fără cabluri) într-o zi și propusese moduri în care acest lucru poate fi realizat. Marconi a furat ideea lui Tesla și a cules laurii pentru invenția radioului. În ziua de astăzi, Tesla are sute de brevete în Statele Unite care sunt ținute sub cheie și păzite îndeaproape de organismul de securitate națională U.S Department of Defense (Departamentul de Apărare al Statelo Unite). Invențiile lui Tesla, care includ levitația, teleportarea obiectelor și foarte probabil a oamenilor, în mod sigur ar schimba radical lumea în care trăim.

Școlarizarea mea nocturnă a devenit și mai interesantă când am început să aud vocile familiare din capul meu făcând comentarii legate de informațiile pe care le citeam pe Internet. Am remarcat că eram orientată să evit anumite pagini cu cercetări pe care ei le considerau lipsite de merit - în primul rând pentru că nu conțineau niciun dram de „Adevăr”. Ei (vocile) țineau foarte mult la Adevăr. Când am citit prima dată despre acceleratorul de particule (Hadron Super Collider) situat în cadrul CERN (Organizația Europeană pentru Cercetări Nucleare) în Elveția, și despre faptul că oamenii de acolo sunt în căutarea „particulei lui Dumnezeu” sau „bosonului Higgs”, care este o particulă imaginară care în viziunea fizicienilor dă masa tuturor celorlalte particule și în consecință explică originile noastre, ei mi-au spus că informația nu este corectă,

dar acesta este nivelul la care am ajuns până acum ca rasă în cunoașterea noastră despre univers. Am fost informată că nu există o particulă a lui Dumnezeu definitorie sau finită. Chiar și în ceea ce pare a fi o structură finită, există infinit. Universul în care existăm este o hologramă cu universuri înăuntrul altor universuri. Nu există început sau sfârșit, ci doar un cerc sau ciclu continuu, repetitiv, cu o formă aproximativ toroidală. Prin asta eu am înțeles că indiferent de câte ori vor diviza o particulă, vor găsi o particulă și mai mică de fiecare dată, la fel ca păpușile rusești Matryoshka. O păpușă înăuntrul altei păpuși înăuntrul altei păpuși la infinit.

Noapte după noapte am petrecut ore întregi în fața calculatorului învățând despre lumea energiei, după care aveam sesiuni cu clienți ziua următoare fără să mă simt obosită câtuși de puțin. Informația mă hrănea. Nu e ca și cum voi avea competența necesară să predau cuiva aceste informații, dar cel mai important e că mă simțeam nevoită să înțeleg ceea ce era infinit posibil în lumea noastră și foarte probabil în lumile ulterioare, necunoscute încă. Există o Sursă imensă de informație undeva acolo și Ea mă ajuta să îmi extind lumea.

La început am ezitat să spun cuiva ce mi s-a întâmplat în tunel sau, mai exact, ce eram convinsă că fusese o experiență la limita morții (ELM). Dacă aș fi povestit familiei mele, cu siguranță s-ar fi îngrijorat că ceva nu este în regulă cu mine, fizic sau emoțional, și nu am vrut să am de-a face cu așa ceva atunci. Voiam să țin experiența pentru mine pentru o perioadă, să fiu liberă să reflectez la implicațiile pe care le are fără să fiu contaminată de gândurile altora sau de îngrijorările lor legate de bunăstarea mea.

Întoarcerea mea la muncă părea diferită acum. La început am crezut că este imaginația mea, dar începusem să observ un efect secundar al ELM avute. Acum simțeam stările emoționale ale clienților mei și devenisem mult mai sensibilă către lumea din jurul meu, lucru care nu mă făcea să mă simt bine deloc. Detectarea gândurilor oamenilor din jur sună a fi o abilitate utilă unui terapeut, dar atunci când simți furia altor oameni și nu știi de unde vine la început, are cu siguranță un efect negativ asupra ta.

Am decis că e momentul să aflu opinia unui expert, cineva care îmi era deja cunoscut și cu care mai colaborasem în trecut. E.M „Gene" Nicolay, co-autor al cărții *The System Lords and The Twelve Dimensions* (Lorzii sistemului și cele douăsprezece dimensiuni), este o anomalie rară. El s-a născut cu darul de a vedea dincolo de „văl", de a putea căuta în istoria unui suflet și cu abilitatea de a prezice evenimente viitoare. Întotdeauna a fost de o precizie incredibilă, și până în ziua de astăzi îmi amintesc evenimente pe care le-a prezis acum câțiva ani și care se întâmplă încă în prezent. Colaborasem cu Gene în trecut când aveam cazuri extrem de dificile unde clienții erau în mod vizibil blocați și, cu permisiunea lor, el arunca o privire în spatele cortinei la nivelul sufletului, raporta de ce lucrurile se întâmplau în felul respectiv și îi ajuta să navigheze problema mult mai ușor. Niciodată nu voia să știe nimic despre client. Avea nevoie doar de numele lor, fapt ce provoca o „citire" curată, fără informație de fundal care să-i coloreze gândirea. El fusese un dar dumnezeiesc oferind înțelegere profundă unei multitudini de psihologi în decursul anilor. Îi respectam metodele și expertiza, așa că l-am sunat și, fără să-i spun prin ce experiență trecusem, l-am rugat să arunce o privire în culise și să vadă ce se întâmplă cu mine.

A durat o veșnicie, sau poate trecuseră doar câteva minute, când a zis deodată: „Ei bine, Kathy, aproape ai murit. Dar lucrul cel mai ciudat este că toți vechii tăi Ghizi au plecat."

Mi-am amintit sentimentul de „șuierat" pe care l-am avut în zona pieptului când mergeam către mașina mea în parcare urmat imediat de sentimentul că pierdusem ceva foarte drag și familiar. La momentul respectiv nu aveam nicio idee ce însemnase. Simțisem asta când Ghizii mei plecaseră? La plural? Credeam în ghizi spirituali, sau ce alți oameni numesc îngeri păzitori, dar nu citisem nicăieri vreodată de plecarea acestora sau de sentimentul profund de singurătate ce

rezulta în urma acestui eveniment.

„Da,” mi-a confirmat el răspunzând deja gândurilor mele nerostite. „Vechii tăi ghizi au plecat ca să facă loc unui nou set de ghizi. Acești noi ghizi sunt extrem de orientați către tehnologie. Foarte specializați și destul de tocilari.

Mi-am amintit acel influx incredibil de energie pe care îl primisem în tunel. Îmi infuzase întreaga ființă celulară și aproape imediat după am început să aud acele voci serviabile. Aveam Ghizi noi. Nu-i de mirare că simțeam că ceva sau cineva încerca să mă pună la curent în fiecare noapte cu lecțiile mele obsesive despre fundamentele fizicii. Primele cuvinte care mi-au ieșit pe gură au fost „Ce vor?”

Gene era deja cu un pas înaintea mea . „Ei îmi spun că este un contract cu care ai fost de acord înainte de a veni la întrupare în această viață.” A ezitat, căutându-și cuvintele. „Îmi arată acum că te-ai întors pentru a inventa un fel de dispozitiv electronic.”

„Poftim?” am spus eu plină de neîncredere.

„Îmi spun că este un fel de dispozitiv medical care va schimba conceptul oamenilor despre vindecare. E destul de complicat de explicat.”

Suna atât de ridicol pentru mine. Eram terapeut, nu inventator. „Nu știu nimic despre electronică sau despre inventarea dispozitivelor medicale.” am protestat eu.

El a ezitat. „Ei bine, ei îmi spun că te vor ajuta și te vor îndruma către oamenii potriviți care vor fi esențiali pentru ajutorul tău. Par destul de siguri de asta.”

Credeam că poate luaseră legătura cu fata nepotrivită, mă confundau cu cineva care ar fi fost mai adecvat proiectului lor. „Nu sunt de aceeași părere,” am spus în timp ce mă întrebam în tăcere dacă nu cumva Gene își pierdea abilitatea de a citi lumea de dincolo. Până acum, media lui de acurateţe fusese extrem de bună. Nu vedeam niciun fel în care aceste știri se potriveau cu direcția în care îmi vedeam viața mergând, sau mai bine spus cu direcția în care credeam eu că trebuie să meargă.

„Orice ar fi lucrul pe care ai fost de acord să îl faci, ei îmi spun că va schimba felul în care oamenii înțeleg vindecarea.” a adăugat el.

Am rămas tăcută. Era ca și cum el mă putea auzi prin telefon cum mă încruntam și opuneam rezistență oricărei „bombe” pe care el se pregătea să o arunce în direcția mea.

„Eu sunt doar mesagerul.” mi-a spus el. Fusesem de cealaltă parte a acțiunii de a fi mesagerul cuiva așa că am tăcut, spunându-i doar că mă voi gândi la toate aceste informații. Și cu toate că încercam să nu mă gândesc la asta, în curând devenise o obsesie.

Nu eram străină de experiențe neobișnuite în decursul anilor. Când eram foarte tânără, uneori le spuneam oamenilor că numele meu nu era într-adevăr Kathy. De fiecare dată când auzeam cântecul „They Call the Wind Mariah” (Ei numesc vântul Mariah), îl corectam și spuneam „Nu. Ei mă numesc pe mine Zaria” (No. They call me Zaria). Mama mă alinta „mica ei actriță” și crezând că îmi cream un personaj fictiv sau că mințeam, doar dădea din cap dintr-o parte în cealaltă. Nu știam dacă reacția ei era una de toleranță resemnată sau neplăcere, dar nedorindu-mi să o supăr, am învățat să țin ce știam eu că este numele meu adevărat pentru mine.

Cu toate acestea, știam de la această vârstă fragedă că trebuie să fac ceva semnificativ cu viața mea. Poate că nu era important pentru nimeni altcineva, însă era important pentru mine. Îmi amintesc că știam dinainte de a fi adolescentă că nu voi avea copii sau familia tradițională într-o căsătorie pe care orice femeie o caută și eventual o trăiește. De asemenea știam că era foarte ciudat că nu am aceste dorințe și încă și mai ciudat că eram perfect în regulă cu asta. Nu aveam nicio idee ce eram menită să fac atunci când voi crește. Întrețineam gândul că voi fi probabil asistentă medicală și îi voi ajuta pe alții să se vindece. Odată cu trecerea anilor viața mea a luat o

anume formă și am intrat în domeniul psihoterapiei și am crezut că lucrul important pe care mă simțeam împinsă să îl fac era să fiu cel mai bun terapeut care pot fi. Însă deseori viața are alte planuri.

Capitolul 3

Începuturi mistice

„Noi suntem o cale prin care cosmosul se cunoaşte pe el însuşi” - Carl Sagan

Prima mea experiență profund mistică a avut loc când aveam 18 ani. Ceva s-a deschis pentru mine și mi-a permis să arunc o privire în necunoscut înainte de a fi conștientă de posibilitățile disponibile. La vremea respectivă eram studentă la Universitatea din Chicago în timp ce frecventam cursurile Școlii din Institutul pentru Artă al Teatrului Goodman din Chicago, unde copilărisem. Acea mică actriță pe care mama mea o văzuse prima în mine a fost încurajată să înflorească și să crească. Mama m-a înscris în teatrul pentru copii și cursuri de actorie de când aveam 10 ani. Participam la teatrul comunitar și îmi făcea plăcere. Nu eram o cântăreață sau o dansatoare prea bună și eram un actor mediocru în cel mai bun caz, dar mama iubea teatrul și cred că o parte din mine încerca să trăiască visul ei neîndeplinit. Așa că eram înscrisă la Școala din cadrul Teatrului Goodman, încercând să mă realizez în domeniul actoriei. Boboacă fiind, am fost repartizată în echipa de scenă a piesei *Baal* de Berthold Brecht despre un tânăr pierde-vară ce devine implicat în mai multe aventuri sexuale și o crimă.

Era târziu când terminasem de strâns recuzita și costumele, trecut bine de miezul nopții. În octombrie 1971 parcarea parcului Grant din Chicago era în aer liber și adiacentă teatrului Goodman, și eu mergeam spre mașina mea să merg acasă. (În timp ce scriu asta, realizez brusc că pare a fi un tipar sau o temă legată de mine mergând spre mașina mea și evenimente ciudate ce se întâmplă. Nu sunt sigură de ce nu am realizat asta până acum.)

Eram în altă lume, obosită, gândindu-mă la ziua care tocmai trecuse și nu băgasem de seamă că restul parcării era pustie și eu eram o femeie singură. Nu te gândești la astfel de lucruri când ești tânără, și te gândești că nu ți se poate întâmpla nimic rău ție, doar altor oameni. Prea târziu am auzit pași în urma mea apropiindu-se de mine în timp ce ajungeam la mașină. M-am întors și un tânăr de origine afro-americană cu vârsta între 25 și 30 de ani a năvălit asupra mea cu un cuțit. M-a împins în portiera șoferului, mi-a pus cuțitul la gât și mi-a zis să intru în mașină sau o să-mi facă rău. Am realizat prea târziu că sunt într-un colț pustiu al parcării, unde nu mi-ar auzi nimeni strigătele de ajutor chiar dacă aș putea să deschid gura să urlu.

Mi-a luat cheile din mână și m-a împins pe bancheta din spate. În timp ce mânuia cuțitul și îmi spunea să fac ce-mi zice, mă gândeam că o să mor. Deja mă imaginam moartă, în sicriu, cu părinții plângându-mă și eu fiind plină de regrete adânci că nu am apucat să-mi iau rămas bun. Gândul că nu o să-i mai văd vreodată era devastator. Cu așa un chin, o panică inflamantă s-a ridicat în gâtul meu și am vrut să încep să plâng isteric în hohote. Eram sigură că așa urma să mor, violată și ucisă înainte să am șansa la un start în viață.

În timp ce isteria creștea în mine, atenția mea s-a încețoșat și am văzut brusc un ecran de cinema imens în ochiul minții. Am văzut secvențe dintr-o scurtă revizuire a vieții mele, ca instantanee ale celor mai importante momente amestecate cu sentimente și emoții. Nu erau foarte multe. Aveam doar 18 ani dar imediat apoi era ca și cum făcusem un salt înainte și m-am văzut pe mine o femeie mult mai în vârstă. Stăteam într-o sufragerie într-un scaun balansoar chinezesc negru lăcuit și doi copii fără chip stăteau la picioarele mele. Le citeam dintr-o carte pentru copii. Puteam să văd clar vopseaua fină verde de pe peretele încăperii, intrarea arcuită în încăpere și un dulap frumos, de epocă, din lemn, cu vase de porțelan alb etalate pe rafturile sale. Era limpede ca

cristalul că această femeie eram eu în viitor, și că voi supraviețui să ajung femeie în vârstă. Nu urma să mor. Pe parcursul acelor câteva secunde cât a durat să am această experiență atotștiutoare și să-mi înțeleg soarta, panica din mine s-a disipat imediat. Un calm incredibil s-a așternut peste mine în timp ce ecranul de film a dispărut. Până în această zi, sunt convinsă că acea viziune m-a salvat. Dacă nu aș fi avut-o, aș fi devenit isterică și atacatorul ar fi folosit cuțitul să mă liniștească și cel mai probabil aș fi murit. O inteligență divină a vrut ca eu să știu că voi supraviețui și că voi fi în regulă dacă nu voi face ceva stupid cum ar fi să reacționez exagerat.

Ca și rezultat, am fost în stare să mă detașez de la violul propriu-zis, privindu-mă dintr-o perspectivă de deasupra corpului meu, neînțelegând cum este posibil, dar acceptând lucrurile așa cum sunt. M-am concentrat pe lumina puternică ce venea prin geamurile mașinii de la un felinar de pe stradă. Am simțit că fuzionez cu lumina respectivă și eram doar parțial conștientă de durerea prin care trecea corpul meu în urma violării unei virgine de 18 ani. Am trăit după această experiență, așa cum îmi arătase viziunea avută.

Șapte ani mai târziu am intrat pentru prima dată în casa iubitului (care mai târziu a devenit soțul) meu în New York și am revizitat acea scenă viitoare din experiența avută înainte de a fi violată. Fix cum îmi fusese arătat în viziunea avută, priveam la intrarea arcuită în sufrageria cu pereți de un verde pal fin și la scaunul balansoar negru și desigur la dulapul de epocă în detaliu, așa cum îl văzusem. Aproape am căzut în genunchi în urma șocului avut când am văzut toate aceste lucruri din nou.

Ca o paranteză la ce am scris mai sus, nu mai sunt căsătorită cu acel soț. Am divorțat șase ani mai târziu și el este decedat acum. Dar acea viziune plină de speranță mi-a permis să ating un *viitor posibil*. Sunt convinsă că lucrăm cu posibilități și potențiale tot timpul, dar nimic nu este scris în piatră datorită puterii liberului arbitru și descoperirii de sine. Cei doi copii fără chip din viziunea mea salvatoare din timpul violului erau fără chip pentru că în cele din urmă am ales să nu am copii. Cu toate astea am ales să scriu mai multe cărți pentru copii pe care le-am citit unei multitudini de copii, fix cum m-am văzut făcând în viziunea avută. La vârsta de 18 ani nu aveam vreun indiciu că voi scrie o carte pentru copii cândva, dar acel viitor posibil era deja undeva în eter așteptându-mă dacă aș fi încercat să îl accesez. Așa că nu ar trebui să fiu surprinsă că a doua mea interacțiune cu limita dintre viață și moarte din 2003 mi-a adus ceva cu nimic mai prejos.

Am crescut într-un cartier italian, catolic din partea de nord-vest a orașului Chicago. Tatăl meu era italian, mama poloneză și la vremea respectivă părea că singura moștenire care conta era din partea siciliană a familiei. Ne-am chinuit financiar în timp ce tata încerca să pună pe picioare o afacere de renovare băi și bucătării având mai puțin de o diplomă de liceu. Propriul său tată murise când el avea 2 ani, așa că tata a trebuit să renunțe la școală ca să aibă grijă de mama și sora sa. Avea un simț puternic al responsabilității față de familia sa și a lucrat intens să construiască afacerea până când aceasta a devenit un succes financiar. Era tipul de om descris de Horatio Alger în lucrările sale. (Scriitor american de la sfârșitul secolului al 19-lea care a scris în principal romane despre băieți foarte săraci care ating securitatea financiară și comfortul prin muncă, determinare, curaj și onestie) O fermitate puternică asociată cu un talent înnăscut la desen și proiectare l-au ajutat să se ridice în top chiar și fără o educație formală. Mama era de asemenea o persoană foarte artistică și creativă care absolvise un colegiu postliceal. Cânta, desena, interpreta, însă a pus toate astea deoparte și l-a ajutat pe tata să-și împlinească visul lui în detrimentul viselor sale.

Când mă gândesc la toți clienții pe care i-am văzut în decursul anilor și la poveștile de groază ale copilăriilor lor, mă consider a fi extrem de norocoasă. Părinții mei au fost întotdeauna susținători și încurajatori cu toți copiii lor și ne iubeau nespus. Dacă nu aș fi avut acea fundație

puternică de iubire și acceptare la bază probabil aș fi o persoană cu totul diferită astăzi.

Sunt un copil mijlociu cu o soră mai mare cu doi ani și un frate mai mic cu cinci. Am mers la Școala Elementară Sf. William în spatele casei unde trăiam și apoi la liceul catolic pentru fete Mama Theodore Guerin în River Grove, Illinois. Copil fiind, aș fi făcut orice să scap de mersul la biserică. Nu mă consideram a fi o persoană religioasă și sinceră să fiu majoritatea călugărițelor care mi-au fost profesoare erau cel puțin ciudate. Chiar fiind copil știam că unele dintre ele păreau extra-punitive cu zel. Profesoara mea de pian, Sora Catherine, mă bătea peste mâini cu rigla dacă nu îmi mențineam postura verticală în timp ce cântam. Din cauza asta mi-am pierdut interesul pentru a învăța să cânt la pian.

Aveam sentimentul că vreau să fac ceva semnificativ pentru a-i ajuta pe alții. Aspirațiile mele timpurii erau să devin asistentă medicală, după ce am citit cărți despre viața lui Florence Nightingale(fondatoarea asistenței medicale moderne) și Clara Barton(fondatoarea Crucii Roșii Americane). Terapeut nu era așa departe de ce îmi doream. Și, în mod ciudat, am devenit terapeut datorită intimidării. Diploma mea de licență era în domeniul jurnalismului difuzat, obținută de la Universitatea New York. Când locul meu de muncă postuniversitar la WCBS-TV m-a condus să lucrez la Casa Roland McDonald New York, m-am trezit lucrând cu familii care se înfruntau cu aspecte legate de viață și moarte cât timp copiii lor erau tratați de cancer. Aveam o librărie întreagă plină de cărți pentru auto-ajutor pentru adulți, dar nimic care să se adreseze acestor probleme pentru copii. M-am decis să scriu o carte pentru copii despre un băiețel care are o experiență la limita morții și întâlnește un ghid spiritual care îl ajută să învețe despre adevărata sa menire în viață. A curs din mine ca și cum era deja scrisă. Era intitulată *The Door to The Secret City* (Ușa către orașul secret). Da, cu ani înainte, planul vieții mele lua formă deja. Viața va ajunge eventual să imite ficțiunea. Dar cum a luat ființă această revelație era și mai straniu, așa că permiteți-mi să mă întorc în timp un pic și să vă povestesc despre deschiderea care a condus la asta.

Iubesc cărțile. Iubesc să citesc, și aveam o metodă distractivă de a descoperi literatură nouă. Când eram într-o librărie închideam ochii și mă plimbam cu degetele pe cotoarele cărților ca să văd unde mă opream când deschideam ochii. „Dă-mi ceva bun să citesc", îmi șopteam. Într-o anumită zi din decembrie 1980 degetele mi s-au oprit pe cartea *Journeys Out of Body*(Călătorii înafara corpului) de Robert Monroe. Până atunci nu auzisem de experiențe extracorporale. Nu se vorbea despre asta în anii `80 și nu văzusem vreo referință despre așa ceva în vreun film sau emisiune televizată cum se întâmplă atât de des în ziua de astăzi.

Am deschis cartea și am început să citesc. Eram fascinată să descopăr că avem corpuri astrale. Îmi amintesc că m-am teleportat înapoi în timp la experiența violului și cum în timpul atacului m-am văzut pe mine plutind deasupra corpului meu și privind în jos la ce se întâmpla. Până la acel punct nu mă gândisem prea mult de ce se întâmplase așa. Cititul acestei cărți m-a pus pe gânduri. M-am așezat pe podea în mijlocul librăriei, total captivată. Inutil să mai spun că am cumpărat cartea, am luat-o acasă și am devorat-o. La sfârșitul ei erau exerciții pe care le poți repeta pentru obținerea unei experiențe extracorporale.

Am învățat de atunci că în viață atunci când nu ai așteptări prea mari legate de rezultat, lucruri extraordinare se întâmplă adesea. Eu numesc asta funcționare neutră la ralanti. În acea noapte în 1980 m-am decis să încerc să am o experiență extracorporală. Nu mă așteptam să se întâmple ceva. Nimeni nu se așteaptă să îi reușească ceva din prima, decât dacă ai cumva norocul începătorului. Așa că m-am așezat în pat și am început exercițiile de respirație și vizualizare descrise în carte. Când am început să fac asta intens am simțit cum trupul mi se scufundă în saltea. Mă simțeam grea și ușoară în același timp. Și deodată mi-am dat seama că nu îmi simțeam

părți din corp. Mă separam de corpul fizic. În timp ce deveneam conștientă de asta, am văzut un vârtej rotitor în mintea mea (oarecum similar celui din experiența la limita morții avută) urmat de o amețeală. Următorul meu gând a fost „Dumnezeule, chiar se întâmplă!” Odată cu acel gând o frică totală m-a invadat și experiența s-a întrerupt imediat. Mă simțeam ușurată și dezamăgită în același timp. Mă speriasem extrem de tare.

O parte din mine mă certa pentru că am ruinat ce putea fi o experiență uluitoare dacă nu aș fi fost atât de lașă. După ce m-am convins să mai încerc o dată, am încercat să provoc experiența din nou însă fără niciun fel de succes. Ratasem ocazia. Nu mi se mai ofereau alte șanse.

În cursul acelei săptămâni am zburat acasă în Chicago ca să fiu cu familia în perioada Crăciunului. În una din seri aveam oaspeți în vizită, și în fundal televizorul din sufragerie era reglat pe o emisiune locală. Nimeni nu era atent la el. Era doar sunet de fundal; dar ceva m-a făcut să mă uit la ecran și am văzut o față cunoscută fiind intervievată de gazda emisiunii. Era Caroline Myss (înainte de a publica vreo carte). Am fost colegă de liceu cu Caroline și participasem la multe cursuri împreună. Treimea inferioară a ecranului o menționa ca fiind „psiholog paranormal”. M-am mutat mai aproape de televizor și, ce să vezi, ea vorbea despre experiențe extracorporale! Nu m-am putut dezlipi de ecran. Știam că trebuie să iau legătura cu ea. Mă întrebam dacă încă locuia în Chicago.

Mama nu arunca nimic la gunoi și bineînțeles că am reușit să găsesc agenda telefonică veche în care aveam numerele de la Mama Theodore Guerin (liceul pe care îl urmasem). Am sunat la familia lui Caroline și mama ei mi-a dat numărul ei de telefon de acasă. Ne-am întâlnit la cină peste două zile și i-am povestit totul despre încercarea mea abandonată de a avea o experiență extracorporală.

„Trebuie să mergi la Institutul Monroe pentru Științe Aplicate în Virginia” mi-a spus. „Bob Monroe predă module de formare.”

„Dumnezeule, tocmai i-am citit cartea!” i-am zis. Cât de mare să fie coincidența? Nu-mi aminteam să fi citit ceva în carte despre module de formare. Coordonarea cu faptul că eu primisem această frântură de informație din carte era mai mult decât sincronistică.

Caroline mi-a spus că ea fusese la Institut cu un an înainte când acesta abia se deschisese și că a fost o experiență definitorie pentru ea. M-a atenționat că este scump, dar că merită. Eram atât de entuziasmată încât vibram.

Am sunat imediat la Institut și am făcut o rezervare pentru luna mai 1981, astfel aveam destul timp să strâng bani pentru un modul cu durata de o săptămână. Eram căsătorită la momentul respectiv și soțul meu, Steve, părea derutat de interesul meu brusc pentru călătorii astrale. El venea din domeniul academic înalt și cred că avea impresia că mă răsfață îndeplinindu-mi un capriciu când a fost de acord. De asemenea însemna să-mi iau concediu de la locul de muncă la Casa Ronald McDonald din New York. Eram hotărâtă să merg orice s-ar întâmpla.

Când luna mai a sosit în sfârșit părea că trecuse o eternitate de așteptare. Institutul Monroe era situat într-o fermă mică la poalele munților Blue Ridge, lângă Faber, Virginia, aproape de Charlottesville. Era un grup restrâns de participanți la seminar de aproximativ 20 de indivizi, și ce era cel mai neobișnuit era faptul că eram doar trei femei în grup. Nu mai fusesem la vreun seminar unde barbații erau predominanți. Nu știam atunci, dar acest lucru urma să facă o mare diferență.

Am fost repartizată în aceeași cameră cu o localnică pe nume Leticia. Fiecare aveam ceea ce ei numeau o „unitate CHEC” care semăna cu cușetă închisă Pullman(cușetă de tren din

vagoane de tip Pullman folosite începând cu mijlocul secolului al 19-lea, unde paturile se pliau pe pereți și un compartiment avea de obicei 4 cușete) echipată cu o saltea cu apă și difuzoare montate în pereți. Trebuia să te târăști înăuntrul unității CHEC și era destul de confortabil, semăna cu un pântec (sau cu un marsupiu). În această unitate CHEC urma să parcurgem antrenamentele pentru experiențele extracorporale folosind terapia cu frecvențe sonore trmise din camera de control. Nu era implicată programarea mentală subliminală, doar sunete care facilitau inducerea stărilor alterate de conștiință ce putea conduce la călătorii astrale. Era un mare „Dacă", și Bob Monroe ne-a spus să uităm orice previziuni și așteptări pe care ni le-am fi făcut, lucru greu de făcut când zbori o distanță lungă și ai investit destul de mulți bani cu scopul specific de a fi învățat/ă cum să ai o experiență extracorporală. Mulți dintre noi erau frustrați, încercând să realizăm ce ne propusesem și ieșind cu mâna goală. Bob ne instructa să ne punem gândurile, îngrijorările și bagajul emoțional într-un fel de „cutie de conversie a energiei" vizualizată în mintea noastră înainte de a ne angaja în fiecare casetă de pregătire. În această cutie de conversie încercam să lăsăm în urmă obstacolele care ne împiedicau să experimentăm libertate față de mintea și corpul nostru.

Eram în a treia zi de pregătire când a început să mi se întâmple ceva foarte ciudat. De fiecare dată când intram în starea de „Concentrare 10"(așa cum o numea Bob) simțeam o energie sexuală rulând în sus și în jos prin corpul meu, împreună cu simboluri falice imense care veneau la mine aparent de nicăieri. Odată cu toate acestea, mă găseam prinsă într-un vid negru de unde nu puteam găsi o cale de ieșire. Energia era destul de puternică și era o parte din mine care voia să spună „Relaxează-te, Kathy și lasă-te purtată de val" dar pur și simplu toată situația nu se simțea ca fiind creată de mine. Nu știam de unde vine, mai ales că sexul era ultimul lucru la care mă gândeam în timpul acestui seminar. A continuat însă și în următoarea sesiune de pregătire cu sunete și a devenit mai intens. Începuse să mă îngrijoreze și am stat de vorbă cu una dintre instructoare în privat între sesiuni sperând să înțeleg mai bine ce se petrece. Și ea era la fel de dezorientată ca mine și m-a sfătuit să trec peste și să continuu, urmând să văd ce se întâmplă. Nu era soluția pe care o căutam.

După prânz, unul dintre participanții masculini, un om de afaceri în vârstă de aproximativ 40 de ani pe nume John m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă poate să discute cu mine despre ceva. Am dat din cap fără să fiu pregătită pentru ceea ce urma să aud.

„Câțiva dintre noi am auzit fără să vrem ce discutai cu Melissa despre ce ți se întâmplă" a deschis discuția. „Nu vreau să te supăr, dar cred că știu de ce ți se întâmplă asta."

Apoi a continuat să îmi spună cum o parte din bărbații ce participau la seminar simțeau o atracție față de mine și s-au trezit având fantezii cu mine în timpul sesiunilor lor de pregătire. Datorită acestei diversiuni, s-au decis să mă pună în „cutiile lor de conversie energetică" înainte de a se îmbarca în alte stări ale conștiinței. Nu-mi venea să cred ce auzeam. Își bătea joc de mine? Nu eram vreo femeie fatală. Singurul lucru care era special la mine era faptul că eram cea mai tânără din grupul de trei femei, dar nu flirtasem cu nimeni de acolo. Eram căsătorită. Era interpretată greșit atitudinea mea prietenoasă?

„Vorbești serios?" l-am întrebat, pentru că îmi venea greu să cred că procesele de gândire și fanteziile câtorva bărbați puteau să aibă un efect atât de puternic asupra experienței mele.

A dat din cap. „Da, îmi pare rău". A ezitat. „Observ că te-am supărat."

Desigur că mă supărase. Eram nervoasă că nevoile lor mă puseseră în acele viduri negre unde experimentasem stări de confuzie profundă. Dacă eram mai înțeleaptă, trebuia să mă întreb de ce și cum de eram atât de sensibilă încât să captez „chestiile lor" în primul rând. Eram mai concentrată pe resentimente pentru că îmi ruinau timpul petrecut acolo cu faptul că nu își puteau

controla gândurile.

Primul meu instinct a fost să ma revanșez față de ei, să-i învăț o lecție. Dar în timp ce acest gând lua formă, un altul i-a luat locul imediat. „Folosește-te de ce ai învățat.” am auzit în mintea mea. „Învață ceva din asta”. Următorul gând pe care l-am avut a fost „Ce vreau să învăț?” și răspunsul a venit apoi foarte clar „Vreau să am experiența iubirii necondiționate.”

Am început următoarea sesiune de pregătire cu acel obiectiv în minte. Nu cunoscusem acel tip de iubire în niciun tip de relație până la acel moment. Înapoi acasă căsătoria mea se destrăma și simțeam că se apropia de data expirării. Steve era un om bun dar din păcate depășisem nivelul la care el se afla pentru că începusem să caut răspunsuri dincolo de nivelul fizic al existenței. Mă simțeam incompletă în timp ce tânjeam după cunoaștere și adevăruri din ce în ce mai profunde.

La scurt timp după ce m-am târât în unitatea mea CHEC și am auzit vocea lui Bob începând să ne ghideze prin stările de concentrare, mi-am făcut cererea cunoscută Universului. Voiam să știu cum e să faci parte dintr-o iubire universală , să mă conectez la acea parte din mine care exista în orice și în oricine, să fiu conectată spiritual și conștient. Odată cu acele gânduri am simțit dezvoltându-se o implozie de energie, apoi am țâșnit afară din corpul meu prin creștetul capului. Intenția mea, exprimată pur și simplu, a servit ca deschizător al ușii exact către sfera pe care voiam să o explorez.

A fost cea mai rapidă ieșire posibilă după două zile în care m-am zbătut să provoc această experiență fără vreun succes. Am simțit cum pluteam afară din camera mea și apoi pe coridorul unde erau aliniate camerele participanților pe fiecare parte a lui. Nu aveam nicio idee cine e în care cameră, dar am furișat o privire în mai multe camere, trimițând semințe de iubire și binecuvântări către bărbații aflați în unitățile lor CHEC. Nu știam ce trebuia să fac cu acest tip de experiență așa că am savurat pur și simplu starea de a fi fără trup în misiunea mea de a simți iubire necondiționată. M-am gândit că orice era menit să se întâmple se va întâmpla.

Apoi s-a întâmplat. M-am trezit trasă de o forță puternică înspre una din camere, apoi în unitatea CHEC a unui psiholog tânăr și atrăgător din Kansas. Ochii lui s-au deschis brusc plini de mirare și era ca și cum mă putea vedea în formă fizică deasupra lui. Dintre toți bărbații de la seminar, el era singurul cu care abia schimbasem câteva vorbe. Oricând încercam, era ca și cum avea un zid ridicat în jurul lui. M-am gândit că probabil nu mă place pentru un motiv oarecare, așa că l-am lăsat în pace. Părea că eram conștienți unul de celălalt, dar pentru un motiv ascuns, ne evitam reciproc intenționat.

Apoi am avut brusc cunoașterea faptului că vibrațiile lui erau vibrațiile mele. Am plutit deasupra lui și am avut străfulgerări instantanee de imagini din vieți anterioare pe care le-am petrecut împreună. Din ce vedeam, știam că ne-am cunoscut intim unul pe celălalt în trecut în diferite forme: prieteni aproiați, soț-soție, mamă-copil. Am avut o dorință covârșitoare să ne contopim energiile, să simt o parte din el, sa devenim o unitate. Și când am făcut asta, a fost o experiență care este mai presus de cuvinte, pentru că iubirea, totală și absolută, ne-a înconjurat mai puternic decât oricine ar putea experimenta sau și-ar putea imagina. Cu cât dădeam mai mult, cu atât primeam mai mult. Când energia a răbufnit, s-a zdruncinat și a explodat ca un fel de orgasm astral grozav. Odată cu asta, a venit o senzație de exhaustivitate și conexiune, dar și o experență mult mai intensă de iubire spirituală. Îmi amintesc cum m-am gândit apoi că cel mai intens orgasm pălea în comparație cu această experiență. La anumite nivele, era de asemenea o întâlnire a minților și o conexiune a sufletelor.

Partea astrală a ființei mele îl putea auzi pe Bob în interfon cum ne aducea înapoi din sesiunile exploratorii și în starea de veghe. Corpul meu fizic era încă în unitatea mea CHEC.la

capătul holului. Odată cu această revelație, am fost absorbită înapoi în corpul meu și nu voiam să mă mișc. Mai degrabă nu puteam să mă mișc. Pluteam în extaz. În acel moment m-am simțit completă.

Cineva a trebuit să vină și să mă tragă afară din unitatea mea CHEC și să mă aducă la parter în sala de reuniune unde, împreună cu ceilalți participanți la seminar analizam experiențele avute după fiecare sesiune. Până să mă alătur celorlalți toată lumea părea a fi deja într-o stare energetică amplificată, toți vorbeau entuziasmați. Am aruncat o privire către tânărul psiholog cu care am fuzionat și l-am văzut discutând cu un alt bărbat foarte animat. Apoi s-a oprit, s-a uitat direct la mine și a murmurat extaziat în tăcere „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!"

Întotdeauna există partea sceptică din tine care se întreabă dacă nu ai inventat întreaga poveste. Fusese întreaga experiență doar o plăsmuire a unei imaginații hiper-active? Fusese un vis? Nu s-a simțit ca un vis. A fost prea intens. Trebuia să aflu. M-am dus la el și l-am rugat să-mi spună ce experimentase el, pentru că era evident că orice se întâmplase din punctul lui de vedere, era la fel de profund afectat ca și mine. L-am întrebat dacă l-ar deranja să scrie totul mai întâi, și i-am spus că voi face și eu același lucru. Poveștile noastre se potriveau ca două piese dintr-un puzzle, doar din perspective diferite. Nu aveam habar că și el fusese perfect conștient de toate simțurile sale în timpul experienței avute, cel mai puternic fiind cel tactil. Mi-a povestit cât de șocat a fost să mă vadă apărând deodată în unitatea lui CHEC. Și el credea că își imaginase întreaga experiență.

Așadar „Cere și vei primi" s-a dovedit a fi un truism destul de bun pentru mine. Am vrut să simt iubirea spirituală, și am primit-o. Și trecând prin această experiență s-a deschis pentru mine încă un nivel de manifestare creativă ce mă va duce mai departe pe cărarea destinată mie.

Până la sfârșitul săptămânii traversam o stare de conștiință cosmică lipsită de ego, în care mă simțeam conectată cu tot. La început nu era cea mai comfortabilă experiență, pentru că odată cu pierderea ego-ului pierdem ceea ce credem noi că este identitatea noastră. Și fără ceea ce definim noi ca fiind identitatea noastră, ne simțim pierduți și trebuie să punem la îndoială cine și ce suntem și de ce suntem aici. O minte mai slabă ar fi putut să alunece direct în psihoză. M-am plimbat îndelung încercând să înțeleg cine credeam eu că sunt. În timp ce mergeam pe drumul care ducea la fermă , o pisică neagră a sărit dintr-un tufiș și a început să mă însoțească. M-am uitat în jos la motan și el s-a uitat în sus la mine. Am început să alerg ușor și la fel a făcut și el. M-am oprit din alergat, s-a oprit și pisica. Ne-am holbat unul la celălalt și apoi, extrem de clar, am auzit pisica spunându-mi telepatic: „Gândești prea mult. Nu-ți face griji. Bob va apărea în orice moment să te ajute." Și cu aceasta, pisica a dispărut înapoi în tufișurile de pe marginea drumului. M-am oprit și mă holbam în gol.

Doamne. Dumnezeul. Meu. Acum vorbeam cu animalele! Chiar îmi pierdusem mințile. În timp ce mă îngrijoram de starea mea mentală, am auzit o mașină venind din curbura drumului și era Bob Monroe, fix cum anticipase pisica. S-a oprit și m-a întrebat dacă vreau să merg cu mașina la fermă. I-am mulțumit și am intrat în mașină. Priveam înainte în tăcere gândindu-mă încă la ce se întâmplase.

„Ești bine?" m-a întrebat el.

„Nu sunt sigură" i-am răspuns. „Tocmai am întâlnit o pisică neagră care mi-a vorbit și mi-a spus că urmează să vii pe drum."

Bob a râs și a continuat să conducă mașina. „Oh, acela este Blacky (Negruț). Este o pisică unică. A început să apară în călătoriile mele extracorporale într-o noapte și nu s-a mai oprit de atunci. Este un suflet animalic destul de evoluat."

I-am povestit lui Bob despre experiențele avute până atunci la seminar și mai târziu m-a

sunat să mă întrebe dacă poate să includă experiența mea într-o carte pe care o scria numită *Far Journeys* (Călătorii îndepărtate). I-am spus că poate face asta doar dacă nu va publica vreun nume și m-a asigurat că nu este cazul să mă îngrijorez, totul va fi sub anonimat. Așa că experiența mea este inclusă acolo sub codul 2312-CF, și asta este prima dată când anunț public acest lucru (deși unii dintre directorii de la Institut știau că este vorba de mine). După douăzeci de ani m-am întors la Institutul Monroe și m-am găsit vorbind cu un grup, întrebându-i de ce erau acolo. O fată a recunoscut „Vreau să am o experiență de sex astral exact cum a avut fata din *Far Journeys*!" Un întreg ansamblu din restul participanților au fost de acord cu ea la unison. Am stat în tăcere, fără să recunosc că era experiența mea, preferând să îmi mențin anonimatul. Nu m-am putut opri din a mă întreba câți oameni în decursul anilor de asemenea se înscriseseră la seminar dorindu-și o experiență similară. Bob Monroe a murit demult însă munca și memoria lui trăiesc în continuare, dar trebuie să râd la gândul că atunci când o să-l văd în viața de apoi o să-i reamintesc că probabil îmi datorează comisioane din vânzări.

Capitolul 4

Educație înaltă

„Educația nu este pregătire pentru viață; educația este viața însăși” - John Dewey

La scurt timp de la revenirea de la Institutul Monroe m-am umplut de energie creativă. Am început să scriu, și ca rezultat am creat mai multe cărți mistice pentru copii în care mă adresam aspectelor legate de moarte și procesului de a muri, vise, vindecare naturală și cum un individ își poate descoperi scopul în viață. Nu știam dacă au vreo valoare sau nu. Nu mai scrisesem vreodată altceva înafară de știri înainte de asta. Așa că le-am trimis prietenei mele, Caroline Myss, și i-am cerut o opinie sinceră. Știam că lucra ca editor, dar nu știam că la timpul respectiv lucra ca editor pentru o nouă editură în New Hampshire numită Stillpoint Publishing.

Nu cred că trecuse mai mult de o săptămână sau două când m-a sunat. „N-o să-ți vină să crezi,” mi-a zis. „Doar ce-am stabilit o divizie pentru copii la Stillpoint și ne-am stors creierii gândindu-ne la ce tip de povești vrem să publicăm. Ne-am gândit că ar fi nemaipomenit să fie o poveste despre un băiețel sau o fetiță care își întâlnește ghidul spiritual și pornesc în aventuri împreună. Apoi am primit cartea ta a doua zi și am rămas muți de uimire când povestea era exact despre ce ne dorisem noi.”

Eram în șoc. Uau!

„Și vrem să o publicăm.” a încheiat ea. Dublu uau!

În 1983 nu erau alte cărți spirituale pentru copii înafară de cea a lui Leo Buscaglia, *The Fall of Freddie the Leaf* (Căderea lui Freddie Frunză), publicată cu un înainte. Nu auzisem despre cartea lui la momentul respectiv. El trata subiectul morții dintr-un unghi metaforic, în timp ce cartea mea se preocupa de gândurile și ideile reale ale copiilor. A fost publicată ca trei aventuri sub titlul *The Door to the Secret City* (Ușa către orașul secret) dar era considerată a fi înaintea timpului său. Librăriile nu aveau o categorie pentru cărți spirituale pentru copii în anii `80. Nu știau dacă să încadreze cartea la secțiunea pentru adulți, unde aceștia ar fi cumpărat-o pentru copiii lor, sau pe rafturile pentru copii, unde ar fi fost clasificată corect. Fără o campanie de marketing masivă în spatele cărții, s-a pierdut printre rafturi.

Stillpoint era o editură mică și cartea nu a trecut mai departe de o singură publicare inițială. Mai târziu am cumpărat drepturile înapoi de la editură, am adăugat trei povești metafizice și am publicat-o în format electronic sub numele de *Freddie Brenner`s Mystical Adventures* (Aventurile Mistice ale lui Freddie Brenner), disponibilă gratuit pentru descărcare la adresa www.RinovoPress.com. Inițial a fost scrisă pentru copiii de la Casa Ronald McDonald din New York și librăria acesteia, dar mi-am dorit foarte tare să fie disponibilă cu ușurință pentru a inspira gratuit copiii de pretutindeni.

În ciuda prezenței sale modeste în lumea editorială, a reușit cumva să ajungă în mâinile terapeuților și celor care lucrează în azile și se confruntă cu moartea și cu oameni pe moarte și am reușit să înțeleg că aceasta era de fapt intenția adevărată din spatele creării acestei cărți. Curând m-am trezit invitată să vorbesc cu grupuri de terapeuți și profesori despre cum să explice copiilor moartea și procesul de a muri. Mă minunez când mă gândesc la asta acum, pentru că în mod evident nu eram vreun expert și nici nu mă prezentam a fi unul, dar ei păreau să creadă că posed o astfel de expertiză. Mi-a folosit pentru a-mi deschide anumite uși și nu a durat mult până să încep să primesc întrebări de genul „Unde este cabinetul dvs?” sau „În ce sunteți autorizată?

din partea celor cărora le predicam. Ei credeau în mod eronat că eram deja la nivelul lor profesional şi academic.

Acesta este modul în care am fost împinsă de la spate, intimidată să îmi iau diploma de masterat în psihologie terapeutică de la Universitatea Old Dominion din Virginia înainte de a îmi lua doctoratul. La început am crezut că am nevoie de supa de alfabet adiţională numelui meu pentru a satisface nevoia altor oamenilor de credibilitate academică, dar am aflat curând că eram condusă către natura mea adevărată, să devin terapeut şi să îi ajut pe alţii. Fetiţa din mine care îşi dorise să devină asistentă medicală îşi găsise în sfârşit chemarea.

Imediat după absolvirea şcolii am primit un loc de muncă la Centrul Comunitar Pentru Sănătate Mentală Norfolk, din Norfolk, Virginia, unde am lucrat câţiva ani înainte să-mi deschid cabinetul privat. Am devenit Consilier Profesional Licenţiat şi Terapeut Licenţiat Pentru Mariaje şi Familii, cu o specialitate adăugată în neuroterapie şi tulburări discociative de identitate. Atrăgeam cazurile anormale şi aceşti pacienţi au devenit până la urmă profesorii mei în viaţă.

Lucrând cu tulburări disociative de identitate am învăţat cu adevărat să gândesc neconvenţional cu privire la psihicul uman. Cu ani în urmă această tulburare era numită „Tulburarea Personalităţilor Multiple" înainte de a fi reclasificată în DSM - IV (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* - Manualul de diagnosticare şi statistică al tulburărilor mentale) cu noul şi mai puţin controversatul titlu „Tulburare disociativă a identităţii". La fel ca majoritatea terapeuţilor, credeam că este o tulburare rar întâlnită cu care cel mai probabil nu mă voi confrunta. Cât de tare mă înşelam. Din primele zile la Centrul Comunitare Pentru Sănătate Mentală Norfolk mi-a fost atribuită o pacientă care avea un dosar gros plin de multiple diagnostice primite de la un şir întreg de terapeuţi şi asistenţi sociali pe durata mai multor ani şi în mai multe state. Nimeni nu părea să cadă de acord cu referire la ce nu era în regulă cu ea, înafară de faptul că era depresivă şi agitată. Valerie era o femeie în vârstă de 40 de ani cu tulburări convulsive care avea o istorie lungă de abuzuri sexuale, fizice şi emoţionale primite de la diverşi membri ai familiei, începând de la naştere şi fragedă pruncie. Pentru a putea primi medicaţie şi servicii sociale în Norfolk, a trebuit să fie de acord să participe la sesiuni de consiliere şi terapie.

Valerie a fost una dintre primele mele cliente. Doar uitându-mă la dosarul ei ştiam că nu va fi un caz uşor. Sinceră să fiu, nu ştiam de unde să încep. Istoricul ei părea indimidant şi eu eram terapeut începător. Mi-am dat seama că mai fusese prin sute de prime interviuri înainte de cel cu mine, fiind în sistemul de sănătate mentală de ani de zile. Părea atât de timidă, reticentă şi resemnată faptului că trebuia să fie acolo în cabinetul meu încât m-am decis să petrec un pic de timp discutând despre ce anume a adus-o în Virginia şi să o relaxez un pic facând asta. Stătea pe marginea fotoliului de când intrase în cabinet, ca şi când era gata să ţâşnească înspre uşă în orice moment ar fi fost necesar.

Stând în cabinet şi discutând cu ea am observat că şi-a aruncat privirea de câteva ori la jucăriile pe care le aveam pe un raft într-un colţ al cabinetului. La momentul respectiv eram implicată într-un program de prevenţie la centrul pentru mame tinere ai căror copii se aflau sub riscul abuzului fizic, aşa că aveam o multitudine de jucării interactive pentru copii mici. Valerie părea atrasă în special de un recipient uriaş plin cu creioane colorate în toate culorile posibile şi un şevalet aflat lângă.

Brusc şi-a mutat privirea şi a început să-şi frângă mâinile în poală. Dacă nu aş fi menţinut contact vizual direct cu ochii ei la momentul acela, aş fi ratat cu desăvârşire clipirile rapide dar subtile ale ochilor ei. Când am întrebat-o dacă este în regulă, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră şi atunci s-a declanşat un semnal de alarmă în capul meu. Nu puteam să explic, dar

ştiam că energia ei se schimbase. O simţeam diferită. Ochii ei cercetau camera ca şi când încerca să-şi dea seama unde se află şi cum a ajuns acolo. Pentru majoritatea ochilor, ar fi părut doar o femeie agitată în cabinetul unui terapeut. Şi într-adevăr, dosarul ei o lista deja ca având o tulburare generală de anxietate.

Nu ştiu ce m-a făcut să o întreb asta, dar următoarele cuvintele au ieşit din gura mea: „Salut. Care este numele tău?" Ochii ei s-au mărit ca şi cum ar fi fost surprinsă în flagrant delict şi a început să privească spre uşă. Părea gata să o rupă la fugă. Am continuat cu o voce liniştitoare „Numele meu este Kathy." I-am zâmbit şi am dat din cap către creioanele colorate.„Ţi-ar plăcea să colorezi?" Şi-a mușcat buzele şi a dat din cap afirmativ. Aceasta a fost prima dată când am întâlnit-o pe Valerie Jean în vârstă de 6 ani, de care adultul Valerie în vârstă de 40 de ani nu ştia că există. Valerie Jean a apărut la suprafaţă pentru că iubea să deseneze şi colecţia mea impresionantă de creioane colorate a fascinat-o şi a atras-o afară.

Nici nu putem începe să ne imaginăm complexitatea minţii umane. Pe parcursul terapiei cu ea, şi mai târziu când am luat-o cu mine la cabinetul meu particular unde am ajutat-o pro bono timp de ani întregi, ea şi alţii ca ea au devenit profesorii mei. Tulburarea Disociativă a Identităţii, care se numea Tulburarea Personalităţilor Multiple, apare de obicei înainte de vârsta de şapte ani ca răspuns direct la abuzuri sexuale, fizice şi emoţionale repetate pe parcursul unei perioade de timp. Personalitatea încă se dezvoltă înainte de vârsta de şapte ani şi în situaţii traumatizante, părţi ale sinelui se pot desprinde în personalităţi sau fragmente alternative în toată regula, care pot păstra una sau mai multe amintiri, iar uneori doar o parte a unei amintiri sau unui eveniment.

Modul unui copil de a face faţă unui astfel de abuz este să protejeze ego-ul sinelui prin a crede că i s-a întâmplat altcuiva, nu lui. Desprinde astfel o personalitate cu scopul de a face Sinele să se simtă în siguranţă. A crede orice altceva înseamnă să rişte anihilarea totală a ego-ului. Când aceşti indivizi aduc un astfel de mecanism de adaptare în viaţa lor de adult, devine disfuncţional şi de obicei conduce la depresie şi anxietate severă - aterizându-i astfel în instituţii pentru sănătate mentală sau mai rău, în penitenciar, dacă îşi exprimă depresia în exterior ca violenţă.

Obiectivul principal al terapeutului în astfel de situaţii este să obţină încrederea pacientului şi să integreze toate acele părţi pierdute ale sinelui într-o unitate funcţională. Clienta mea, Valerie, avea peste 100 de personalităţi şi părţi alternative pe care le-am descoperit în decursul anilor în care am tratat-o. Nici măcar o aluzie a adevăratului ei diagnostic nu apărea în dosarul ei original, deşi erau indicii evidente prezente de la bun început. Toate au trecut neobservate pentru că majoritatea terapeuţilor sunt încă sub impresia că un astfel de diagnostic este foarte rar. Credeţi-mă, nu este. Există o multitudine de indivizi cu această tulburare care sunt perfect funcţionali. Unele din personalităţile multiple ale lui Valerie erau masculine , altele erau feminine, de toate vârstele. Unele erau părţi pre-verbale, sălbăticite (copii sălbatici), care aveau amintiri din timpul perioadei de sugar şi care puteau să deseneze nişte schiţe primitive a ceea ce li s-a întâmplat, în timp ce alte personalităţi mai în vârstă aveau abilităţi incredibile de a desena. Una sau două personalităţi vorbeau o limbă străină pe care ceilalţi din sistemul de personalităţi nu o înţelegeau. Unele erau stângace, altele dreptace. Unele aveau nevoie de ochelari pentru a citi, în timp ce altele aveau vedere perfectă. Unele aveau alergii, altele nu, cele care aveau alergii aveau alergii diferite între personalităţi. Multitudinea de diferenţe alcătuiesc o listă lungă şi uluitoare.

Nu vreau să intru într-un discurs prea lung despre această clientă, însă ţin să o menţionez pentru că ea m-a ajutat să învăţ foarte multe despre puterea minţii când vine vorba de vindecare. Întotdeauna m-a făcut să mă gândesc la cât de puţin ştim şi înţelegem. De fiecare dată când

trebuia să meargă în vizită la obstretician-ginecolog pentru testul Papanicolau sau testări ginecologice de rutină, medicul ei insista întotdeauna să fiu prezentă în camera de examinare. Este o cerere foarte ciudată pentru orice terapeut și nu este ceva ce aș face în mod normal. Toate acestea pentru că prima dată când a avut un control ginecologic de rutină cu acel medic, o personalitate alternativă a ieșit la iveală și a crezut că este abuzată sexual. A provocat o abreacție de proporții imense (retrăirea unui abuz din trecut) și clienta mea a început să plângă și să urle. Valerie s-a ghemuit într-un colț ca să se ascundă. Medicul și personalul medical s-au îngrozit și vă imaginați cum s-au simțit persoanele din sala de așteptare, care era plină de oameni și care au auzit suferința pacientei în totalitatea sa. Medicul nu dorea să riște repetarea acestui eveniment. Așa că eu eram acolo pentru a ține pacienta cu picioarele pe pământ, pentru a mă asigura că toate personalitățile alternative care erau copii erau ținute într-un mediu calm în cadrul sistemului lui Valerie și că doar o personalitate adult sau personalitatea gazdă erau la suprafață pe întreaga durată a examinării. De obicei când făceam asta nu se crea vreun incident. Scopul meu era să o fac pe Valerie să facă asta singură, dar pentru început eram acolo să o ajut.

După una din examinările ginecologice testele au arătat că Valerie are cancer cervical. O personalitate adultă pe nume Jeanie era la suprafață în acea zi pe parcursul examinării. Când clienta mea a revenit pentru un control suplimentar în vederea monitorizării tumorii, o altă personalitate era prezentă la suprafață, pe nume B.B, și testele au arătat că nu exista vreo urmă de cancer în corpul său. Medicul a repetat testarea de câteva ori, gândindu-se că cei de la laborator făcuseră o eroare undeva. Și totuși, într-un final, când Jeanie era prezentă, cancerul era prezent. Când B.B era la suprafață, nu era urmă de cancer. La acel punct, medicul a dat din umeri neputincios și a intrat în stare de negare. Nu putea explica ce se întâmplă, și sinceră să fiu nici eu nu știam ce să zic. Cu siguranță situația ne dădea de gândit profund. Majoritatea oamenilor ar avea greutăți să înțeleagă ceva din așa o anomalie. Mie însă mi-a servit drept catalizator pentru a-mi deschide mintea către posibilitatea că sănătatea și îmbolnăvirea nu sunt cimentate ci variază în conformitate cu tiparele emoționale și de gândire ce formează personalitatea. Bruce Lipton, în cartea sa *The Biology of Belief* (Biologia convingerilor), a descoperit prin propriile cercetări că „ceea ce credem ne controlează biologia". În cuvintele lui Mahatma Ghandi: „Convingerile tale devin gândurile tale; Gândurile tale devin cuvintele tale; Cuvintele tale devin acţiunile tale; Acțiunile tale devin obiceiurile tale; Obiceiurile tale devin valorile tale; Valorile tale devin destinul tău."

La școală am fost învățată că mintea este produsul creierului. După experiența la limita morții pe care am avut-o, știam că acest lucru nu este adevărat. Creierul este doar un organ fizic, un sistem extrem de performant de relee (transmisie-retransmisie) asemănător unui computer. Pe de altă parte, mintea este centrul de putere (ca o centrală electrică sau un tablou electric) din spatele gândirii, personalității și scopurilor determinate de suflet. Ea este programatorul-șef al creierului și nu poate fi măsurată sau găsită în cărțile de anatomie sau cu ajutorul tomografiei computerizate. Asta pentru că mintea este legătura inerentă cu propria noastră divinitate. MINTEA ESTE CONSTRUCTORUL.

Am petrecut foarte mult timp studiind mintea, și pacienții mei au devenit profesorii mei. Într-un final am văzut cum absolut totul se reduce la o chestiune de alegere. Poți să te naști într-un corp cu grave defecte sau cu un creier cu erori serioase însă asta nu înseamnă că nu ai absolut niciun control asupra a ceea ce spui sau faci. Știu că unii oameni nu vor fi de acord cu asta. Am văzut pacienți care erau sever depresivi, aproape de suicid, care și-au înfrânat aceste tendințe și s-au comportat competent și responsabil atunci când era absolut crucial - spre exemplu să aibă grijă de nevoile și siguranța unui copil. Așa că am văzut clar că există o fracțiune de secundă

când ni se permite să alegem dacă cedăm și alunecăm în psihoză sau depresie, sau ne smulgem din întuneric către lumină. Din nou, MINTEA ESTE CONSTRUCTORUL.

Se spune că practici ceea ce ai nevoie cel mai tare de a învăța. Eu practicam terapia pentru a mă înțelege pe mine și pentru a-i înțelege pe ceilalți. Fundația fusese așezată. De asemenea cred că atunci când ai învățat ceea ce trebuia să înveți, o ușă ți se deschide și treci la următoarea etapă de învățare.

Capitolul 5

Reintrare

„Ceea ce se află în urma noastră și ceea ce se află în fața noastră sunt chestiuni minuscule în comparație cu ceea ce se află în interiorul nostru” - Ralph Waldo Emerson

Experiența la limita morții pe care am avut-o în 2003 era începutul unei noi aventuri și al unei noi etape de învățare. Am încercat să reiau firul unei vieți normale după cele petrecute, dar era evident în mod categoric că acea ușă se închisese și că nu exista cale de întoarcere înapoi. O nouă viață începuse pentru mine, ce era plină de obstacole și teste cum nu mi-aș fi putut imagina. Intrasem în etapa de cercetare a vieții mele și, speram eu, una care promitea iluminarea.

Cumva știam că zilele mele ca terapeut erau numărate. Din această cauză eram plină de anxietate, neștiind ce altceva aș putea face pentru a-mi câștiga existența. Așa că am continuat în acel fel. La început nu am spus nimănui din familie ce mi se întâmplase. Știam că mama și sora mea și-ar fi făcut griji cu privire la sănătatea mea și m-ar fi presat să fac tot felul de teste, gândindu-se că mă îndreptam spre un infarct fatal. Nu voiam să am de-a face și cu anxietatea lor.

Tatăl meu, în schimb, a fost întotdeauna ca o stâncă pentru mine. Într-o vară, când aveam aproximativ șapte ani, aveam hemoragii nazale inexplicabile, zilnice. Tata era cel care m-a liniștit spunându-mi că și el trecuse prin exact același lucru când era copil și că probabil era ceva ereditar. Erau „erupții”, cum le numea sora mea. Terminam o cutie întreagă de șervețele sau o rolă de hârtie igienică în momentul în care începeau. Mama se panica la vederea sângelui, temându-se în subconștient că voi sângera până voi muri. Tata însă era calm și stăpânit și mă făcea să rezist calvarului, glumind cu mine și spunându-mi povești. Îl preferam pe el să fie prezent în timpul sângerărilor fără îndoială, și mama era mai mult decât fericită să îi paseze această misiune lui. Așa că în mod natural tata a fost primul membru al familiei căruia i-am dezvăluit experiența la limita morții avută, o lună mai târziu, în iunie 2003.

Îmi amintesc că m-a ascultat în tăcere cum i-am povestit ceea ce se întâmplase. A zâmbit și mi-a spus: „Foarte interesant,” apoi a adăugat: „dar mă bucur că ești încă aici.” Nu a făcut vreun comentariu sau raționament adițional despre nimic din ce i-am spus, așa că am înțeles că asta era tot ce avea de spus. În adâncul inimii, tata a fost întotdeauna un tip destul de înțelegător și încurajator.

Pe data de 1 iulie 2003, mai puțin de o lună mai târziu, a murit. Nimeni nu a putut să prevadă un astfel de eveniment. Părinții mei construiseră o casă de vacanță pe malul lacului Lauderdale în Elkhorn, Wisconsin. Tata proiectase și construise casa, care era o construcție circulară, pe mai multe niveluri. Era un proiect atât de anormal încât localnicii se refereau la ea drept „Casa rotundă” de lângă lac. O paradă continuă de bărci trecea prin apropierea sa în timpul verii, deoarece rezidenții din jurul lacului își încetineau motoarele să le arate prietenilor casa neobișnuită pe care Roy Forti o construise. În timpul nopții casa arăta ca o farfurie zburătoare imensă, bine iluminată. Tata era mândru de proiectul său de construire a casei ce îi luase 12 ani să îl termine, mai ales că nu avea vreun fel de pregătire formală în proiectare sau construcții. Iubea să trebăluiască pe terenul său, așa că era adecvat să fie decorul în care să se desfășoare plecarea sa din viața pământească.

Întotdeauna stabil și ferm pe picioarele sale, suferise o căzătură în cap în timp ce urca scările de lângă iubita sa căsuță în care ținea bărcile. În ciuda faptului că își fracturase șoldul căzând, părea relativ în regulă și vorbea cu cei din jur. Dar personalul medical local s-a decis să îl

transporte aerian la o secție de traumatisme cranio-cerebrale dintr-un spital din Milwaukee, ca să fie siguri că totul e în regulă. În acea noapte a murit în somn în urma unui anevrism cerebral. Îmi amintesc că am fost trezită în mijlocul nopții să primesc veștile de la sora mea din New York. Eram devastată. Până la momentul respectiv din viața mea nu murise nimeni cu adevărat important pentru mine. Nu puteam să nu mă mir de plasarea în timp a ceea ce împărtășisem cu tatăl meu cu doar o lună înainte despre exprienţa la limita morții avută. Dacă aș fi știut că în curând el va părăsi această lume la atât de puțin timp după discuția noastră, aș fi spus sau aș fi făcut ceva diferit? Te poți pune la îndoială la nesfârșit, dar nu aveam habar dacă ceva din ceea ce i-am spus făcuse vreo diferență în timpul tranziției sale.

Nu mi-a fost oferit luxul reflecției asupra a ceea ce făcusem sau nu făcusem. Moartea înseamnă să te ocupi de un șir nesfârșit de detalii, și mama ne-a lăsat nouă, copiilor ei, în grijă să facem toate aranjamentele necesare. Înveți rapid ce e de făcut chiar dacă nu vrei.

Mult mai târziu am înțeles deplin de ce i-am spus doar tatălui meu despre experienţa la limita morții avută. La nivel conștient nu știam că el se pregătește să moară, dar la nivelul sufletului știam, și el avea nevoie să audă ce mi se întâmplase. Acest lucru a devenit evident la aproximativ o lună după moartea lui.

Se întâmpla să vorbesc la telefon cu prietenul meu E.M „Gene” Nicolay. Era o convorbire amicală, să ne punem la curent cu ce se întâmpla în viețile noastre, când deodată m-a întrerupt spunându-mi: „Kathy, tatăl tău este aici.” Credeam că glumește și i-am întors gluma spunând: „Oh, nu știam că discuți și cu morți.” El însă vorbea serios.

„El e aici într-adevăr și îmi spune că are ceva ce vrea să-ți spună neapărat.”

O parte din mine voia să se asigure că era într-adevăr, tata. „Cum arată?” Gene nu îl văzuse vreodată pe tatăl meu în vreo poză și nici nu îl întâlnise în persoană, așa că am considerat că e o întrebare justă. Am rămas împietrită când l-a descris cu precizie.

„Îmi spune să îți transmit că aveai dreptate.”

„Despre ce aveam dreptate?” Nu aveam habar la ce se referea. Oamenii nu aud de obicei părinții că le transmit de după moarte că aveau dreptate. Atunci am aflat că tata fusese înțelegător și mă ascultase când i-am povestit despre experienţa mea la limita morții dar de la bun început credea că visasem totul. În loc să mă ridiculizeze sau să mă combată privind experienţa avută, el pur și simplu a dat din cap, a zâmbit și mi-a făcut pe plac, spunându-mi că ceea prin ce trecusem era într-adevăr „interesant.” Eram șocată să aflu că în tot acest timp el credea că ceea ce spun este nebunesc și că nu crezuse o iotă. Dar când a trecut de cealaltă parte prin moarte, și-a amintit ce i-am povestit și voia să-mi spună că a știut ce să facă și despre ce era vorba. Așa că, realmente, era important pentru el să-mi mulțumească și să-mi spună că am avut dreptate. Apoi a continuat cu mesaje pentru ceilalți membri ai familiei care să îi ajute prin acele momente grele, membri de care Gene nici nu știa că sunt parte a familiei mele.

Experienţa mea la limita morții servise ca pregătire nu numai pentru mine, dar și pentru tatăl meu. Din nou eram mesagerul altcuiva. Însă, în mod bizar, el s-a dovedit a fi mesagerul meu de asemenea. După ce a murit, făcea să sune ceasul din lemn sculptat din sufrageria părinților mei oricând era în preajmă. Acest ceas avea forma unei viori și era stătea pe un pian. Nimeni nu întorcea vreodată mecanismul acestui ceas pentru că era destul de zgomotos, așa că stătea la locul lui ca o piesă decorativă uitată. El reușea să îl manipuleze când membri ai familiei erau prin preajmă. Mai târziu, după ce a murit și mama mea, pentru a nu se lăsa mai prejos, ea a ales un alt ceas din casă, favoritul ei, unul care avea un mecanism cu un glob de sticlă, și pe care îl făcea să se învârtă în continuu când era în preajmă. Vin dintr-o familie foarte competitivă. Era felul lor de a ne spune „Suntem încă lângă voi.”

Peste câțiva ani, când îmi vizitam mătușa Jo în Chicago pentru sărbătoarea de Thanksgiving (Sărbătoare americană care celebrează prietenia cu indienii nativi când toată lumea petrece timp cu familia), mama a făcut să cânte o cutiuță muzicală din holul care conducea în sufrageria unde eram cu toții strânși în jurul mesei, cutiuță a cărei cheiță nu fusese întoarsă vreodată. Eu, mătușa mea și verișoara mea am auzit sunetele și am spus în unison „Ce-a fost asta?" Imediat a încetat să cânte. Erau câteva cutiuțe muzicale pe raft, și am întrebat-o pe mătușa mea dacă vreuna dintre ele era de la mama. În momentul în care a indicat cutiuța primită de la mama, care avea o scenă de Crăciun, aceasta a început să cânte din nou. "E mama" am spus eu cu un zâmbet plin de fericire. Ne-am așezat înapoi la masă și în momentul în care eram toți pe scaune, a început să sune din nou. Nu doar o dată, ci de trei ori, este o validare certă pentru mine. Dintr-un anume motiv, spiritele par să fie destul de pricepute în a manipula obiecte mici cu mecanisme cu manivelă. Ele ne dau semnale tot timpul; noi trebuie doar să fim deschiși și să le acceptăm.

Capitolul 6

Cercetare și iluminare

„Singura sursă de cunoaştere este experienţa.” - Aristotel

M-am simțit pierdută după ce a murit tatăl meu. A durat cam o lună să se sedimenteze faptul că stânca mea a Gribraltarului dispăruse și nu se mai întorcea. Tatăl meu era întotdeauna sufletul petrecerii, întotdeauna zâmbind, glumind și toată lumea îl căuta să „repare” lucruri. În ciuda faptului că a trăit în timpul Marii Depresiuni și că a trecut printr-o copilărie în sărăcie după ce tatăl lui a murit când el avea doar doi ani, reușise să depășească obstacolele din calea lui și să se ridice deasupra altora care aveau mai mult decât educația lui limitată la câțiva ani de liceu. Îmi amintesc că l-am întrebat odată dacă a fost vreodată la pământ sau depresiv la nivelul la care să contempleze faptul de a-și lua propria viață. Era o întrebare riscantă pentru un părinte, dar el părea întotdeauna atât de pozitiv încât trebuia să știu dacă trecuse vreodată prin momente întunecate ale sufletului său.

Nu a luat în râs sau ignorat întrebarea. Pur și simplu s-a gândit un moment și a zis „Nu, pentru că știu că întotdeauna există mai mult decât o singură soluție pentru orice problemă. Trebuie doar să fii deschis să vezi asta.” Aceste cuvinte au rămas cu mine, în special în anii care au urmat și care m-au testat în toate felurile posibile. Bănuiesc că viața se rezumă la cum gestionezi „Planul B.”

Nu mult după trecerea în neființă a tatălui meu, cancerul mamar al mamei mele a revenit după aproape 10 ani de remisie. A încercat să ascundă amploarea sa pentru a nu pune mai multă presiune pe copiii ei, prin urmare degradându-se în mare parte singură. Ca terapeut, am descoperit cu mult timp în urmă că pacienții mei cu cancer mamar avea tendințe similare. Obișnuiesc să se îngrijească de toată lumea înafară de ele și, energetic, boala se manifesta în partea corpului cea mai legată de îngrijire - sânii. Mama nu era diferită cu nimic. Își iubea copiii cu îndârjire, dar ținea înăuntrul ei mânie și resentimente vechi de ani de zile și avea dificultăți în a renunța la ele. Dar nu poți fi terapeut pentru membrii familiei. Dacă insistam prea mult cu mama sperând să o ajut, îmi spunea pur și simplu „Încetează cu toate rahaturile astea psiho-bolborosite.” Ca ea să spună cuvântul „rahat” trebuia să fie foarte nervoasă. Mama înjura foarte rar, și nu o auzisem să spună ”F***-i!” vreodată în viața mea. Am învățat să mă retrag și să accept că asta era călătoria ei prin viață și deciziile ei, și că trebuia să respect deciziile ei, oricare ar fi fost acestea.

Reapariția cancerului ei a fost lucrul ce mi-a direcționat gândurile înapoi la o viziune mai amplă asupra vindecării. M-am trezit atrasă de tot felul de cărți despre energia psihologică și medicină alternativă. Muntele meu de cărți a crescut în timp ce încercam să absorb ceea ce alții învățaseră. În timpul acestui proces eram conștientă de faptul că eram ghidată care cărți să le citesc și pe care să le ignor. Dacă era ceva ce nu trebuia să citesc, adormeam imediat ce începeam să citesc primele pagini. În schimb, dacă era potrivită pentru parcursul meu, nu puteam să dorm până nu devoram întreaga carte. Asta însemna că eram trează toată noaptea citind. Simțeam că sunt într-o misiune în căutarea adevărului, cu tendințe maniacale cu privire la citit. Înlocuisem fascinația mea legată de fizică cu care m-am trezit după exerienţa la limita morții avută, cu literatura din lumea vindecării energetice.

Așa am aflat prima dată de tehnologia Rife. Royal Raymond Rife are o poveste extrem

de fascinantă și îmi venea greu să cred că nimeni nu făcuse un film despre viața sa, probabil pentru că majoritatea oamenilor nu au auzit vreodată de el, și sunt sigură că Asociația Americană a Medicilor și Big Pharma (Marile Companii Farmaceutice) preferă să țină lucrurile exact în acest fel.

În anii `20, Dr. Royal Raymond Rife, un microbiolog cu pregătirea făcută la Universitatea John Hopkins, a inventat primul microscop universal care, pentru prima dată, permitea cercetătorilor să observe organisme vii fără să le ucidă, spre deosebire de microscoapele electronice. Microscoapele cu electroni permiteau cercetătorilor să vadă mucegaiuri, paraziți și bacterii, dar nu să observe virusuri vii, fapt ce era crucial în înțelegerea comportamentului lor mereu schimbător, transformativ.

În timp ce construia microscopul său de mare putere, Rife, prin intermediul a multor ore chinuitoare de observație, a descoperit că fiecare organism are propria frecvență unică la care vibrează și prosperă. Prin intermediul experimentelor ulterioare, a descoperit la ce frecvențe nu pot supraviețui și ce frecvențe le-ar eradica. Acestea au condus la elaborarea unui dispozitiv ce emite frecvențe care ucide organismele dăunătoare care contribuie la apariția și dezvoltarea bolilor și afecțiunilor.

Rife a fost primul care a reușit să izoleze virusul specific cancerului și a întreprins peste 400 de experimente cu tumori canceroase în șoareci, înainte de a experimenta pe cancere umane. A dezvoltat grafice și tabele care indică setările de frecvențe care distrug diverse virusuri sau microbi, și acestea sunt încă în folosință în ziua de astăzi. Știrile despre munca depusă de el s-au răspândit rapid, și multe articole și reportaje de știri au apărut și au documentat reușitele sale. Medici din California de Sud au început să afle de munca lui Rife și au mers să observe și să verifice rezultatele sale. Patruzeci și patru de medici din zona Los Angeles au participat la o recepție în onoarea lui în noiembrie 1931 și l-au aclamat ca fiind omul care a descoperit o metodă de a „sfârși toate bolile."

În 1934, Universitatea California de Sud a desemnat un comitet special de cercetare medicală să aducă 16 pacienți în stadii terminale de la Spitalul Districtului Pasadena în laboratorul lui Rife din San Diego pentru un program de 90 de zile de tratament folosind frecvențele recomandate de Rife. Echipa includea doctori și patologi repartizați să examineze pacienții la sfârșitul tratamentului. Paisprezece dintre pacienți au fost declarați fără cancer după cele 90 de zile, iar cei doi pacienți rămași au avut nevoie de 30 de zile adiționale de tratament pentru a fi vindecați complet.

În 1939, Rife a fost invitat oficial să se adreseze Societății Regale de Medicină în Londra, Marea Britanie, societate care îi confirmase descoperirile. A fost chiar și elogiat de Institutul Smithsonian într-un articol publicat de acesta în 1944.

Datorită publicității și distincțiilor primite de Rife, directorul general al Asociației Americane a Medicilor (AMA), un om pe nume Morris Fishbein, a încercat să cumpere drepturile exclusive asupra invențiilor lui Rife. Când Rife l-a refuzat cu desăvârșire, toți medicii care foloseau tratamentul inventat de acesta au fost amenințați de AMA și Statul California că își vor pierde licențele medicale dacă vor continua cu programele care foloseau frecvențele vindecătoare. Până în 1939, majoritatea doctorilor și oamenilor de știință care au lucrat cu Rife negau că l-ar fi cunoscut vreodată pe acesta. Arthur Kendall, directorul Școlii Medicale Northwestern, care lucrase împreună cu Rife la descoperirea virusului cancerului, a acceptat aproape un sfert de milion de dolari pentru a se pensiona brusc și a se retrage în Mexic. Dr. George Dock a fost redus la tăcere de primirea unei subvenții fabuloase și onoruri din partea AMA. Alții au revenit la prescrierea medicamentelor. În ceea ce-l privește pe Rife, Fishbein s-a

asigurat că acesta va fi îngropat în procese la tribunale diverse care îl vor ruina financiar şi îi vor îngropa tehnologia pentru totdeauna. Asociaţia Medicilor din America s-a asigurat că folosirea acestui dispozitiv va fi interzisă pentru totdeauna în Statele Unite ale Americii şi nu va putea ameninţa industria farmaceutică internaţională. Rife a murit în anul 1971 la vârsta de 83 de ani, fără niciun ban.

Am descoperit că pot obţine cu uşurinţă tehnologia Rife din Canada, şi fiind foarte curioasă, am cumpărat un dispozitiv să văd ce poate face acesta. Arăta asemănător unei staţii de emisie radio pe care puteai seta anumite frecvenţe. Un tub cu gaz de argon ataşat dispozitivului pulsa o lumină rozalie când frecvenţele erau transmise.

Mama mea a fost prima care l-a încercat. Nu puteam evalua eficacitatea sa dacă nu vedeam zona afectată de cancer înainte de a începe. A fost prima dată când mi-a permis să văd cum arăta zona pieptului ei. Sânul ei stâng fusese extirpat cu ani în urmă (fapt pe care de asmenea „uitase" să ni-l împărtăşească). Ne informase doar că trecuse printr-o lumpectomie parţială, nu o extirpare totală a întregului său sân. Adevărul era acum inevitabil, şi am încercat să nu arăt complet şocată de ţesutul negru care era vizibil acum în locul unde sânul său ar fi fost în mod normal. Punea tampoane pe zona respectivă pentru a îmbrăca ţesutul înconjurător care avea scurgeri periodice de lichid transparent. Arăta rău. Se ducea la un medic, însă refuza să meargă pe drumul chimioterapiei şi al radiaţiei. Credea că dacă învinsese cancerul cu ani în urmă folosind macrobiotice şi schimbare strictă a dietei, putea să facă asta din nou. Era octogenară acum şi eu nu eram atât de sigură că va reuşi ce şi-a propus.

După câteva săptămâni de tratament Rife în care a stat zilnic în faţa aparatului de frecvenţe câte o oră sau două, ţesutul negru din jurul zonei sânului său a devenit treptat de un roz roşiatic, apoi de un roz cărnos. Unghiile ei au revenit la aspectul sănătos, fiind casante şi crestate înainte de tratament. Avea o energie şi o vitalitate reînnoită. Chiar şi culoarea obrajilor săi se îmbunătăţise. Ceva se întâmpla. Chiar şi medicul său observase, dar ea nu voia să îi spună ce făcea diferit, de frică să nu fie batjocorită. Am lăsat dispozitivul la ea în Chicago şi am încurajat-o să îl folosească în continuare.

Între timp luasem decizia să cumpăr încă un dispozitiv Rife ca să experimentez cu el în California. Nu eram sigură cum o să-l folosesc din moment ce era împotriva legii din California şi din alte state să îl folosesc pentru a ajuta pacienţi. Însă eu eram curioasă şi voiam să ştiu mai multe. Atunci am dat peste un manual al frecvenţelor Rife, care lista frecvenţele ce erau adverse diferitelor afecţiuni şi ajutau la eradicarea acestora. Destul de interesant însă, era o secţiune în carte care explica frecvenţele folosite pentru tratarea condiţiilor emoţionale. Asta mi-a captat atenţia. Până la momentul respectiv presupuneam că Rife se adresa strict condiţiilor fizice. Dar era în faţa mea - frecvenţele pentru tratarea depresiei şi anxietăţii. Urmau să funcţioneze?

Atunci am primit inspiraţie divină. Ce s-ar întâmpla dacă ai pune numele cuiva în faţa generatorului Rife de frecvenţe cât timp acesta era în funcţiune. Ar avea vreun efect? Imediat m-am gândit la doi bărbaţi care îmi erau clienţi şi cu care începusem terapia săptămâna aceea, ambii depresivi şi plini de anxietate în mod evident. Am scris numele lor pe o foaie de hârtie. Apoi, m-am întrebat cum ar fi dacă aş primi şi eu tratament Rife, simţindu-mă un pic morocănoasă în ziua respectivă. Nu eram depresivă sau anxioasă, dar curiozitatea mea este întotdeauna deschisă unui experiment.

M-am aşezat în faţa dispozitivului Rife, am butonat frecvenţele care reduc depresia şi anxietatea, dar înainte de a apăsa butonul de pornire am luat foaia de hârtie pe care scrisesem numele celor doi clienţi. M-am gândit că vom primi toţi 3 tratamentul împreună, aşa că le-am lipit numele pe pieptul meu şi m-am lăsat pe spate în scaun. Mi-am auzit deodată Ghizii interiori

spunând clar și răspicat „Ești sigură că vrei cu adevărat să faci asta?” Le-am ignorat prostește avertismentul subtil. Nu credeam că se va întâmpla ceva nedorit. La urma urmei doar mă distram experimentând.

A fost o sesiune de 30 de minute. Am citit o carte în tăcere pe tot parcursul tratamentului, în timp ce frecvențele pulsante își făceau treaba. Nu am simțit absolut nimic pe durata întregii sesiuni. După vreo 15-20 de minute m-a lovit cum nu m-aș fi putut aștepta. Am simțit brusc ca și cum cineva mi-ar fi dat o doză extremă de testosteron și această situație a venit însoțită de cea mai bizară obsesie sexuală pe care mi-aș fi putut-o imagina. Eram obsedată de gânduri nestăpânite despre sex. Viziuni și dorințe copleșitoare de a naviga pagini de Internet pornografice, căutând imagini specifice, au pus stăpânire pe mine.

Oricât de jenant ar fi să povestesc despre asta, nu mă puteam gândi la altceva înafară de sex și mai mult sex. O parte din mine observa acest întreg proces și se întreba ce naiba mi se întâmplase. Avea cumva legătură cu numele pe care le scrisesem pe foaia de hârtie pe care mi-o lipisem pe piept în timpul sesiunii? Nu aveam cum să știu. M-am decis să repet aceeași sesiune pe mine, dar de data asta fără a impica vreun nume. În mod miraculos, la scurt timp după sesiune, obsesia sexuală s-a micșorat, apoi a dispărut. Eram în continuare fără vreo idee de ce manifestasem astfel de simptome în primul rând.

Această experimentare s-a întâmplat în timpul sfârșitului de săptămână. Luni m-am întors la cabinetul meu și am avut o sesiune de terapie cu unul din bărbații al cărui nume îl scrisesem pe foaia de hârtie pe care o lipisem pe pieptul meu. L-am întrebat cum s-a simțit de când ne-am văzut la ultima sesiune de terapie.

S-a uitat la mine destul de entuziasmat și mi-a spus „Acesta a fost primul weekend în care m-am simțit eliberat de obsesia mea sexuală.” Hopa, m-am gândit. Nu-mi spusese nimic de vreo obsesie sexuală în timpul primei sesiuni avute. De asemenea nu-mi spusese că este homosexual sau că avea o dependență sexuală ce îl făcea să navigheze pagini pornografice pentru adulți pe Internet în fiecare noapte.

Nu voiam să îi spun „Da, știu exact cum te simți.” Nu eram sigură cum preluasem obsesia lui sexuală, nici nu știam cum să explic științific ce se întâmplase, dar rămăsese clar faptul că se întâmplase. Mă întrebam dacă nu cumva suntem toți niște stații energetice umane de transmisie și recepție. Uneori ceea ce captăm este evident, alteori nu.

Din cauza acestei experiențe, sunt plină de empatie față de masculi și de apetitul sexual masculin. Dacă ar fi trebuit să mă lupt cu gânduri pline de sex induse de testosteron pe parcursul întregii zile, nu știu cum aș putea să termin nimic din ce am de făcut. Jos pălăria în fața tuturor masculilor care citesc asta. Femeile nu au cum să înțeleagă asta fără să experimenteze cum se simt în mod direct.

Esența acestei povești relativ personale și revelatoare este că energia se transmite, și că informația poate fi recepționată cu ușurință de la o sursă la alta sau, în acest caz, de la o persoană la alta. Începând cu experiența mea la limita morții, simțeam emoțiile clienților mei mai puternic ca niciodată. Acum aparent detectam dorințe și impulsuri de la clienți pe care nu aveam habar că le au. Când survine așa ceva, cu siguranță îți dă de gândit. Știam că este foarte important. Mi-era clar că experiențele sexuale puternice sunt factori cheie ce contribuie la apariția experiențelor paranormale, psi. Nu pare să fie vreo diferență dacă deschiderile paranormale provin dintr-un eveniment traumatic sau non-traumatic, atât timp cât impactul emoțional este destul de semnificativ. Asta era cu siguranță adevărat pentru mine, și va continua să se repete, fapt pe care îl voi explica în amănunt mai târziu (Capitolul 17, Factori declanșatori psiho-sexuali).

După această experiență, eram intrigată de posibilitatea unui dispozitiv energetic de a

facilita cumva transformarea mea pentru scurt timp în surogat pentru adicția ascunsă a clientului meu, ajutându-l astfel să găsească alinare. Îmi amintesc de filmul din 1980 *Resurrection* (Înviere), în care personajul principal jucat de Ellen Burstyn descoperă după o experiență la limita morții că are abilitatea de a vindeca infirmitățile fizice ale oamenilor preluându-le afecțiunile asupra ei. Poate erau mai multe căi de a folosi același fenomen.

Mă întrebam dacă cineva mai folosise dispozitivul Rife la fel ca mine, folosind numele ca reprezentant al persoanei reale, așa că am dat de urma autoarei manualului despre frecvențele Rife și am întrebat-o. A fost intrigată de povestea și rezultatele mele, dar mi-a zis că nu a auzit pe nimeni să folosească aparatul în așa manieră. Am discutat pentru o vreme, și mi-a menționat alte dispozitive energetice pe care poate vreau să le studiez. Mi-a dat numele unei prietene de-ale ei din Los Angeles pe care să o contactez, Nadia (nu e numele ei real), care avea un dispozitiv de genul acesta pe care îl avea de la un inventator din Europa. Aparatul era foarte scump, complicat de folosit și avea la bază frecvențe, la fel ca dispozitivul Rife. M-am simțit împinsă să descopăr mai multe despre asta, la fel cum m-am simțit impulsionată să învăț despre alte dispozitive energetice ce se află în existență. Nu m-a ajutat cu nimic special pe mine, dar mi s-a spus că inventatorul este genial. Am simțit că dacă trebuia într-adevăr să ajut la dezvoltarea unei tehnologii din domeniul sănătății, ar trebui să caut persoanele potrivite de a căror expertiză să pot beneficia.

I-am povestit Nadiei despre experiența mea la limita morții și despre informația pe care am primit-o și ea și-a dorit să ia parte la asta. I-am sugerat să mergem să îl vizităm pe inventator în Ungaria și să vedem dacă ar fi interesat să lucreze cu noi la acest nou dispozitiv. Era o persoană destul de excentrică și a părut să fie interesat de conceptul nostru pentru o tehnologie energetică anti-îmbătrânire, dar ne-a spus că nu va lucra cu noi până nu depunem un avans de 85.000 de dolari. Nadia nu avea bani strânși, așa că am făcut prostia să plătesc eu toată suma pentru a demara proiectul. Inventatorul a propus să fie bazat pe tehnologia lui deja existentă, a cărei informații nu le va dezvălui nimănui.

De îndată ce am început relația de afaceri cu acest inventator, Ghizii mei au devenit foarte tăcuți. Am presupus că tăcerea lor înseamnă că în sfârșit făceam ceea ce ei voiau să fac și că eram pe calea corectă pentru a ajuta să prezint acest dispozitiv lumii întregi. Dar din momentul în care am fost de acord să lucrez cu acest inventator, obstacole distrugătoare au apărut pe toate fronturile. Nadia dorea jumătate din drepturile de proprietate asupra dispozitivului fără să ajute în vreun fel, financiar sau creativ, la îndeplinirea acestui proiect; inventatorul a stagnat timp de șase luni până să ne arate ceea ce numea el prototip. Când ne-a trimis într-un final software-ul prototip, am fost șocată să descopăr că arăta exact ca dispozitivul deja inventat de el, doar colorat diferit. Nici măcar nu se uitase la proiectele și planurile mele. După încă șase luni de stagnare și telefoane constante intercontinentale către sediul său încercând să-i dau de urmă și nereușind să îl localizez vreodată, mi-am dat seama că mă fraierise. Mi-am revendicat banii înapoi pentru că trecuse un an deja, și nu primisem nimic. Nu mi-am primit nici până acum toți banii înapoi, și relația mea cu Nadia s-a înrăutățit după ce ne-am trezit împotmolite în facturi pe care trebuia să le împărțim egal. A fost o lecție foarte scumpă, dar una pe care nu o învățasem în întregime încă. (Mai târziu aveam să aflu că inventatorul așteptase să mă satur de stagnările pe care le provoca ca să poată dezvolta proiectul împreună cu o companie din Canada care îi oferea un profit mai mare lui. Încălcase în mod clar contractul pe care îl semnase cu mine, dar m-am decis că o acțiune împotriva lui în instanță nu ar face nimic altceva decât să mă lege și mai mult de această energie negativă. În schimb, m-am decis să trec asta pe lista mea de pierderi și să merg mai departe. Câțiva ani mai târziu, compania canadiană a intrat în faliment datorită utilizării abuzive

a fondurilor corporative și activităților ilegale pe care le susținea. Așadar karma are grijă de toate aceste lucruri într-un final.)

După șase luni de implicare în dezastrul cu inventatorul din Ungaria, am început să-mi reduc activitatea la cabinetul de terapie, gândindu-mă că mă voi concentra pe pregătirile necesare pe care trebuie să le fac pentru a-mi dedica întreaga energie acestui nou dispozitiv pe care îl dezvoltam. După ce am renunțat la orice legătură cu acel inventator, finanțele mele erau foarte subțiri și nu știam dacă să mă întorc la practica terapiei sau să continuu construirea acestui vis împreună cu altcineva. Apoi mama mea a murit. A decis că avusese parte de destule tratamente și terapii, așa că a trebuit să îi onorăm decizia. Avea 81 de ani când a murit pe 12 decembrie 2004, la un an și jumătate după ce tatăl meu murise. Era conectată la un aparat care o ajuta să respire și era intubată pe durata ultimelor două zile pe care le-a petrecut în spital. Își pierdea cunoștința apoi își revenea în mod repetat și nu putea vorbi, dar a reușit să scrijelească niște cuvinte pe o foaie de hârtie, spunându-ne „Mă doare totul prea tare. Renunț.” Eram uimită să văd cuvintele astea. Era în natura ei să fie o luptătoare și întotdeauna se mândrea că este hotărâtă să trăiască până la vârsta de 126 de ani. Știam că se săturase și că aveam permisiunea ei să o deconectăm de la aparatele care o țineau în viață. În timp ce stăteam lângă patul ei de spital, mi-am auzit Ghizii spunându-mi în mod foarte clar că este timpul să nu o mai atingem. Dacă am fi continuat, nu făceam nimic altceva decât să o menținem în planul pământesc. Ne-a fost greu să nu o ținem de mână sau să nu o mângâiem pe frunte, dar am făcut cum ne-au spus. După câteva ore, a murit. După ce îți mor ambii părinți, te simți orfan. Nu mai ești copilul cuiva. Ești un adult pe propriile picioare și fan clubul parental a dispărut pentru totdeauna.

Pe parcursul ultimului an al vieții ei, eu împreună cu frații și surorile mele am mers cu rândul acasă în Chicago la fiecare sfârșit de săptămână ca să stăm cu mama, astfel asistenta care o îngrijea la domiciliu putea să ia o pauză. Acest lucru își lăsa amprenta pe fiecare dintre noi, dar voiam să fim acolo să o sprijinim la fel cum și ea fusese acolo pentru noi la rândul său. În 2003 mi-am pierdut tatăl; în 2004 mi-am pierdut mama, majoritatea economiilor și mare parte a practicii de terapeut. Nu știam ce să fac sau încotro mă îndreptam.

Am încercat din nou, gândindu-mă că făcusem alegerea greșită în legătură cu inventatorul cu care să lucrez și că poate e bine să caut în continuare. Cineva mi-a făcut cunoștință cu un inventator din Statele Unite, care de asemenea părea destul de genial. A cerut doar 15.000 de dolari avans, fapt care părea un chilipir după ultima experiență avută cu inventatori. Și el lucra cu frecvențe și construia programe software. Niciunul dintre programele sale nu era foarte cunoscut, dar era dispus să încerce ideile mele și părea mai accesibil. Dar la fel cum s-a întâmplat cu primul inventator, de cum am făcut un angajament să lucrăm împreună, obstacolele au început din nou. A făcut exact același lucru ca primul inventator. A stagnat o perioadă destul de mare, apoi mi-a prezentat un prototip care nu semăna deloc cu ceea ce îi cerusem. Nici măcar nu-mi puteam da seama cum să navighez programul pe care îl crease. Coșmarul se întâmpla din nou. Am refuzat să îi mai dau vreun ban pentru a continua și astfel am revenit de unde am plecat. Ghizii mei, ca și înainte, erau ciudat de tăcuți pe parcursul acestei a doua lecții.

Eram atât de frustrată și confuză în legătură cu aceste eșecuri repetate încât nu voiam decât să mă ghemuiesc și să mor. Mă întrebam dacă nu înnebunisem. M-am îndoit de mine însămi și de tot ceea ce mi se întâmplase. Eram furioasă pe mine însămi și îngrozită de situația în care mă aflam. M-am dezlănțuit asupra Ghizilor mei tăcuți: „Mă dau bătută! Nu înțeleg ce vreți de la mine.”

Pema Chodron, un călugăr budist care a scris *When Things Fall Apart: Heart Advice for Difficult Times* (Când lucrurile se destramă: Sfaturi din inimă pentru timpuri dificile), spune:

„Frica este o reacție naturală a mișcării mai aproape de adevăr.” Când am citit asta am auzit în mod evident, cu un nivel infinit de răbdare, cum Ghizii îmi livrează cuvinte pline de adevăr: „Nu vrem ca *ei* să facă asta. Vrem ca *tu* să faci asta.”

Dar eu credeam că *fac* ce trebuie. M-am așezat pe podea în tăcere și am așteptat ascultând. „Ești nelimitată,” au început ei. „Deja ai toată informația de care ai nevoie pentru a crea ceea îți dorești în interiorul tău.” Problema era că ei păreau să creadă asta, eu nu. Am căutat alți oameni de știință gândindu-mă că în mod sigur ei sunt mai capabili și mai inteligenți ca mine, și nu eram convinsă în totalitate că am capacitatea să duc la bun sfârșit această sarcină profundă. Deja mă arsesem de două ori, și încrederea era ceva de care nu dispuneam din plin la acel moment. Dar asta fusese parte din călătoria mea, să învăț să am încredere în mine și în ghidarea interioară proprie.

Fusesem lăsată în pace să contemplez la această misiune pentru care îmi dădusem acordul. M-am luptat cu asta. Mă temeam de eșecuri și dezamăgiri suplimentare. Pierderea banilor strânși cu greu cu siguranță a ajutat la punerea lucrurilor într-o perspectivă mult mai îngustă. Înveți să fii mai precaut și selectiv. Ei m-au așteptat, nu au forțat nota. Aveam libertatea să aleg, însă simțeam că ceva mă împinge de la spate. Simțeam că factorul timpului este în joc și eu deja folosisem o bună parte încercând să îi fac pe alții să facă treaba pentru mine. Știam ce voi face și ce nu, dar de asemenea știam că decizia mea nu putea fi amânată la nesfârșit. Am reflectat până să adorm, și când m-am trezit în următoarea dimineață ajunsesem la o răscruce. Știam că trebuie să iau o decizie, și că acea decizie însemna o implicare mai mare și o curbă a învățării mult mai pronunțată.

Nu exista cale de întors. Urma să dau tot ce e mai bun din mine, chiar dacă nu știam ce va presupune asta. Dacă aș fi știut la momentul respectiv tot chinul cu care mă voi lupta mai târziu, aș fi fugit în direcția opusă. Cu toate acestea, am luat o decizie, și odată cu asta am simțit brusc cum o mare greutate mi-a fost ridicată de pe inimă, mutându-se foarte probabil pe umeri.

„Am nevoie de ajutor,” m-am gândit. În doar câteva ore după acceptarea acestei misiuni era ca și cum o ușă se deschisese în mintea mea și noi concepte au năvălit furios prin ea. Au venit sub toate formele. Unele erau imagini vizuale, unele erau instrucțiuni auditive, iar alte concepte pur și simplu au venit ca descărcări de informație în creierul meu. De marea majoritate a informației primite nu eram conștientă că o aveam, deși Ghizii mei m-au asigurat că știam această informație de secole și că acum doar îmi aminteam ceea ce era necesar pentru acest proiect. Când am realizat ce deschideri mi se ofereau, am înțeles imediat de ce nu mi-a fost împărtășită această informație când încercam să lucrez cu ceilalți inventatori. Ei voiau să introducă o tehnologie în totalitate nouă și diferită, care într-adevăr va schimba conceptul oamenilor despre vindecare. Curând urma să înțeleg exact la ce se refereau.

Capitolul 7

Schimbând lucrurile

„Sensul vieții este o viață plină de sens” - Robert Byrne

Orice ființă umană și creatură de pe planetă este conectată cu restul realității în mod conștient. Totul este alcătuit din energie și cu toții venim de la aceeași sursă energetică ce a creat planetele și universul. Indiferent dacă o denumești Dumnezeu, Buddha, Allah, Hristos sau Sursă, suntem cu toții parte din Unitate sau Întreg. Schimbarea unei singure persoane din Întreg are un efect de prelingere chiar dacă intenționat sau nu. Am fost martoră la asta cu pacienții mei de la terapie. Dacă o rotiță din sistemul familiei se auto-corectează, întregul sistem apoi se va regla și va crea o stare de echilibru și homeostază. S-ar putea să se împotrivească schimbării la început, încercând să revină la ceea ce este comfortabil și familiar; dar dacă persoana care face schimbarea este consistentă în comportament și convingeri, schimbarea va afecta într-un final nu doar o persoană, ci întreaga familie. Trecând la un nivel superior, poate schimba o întreagă specie, națiune sau planetă.

În 1988 am învățat că o persoană poate face ca o schimbare să fie remarcată în toată lumea, în special dacă încearcă să corecteze o greșeală, fie față de o altă persoană, sau față de societate ca întreg. Nu intenționasem în mod conștient să cauzez schimbarea care s-a petrecut, cu toate acestea însă s-a întâmplat (voi explica totul în scurt timp). Când am început să lucrez la dezvoltarea acestei noi tehnologii, Ghizii mei noi mi-au amintit iarăși și iarăși de influența pe care o voce sau acțiune singulară o poate avea asupra celorlalte ființe umane și cum poate extinde sistemul universal de credințe. Era un subiect foarte important.

Mi-au arătat frânturi ale propriei istorii, pentru a susține unde am fost în comparație cu unde mă îndreptam acum. În luna mai a anului 1988 am petrecut trei zile la un seminar terapeutic despre respirație în Key Largo, Florida. Consilierii instruiau participanții în a folosi respirația pentru a intercepta stări intuitive de creație. Sinceră să fiu, nu eram foarte interesată să învăț cum să respir, pentru că deja păream că mă descurc destul de bine în acest departament. Adevăratul motiv pentru care m-am înscris la acest seminar era faptul că o parte din el implica înotatul alături de delfini într-un centru din Key Largo. Am trăit în Virginia Beach, Virginia la momentul respectiv și în fiecare vară priveam grupuri de delfini cum zburdau în apele Coastei Atlanticului. La fel ca mulți alții din generația mea, am crescut uitându-mă la serialul TV *Flipper*. Așa că, desigur că îmi imaginam o experiență idilică între om și mamifer, cum avuseseră Luke și familia lui. Tânjeam să mă alătur acestor creaturi, să le înțeleg lumea și să le comunic intenția omenirii de a fi prieteni. Eram teribil de naivă. Ce am întâlnit în schimb a fost ceva ce mi-a reconstruit tot ce credeam despre umanitate și impunerea sa asupra naturii.

Complexul unde urma să înotăm cu delfinii era compus dintr-o serie de țarcuri îngrădite construite într-un canal natural care se deschidea în ocean. În fiecare țarc erau trei delfini, și patru oameni aveau voie în fiecare țarc în timpul sesiunii de înot. Delfinii se învârteau în jurul platformei de pe care intram în apă, uitându-se curioși la fiecare persoană în parte în timp ce îmbrăcam echipamentul de scufundări.

Eram scafandru certificat la momentul respectiv și mă simțeam destul de comod în apă. Am plonjat în apă fără griji. Vizibilitatea era scăzută. Inima mi-a stat în loc când ceva s-a frecat de piciorul meu. Un mamifer imens, de 230 kg s-a frecat de mine. Am acordat atenție sporită

sunetelor de sonar pe care le emiteau ca să-mi dau seama din ce direcție se apropiau. Un alt delfin a înotat direct pe sub mine. Am coborât spre fundul canalului ca să înotăm împreună, dar a dispărut dând puternic din coadă.

Înainte să intrăm în apă, propietarii centrului ne-au oferit un instructaj succint spunându-ne cât de „drăgăstoși și jucăuși" sunt delfinii și să le intrăm în joc. Nu ne-au explicat însă ce însemna asta cu adevărat. După câteva secunde am auzit un delfin strecurându-se în spatele meu, apoi fără avertisment am simțit piciorul meu fiind înșfăcat și scuturat cu putere. Creștea în intensitate și m-am trezit trasă la fundul canalului fără vreun suport adițional de aer (aveam echipament de snorkeling, care nu include o butelie cu oxigen, ci doar un tub lung al cărui vârf iese din apă pentru a putea respira). Credeam că sunt atacată într-un fel. Am observat, spre surprinderea mea, că era un delfin mascul și că încerca să se împerecheze. Penisul său ieșise din interiorul corpului și se înfășurase în jurul genunchelui meu. Cu cât încercam mai tare să scap, cu atât se fixa mai bine. Nu părea deloc „drăgăstos și jucăuș". A trebuit să îl lovesc cu piciorul în mod serios ca să mă lase în pace. Agresivitatea delfinului mă deruta. În mintea mea am zbierat „Oprește-te acum!" și el s-a potolit destul cât să mă pot ridica spre platformă.

Nu eram singura femeie pe care acest delfin o agresase. O altă femeie era atât de supărată încât a încercat să iasă din apă și delfinul a apucat-o de picior și a încercat să o tragă înapoi în apă. Știam instinctiv că acest comportament era al unui animal frustrat de captivitate. Numele acestui delfin era „Fonzie" și cu siguranță asta nu era o experiență din *Happy Days* (Zile fericite - serial american din anii `70-`80 în care unul din personajele principale avea numele Fonzie). Am aflat după aceea că acest delfin adolescent avea un istoric lung de astfel de agresiuni, care în mod ciudat nu părea să îngrijoreze personalul angajat acolo sau pe propietari.

Complexul era autorizat ca centru de cercetare unde chiar și copiii handicapați și autiști puteau veni să interacționeze și să aibă o „experiență vindecătoare" alături de delfini. Mă întrebam cu ce fel de experiență ar rămâne un copil în urma unui astfel de contact. Ridica tot felul de semne de întrebare tulburătoare pentru mine. Am aflat că delfinii erau supuși zilnic la cel puțin patru programe de înot cu oameni a câte 30 de minute fiecare. Acest program avea un flux constant de plătitori de bilete, și complexul avea un profit considerabil în urma sa. Fiind centru de cercetare auto-proclamat, mă întrebam de asemenea ce validitate au datele obținute în urma cercetării animalelor ținute în mod constant în țarcuri și expuse unui flux constant de invadatori umani. Ar fi echivalentul unei rase inteligente de extratereștri care încearcă să studieze cu acuratețe rasa umană cercetând doar deținuții din penitenciare.

Am abandonat seminarul despre respirație și programul de înot cu delfini imediat și nu m-am întors vreodată ca să-l termin. Știam instinctiv că ceea la ce tocmai luasem parte era greșit și delfinii încercau să-mi spună un singur lucru: *Vrem să fim liberi!* Poate că au ales persoana cea mai guralivă prezentă în țarcuri în ziua respectivă, știind la un anumit nivel că dacă mă scutură destul de tare voi face ceva în legătură cu acea situație, și au avut dreptate.

După întoarcerea mea acasă, am scris o scrisoare lungă de trei pagini către NOAA - National Oceanic and Atmospheric Administration (Administrația națională a oceanelor și atmosferei) din Washington, D.C, insistând să nu mai ofere permise centrelor unde oamenii pot înota cu delfinii, pentru că era imoral și greșit. Un hotel Hyatt din Hawaii aplicase recent pentru un astfel de permis, și NOAA se pregătea să ia o decizie dacă să îl acorde sau nu. Am trimis o copie a scrisorii mei și către Greenpeace, auzind că și ei încercau în mod activ să închidă astfel de complexe, fapt neștiut de mine înainte de întâlnirea mea cu delfinii. Dacă aș fi știut, probabil că aș fi văzut ce se întâmplă acolo ca „fițe". Așa cum am precizat mai devreme, eram foarte naivă și dezinformată atunci. Dar scriind acea scrisoare, am simțit că era responsabilitatea mea să

încerc să-mi fac vocea auzită și povestea cunoscută.

Ceea ce nu anticipasem însă era faptul că scrisoarea mea va face furori. Era o scrisoare bine scrisă lungă de trei pagini. Nu aveam habar că multe ziare cunoscute, reviste antiguvernamentale și emisiuni de știri TV vor vrea să mă găsească dorindu-și povestea de la „fata care a fost violată de un delfin". Primii respondenți nici măcar nu s-au sinchisit să mă contacteze și s-au orientat imediat către senzațional. Nu aflasem faptul că povestea mea ajunsese la chioșcurile de ziare până când o prietenă din New York de la care nu auzisem nimic de o perioadă bună de timp, m-a sunat să mă întrebe dacă sunt în regulă. Când am chestionat-o de ce mă întreabă, mi-a spus că stătea la o coadă lungă într-un magazin citind ziarul Globe când a fost consternată să dea peste numele meu într-o poveste despre delfini. „Spunea cum Kathy Forti din Virginia Beach, Virginia, a fost violată de un delfin!" Aceste vești m-au oripilat și pe mine în egală măsură. Pentru câțiva ani care au urmat, păream a fi persoana de contact implicită din agenda tuturor agențiilor de știri când venea vorba de povești despre delfini în captivitate. Am refuzat toate ofertele în căutare de senzațional, și am apăraut doar la aceia a căror prezentare urma să facă o diferență în schimbarea vieții acestor animale. M-am împrietenit cu foști dresori de delfini din marina militară și am aflat că atunci când erau în captivitate durata de viață a delfinilor se scurta cu 50%. Datorită interacțiunii constante cu oamenii, fapt care le provoacă mult stres, majoritatea delfinilor se îmbolnăvesc de ulcer și li se dă Tagamet ca medicament. Și un secret neștiut de multă lume este că ei dau dovadă des de comportament agresiv, chiar față de membri ai speciei lor, așa cum a fost documentat de cercetătorii filmului produs de National Geographic, *The Dark Side of Dolphins* (Partea întunecată a delfinilor).

Până în ziua de astăzi refuz să particip la orice spectacol care include divertisment cu delfini sau balene. Să înoți cu delfinii în sălbăticie este cu totul altceva. Acolo, ei au de ales între a interacționa sau nu cu oamenii. Într-un țarc, de obicei nu primesc pești de mâncare dacă nu interacționează sau nu își joacă rolul. Opinia mea este că înotul cu delfini în captivitate este o experiență care poate fi descrisă în orice fel dar nu ca fiind spirituală, este o tură plătită cu un ponei de apă, făcută în detrimentul animalului. Știu că oamenii vor nega asta și vor găsi o explicație rațională pentru a face asta, s-ar putea chiar să le devin antipatică pentru că spun asta, dar este complet greșit. Nicun animal sălbatic nu ar trebui să fie vreodată ținut captiv.

Ca și rezultat al atenției primite din partea media și conștientizării generate de scrisoarea mea, eliberarea de permisuri de înot al oamenilor cu delfinii pentru noi complexe a încetat. Sunt țări în lume care au interzis total divertismentul cu cetacee - India, Ungaria, Costa Rica și Chile. Statele Unite ar trebui să fie pe această listă, dar la data la care scriu aceste rânduri din păcate nu este. Filmul documentar *Blackfish* (Pești negri) a expus istoricul de accidente și comportamente agresive prezentate de balenele orca față de dresorii de la SeaWorld. O dresoare cu foarte multă experiență a fost mâncată, și moartea ei a dus la interogarea proprie profundă a celorlalți dresori dacă ceea ce făceau cu aceste creaturi inteligente era greșit.

Așadar chiar dacă am deviat de la subiect cu povestea mea despre cum ar trebui salvați delfinii din captivitate, a servit ca o introducere asupra realității faptului că o voce care se alătură altora poate face o diferență în schimbarea lumii care ne înconjoară. Am fost martoră la acest lucru fără să încerc asta în mod conștient. Mă întrebam dacă nu cumva pot face o diferență mai mare, dar de data asta cu ajutorul intenției conștiente.

Când eram copil, filmul meu favorit din toate timpurile în prejma sezonului de Crăciun era *It`s a Wonderful Life* (E o viață minunată), de Frank Capra. Așteptam cu religiozitate să fie difuzat la televizor și îl urmăream în fiecare an, încă dinainte ca acesta să devină un clasic al filmelor. A avut un impact major asupra mea de prima dată de când am văzut cum Îngerul

Clarence îi arăta bietului George Bailey cum viața unei singure persoane putea avea un efect de domino asupra atât de multor alte vieți din jurul său. Voiam să fiu precum caracterul lui Jimmy Stewart, George Bailey, și să știu că puteam de asemenea să am acest tip de influență. Unii dintre noi vrem doar să trecem prin viață, în timp ce alții sperăm ca în procesul vieții să transformăm lumea într-un loc mai bun. Sperăm să facem ceva semnificativ, chiar dacă nu vom afla vreodată pe cine sau cum am influențat alte persoane prin impactul faptelor noastre bune.

Când am început acest proiect tehnologic ghidat și direcționat, nu mi-am propus obiective atât de mărețe cum ar fi să încerc să schimb lumea. Dar urma în mod evident să schimb lumea mea. Voiam să o înțeleg mai bine, poate să primesc niște răspunsuri căutate de toată lumea la acele întrebări misterioase despre viață, cum ar fi: Care este natura Universului? și Care este rolul meu în el?

Nu eram om de știință, fizician sau inginer, așa că porneam cu un bagaj de cunoștințe rudimentar despre științele fizice. Chiar și în ziua de astăzi, înțeleg mai mult decât pot explica în termeni tehnici. Le las cu drag aceste explicații tuturor celor care pot articula aceste subiecte complexe mai bine ca mine. Urcarea pe scara academică și obținerea unui doctorat pot furniza un grad de respect și acceptare, dar am învățat rapid că știam chiar mai puțin decât credeam în marea schemă a lucrurilor. Eram trimisă înapoi la școală să încep cu bazele.

Capitolul 8

Ce este un algoritm?

„Dacă ar fi să îmi iau studiile de la capăt, aș urma sfatul lui Plato și aș începe cu matematica” - Galileo

Prima mea lecție a fost destul de simplă. Noii mei ghizi m-au informat că dacă vreau să îmi cunosc lumea, trebuie mai întâi să înțeleg limbajul matematic. La aflarea acestor vești, am știut imediat că sunt în mare necaz. Matematica fusese cea mai slabă materie a mea în timpul școlii. Până să ajung la liceu fusesem un elev deasupra mediei. Asta s-a schimbat însă când am trecut de la matematică simplă la introducerea în algebră, geometrie și analiză matematică. Această formă superioară de matematică era ca o limbă străină pentru mine. Era abstractă și nu puteam să văd cum relaționa cu lumea reală. Poate că doar aveam un profesor nepriceput, dar chiar și așa, am supraviețuit luând note care nu au depășit vreodată media la aceste materii. Creierul meu nu părea a fi cablat pentru acest tip de logică. Conceptual nu avea sens pentru mine și mă făcea să mă simt destul de proastă. Nu înțelegeam de ce nu puteam să pricep la fel de ușor ca alții și am fugit de tot ce era legat de matematică după terminarea liceului ca de ciumă. Am acceptat faptul că, pentru un motiv oarecare, îmi lipsea gena matematicii superioare și că eram „retardată“ când venea vorba de matematică. Înafară de asta, mă gândeam că am alte talente. Nimeni nu putea să fie bun la toate.

Mi-era groază de GRE (Graduate Records Exam - Examinare pentru dosarul de absolvent), pe care trebuia să îl trec ca să pot intra la programul de master în psihologie. Examenul testa și competența la matematică printre alte materii. Pregătindu-mă pentru el am cumpărat o carte care explica formulele matematice care ajutau la găsirea soluțiilor pentru problemele întâlnite la test. M-am panicat când am răsfoit cartea. Explicațiile erau și mai greu de înțeles decât formulele în sine. Era clar că am nevoie de încă o carte care să-mi explice ghidul pentru studiu. De fiecare dată când încercam să îl studiez, forțându-mă să învăț ce trebuia să știu, adormeam. Creierul meu pur și simplu se dezactiva și refuza să funcționeze. În consecință am sfârșit prin a ghici marea majoritate a răspunsurilor din cadrul testării la matematică a examenului.Tot ce puteam face era să mă rog și să sper la ce e mai bun.

Nu pot să spun că am fost surprinsă când am primit rezultatele și notele la matematică erau abisale. Dar din moment ce mă descurcasem atât de bine la celelalte secțiuni ale testului, din fericire, s-a balansat rezultatul total și am trecut cu bine de examen. Am rațional întreaga experiență spunându-mi că „Nu trebuie să fiu expert în matematică pentru a face psihoterapie bună.”

Așa că am considerat că toată această problemă legată de matematică este uitată, până când am fost informată de noii mei Ghizi că fusesem de acord cu un proiect în care totul era despre, dacă vă vine să credeți, matematică. Era un fel de glumă cosmică? Le spusesem clienților mei în decursul anilor că dacă fugi de ceva, are tendința să te urmărească: Ceea la ce opui rezistență, de obicei persistă. Cu acest proiect făcusem o tură completă și ajunsesem înapoi la frica mea de matematică.

Nu puteam să nu mă întreb de ce nu fusese ales un adevărat matematician care deja înțelegea toate conceptele necesare. Cu siguranță ar fi avut mai mult sens. Cine erau acești Ghizi care îmi cereau acum să îmi înfrunt limitările și fricile autoimpuse? Am aflat că erau ființe de

lumină multi-dimensionale, dedicate ajutării omului în timpul crizelor sale evoluționare. Ei fac referire despre ei ca fiind „Fondatorii" originali ai rasei noastre (mai multe despre asta în capitolul 14 al acestei cărți, Fondatorii).

De asemenea am aflat că unul dintre motivele pentru care făceam parte din acest proiect era faptul că eram, în esență, nepricepută la matematică. (Ei nu au folosit această exprimare, dar am înțeles ce voiau să spună) Raționamentul era că, din moment ce nu veneam cu noțiuni preconcepute despre principiile matematice teoretice existente, era puțin probabil să supra-analizez în cele mai mici detalii informația pe care o voi primi. Nu știam destulă matematică pentru a spune „Ei bine, asta nu va funcționa" și astfel să încetinesc întregul proces de dezvoltare. Ceea ce ei își doreau era o minte proaspătă care să învețe o metodă cu totul nouă de gândire matematică. Uneori viața îți dă cele mai mari cadouri deghizate în coșmaruri. Știu asta acum. Cu siguranță nu știam asta atunci.

Ceea ce au început să-mi arate era că tot ceea ce există în universul nostru are o semnătură matematică unică. Fiecare număr cuprinde energii vibraționale care afectează întreaga materie. În esență, TOTUL este despre matematică și matematica afectează TOTUL, până și ADN-ul nostru, care este schița creației.

ADN-ul este software-ul nostru intern care ne programează. Este ca un fel de Internet biologic care stochează tot felul de informații. Ne dictează moștenirea genetică și determină felul în care îmbătrânim. Cu toate acestea, știam atunci foarte puține lucruri despre ADN, majoritatea culese din procese penale și emisiuni TV. M-am trezit amintindu-mi sloganul emisiunii TV NUMB3RS (Numere): *„Folosind numerele, putem elicida cele mai mari mistere pe care le cunoaștem."*

A durat până în aprilie 2003 (o lună înainte de experiența mea la limita morții) ca Human Genome Project (Proiectul Genomului Uman) să declare că a completat secvențierea genomului uman după o muncă ce a durat mai mult de un deceniu. În luna iulie a aceluiași an, la Congresul Genetic susținut în Melbourne, Australia, geneticienii de frunte ai lumii au început să-și dea seama că rataseră imaginea de ansamblu.

Am fost stupefiată să aflu că după toată munca depusă, înțelegem doar sub 5 procente din ADN-ul nostru. Restul de 95% rămâne în continuare învăluit în mister. Când savanții au explorat genele umane, centrul de putere al genomului, au identificat secțiuni specifice ale genei, pe care le-au numit „regiuni de codificare". Aceste zone de codificare sunt încărcate cu instrucțiuni pentru proteinele de construcție, care sunt elementele fundamentale ale vieții. Proteinele formează componentele structurale ale părului, pielii, hormonilor, enzimelor care digeră mâncarea, și metabolismului energetic. Au găsit de asemenea regiuni ale genelor care erau non-codificate - însemnând că nu conțineau coduri pentru secvențierea sau regularizarea proteinelor. Pentru că oamenii de știință nu au înțeles funcția acestor regiuni non-codificate, au presupus că nu au vreo relevanță și le-au etichetat „ADN deșeu" (junk DNA). Acesta reprezintă procentul de 95% pe care nu l-am descifrat și care reprezintă aproape tot ADN-ul. Respingerea sa ca fiind lipsit de sens este asemănător completării a doar 5% din temele pentru acasă și apoi susținerii faptului că știi destul cât să fii profesor la materia respectivă.

Știința a evoluat un pic din 2003 până astăzi. Acum postulează că acest „ADN deșeu" este cumva implicat în evoluția de noi gene și posibil repararea genelor, dar nimeni nu este sigur. „Evoluția" este cuvântul cheie aici, dar nu în felul în care se așteaptă cercetătorii. Mi-a fost arătat faptul că aceste regiuni non-codificate sunt extrem de importante pentru că aici se află adevărata programare evoluționară a omului. Da, cheia către umanitate este ascunsă în umanitate. Însă totul se reduce la sincronizare. Nu poate fi deschisă până când nu este gata de a fi deblocată. Se poate

spune că totul în univers este supus schimbării, și totul decurge conform planului. Și se pare că butonul pentru creșterea evolutivă a omului este acționat chiar acum, exact la acest punct în timp.

Totul începe cu o capacitate de conștientizare mărită, pentru a vedea mai clar prin minciuni și amăgiri, și pentru a recunoaște esența adevărului. Nu se va întâmpla tuturor oamenilor în același timp. Nu se va întâmpla niciodată așa. Cei inconștienți vor continua să fie inconștienți de faptul că sunt inconștienți. Dar și ei vor ajunge eventual la același rezultat. Și această conștientizare servește ca mijloc de conectare la moștenirea noastră divină și de deschidere a fiecăruia dintre noi către potențialul adevărat al sufletului nostru. Și nu vorbesc despre avuții făcute de mâna omului, bogăție sau prestigiu, ci despre abilitatea intrinsecă de a vedea cum suntem cu toții conectați unul la celălalt și că suntem toți împreună în această manifestare a conștiinței ca și cum ar fi un proiect științific spiritual măreț.

Am fost surprinsă să descopăr că până și ADN-ul nostru este codificat matematic și pentru a putea comunica cu el, trebuie să îi vorbim într-o limbă pe care o înțelege - matematica. ADN-ul este software-ul nostru intern care ne programează. Este Internetul nostru biologic. Are propriul său mecanism intern, care răspunde la anumite codificări algoritmice. Până la urmă asta m-a determinat să învăț despre natura algoritmilor.

Ce este un algoritm? Este o procedură în etape folosită pentru a rezolva probleme matematice. Dacă asamblezi un set de numere (informație) laolaltă, unde vibrația fiecărui număr afectează materia în mod diferit, ele pot fi combinate sinergetic pentru a crea un rezultat dorit (a găsi soluția unei probleme). Aceasta este definiția complexă. Expus mai simplu, algoritmii sunt folosiți amplu în software-ul computerelor pentru a face programele să funcționeze. Sunt folosiți până și pentru a pregăti mâncarea. O rețetă pentru a face prăjituri este un algoritm. La bază, sunt un set de instrucțiuni care trebuie urmate pentru a obține rezultatul dorit.

Ceea ce mi se arăta era faptul că ADN-ul nostru nu numai că reacționează la limbajul uman, dar în mod categoric răspunde informației matematice sau „algoritmilor" care îi dau instrucțiuni. Această cunoaștere există de foarte mult timp. De fapt, „noua știință" a fizicii cuantice este de fapt „vechea înțelepciune" a strămoșilor noștri - uneori cunoscută și sub numele de „metafizică". Am fost direcționată să mă întorc la științele pitagoreice ale energiilor vibraționale, care au fost oferite ca moștenire din timpurile Egiptului antic. Pitagora și urmașii săi chiar au înțeles și au folosit aceste lucruri.

Așa că m-am dus și m-am uitat îndeaproape la grecii antici. Pitagora s-a născut în 580 î.Hr. și explica cum realitatea este la bază de natură matematică. El credea cu putere că un sistem de principii există în spatele numerelor. În acele timpuri antice, Pitagora și colaboratorii săi reduceau totul la un număr. Numerele erau concepute ca principiile și esența de bază a manifestărilor diverse ale Minții Universale. Ele erau legate strâns de stările vibraționale care afectează câmpul energetic. Pitagora susținea că învățase asta de la egiptenii antici. Numerele erau simboluri ale alchimiei, puterii și chintesenței naturii.

Mitul Creaționist Egiptean face aluzii la aceste lucruri spunând: „Eu sunt Unu care se transformă în Doi; Eu sunt Doi care se transformă în Patru; Eu sunt Patru care se transformă în Opt. După asta sunt UNU din nou." Acest mit poate fi mai bine înțeles dacă luăm în considerare faptul că egiptenii știau că tabelul periodic al elementelor este format din grupuri care se repetă în configurații de opt. Chiar și dublarea celulelor umane se desfășoară în opt stagii. Ei au încapsulat asta în simbolul infinitului, care înseamnă „Regenerarea Vieții".

La fel cum Pitagora primise de la Vechii Egipteni, și mie îmi erau prezentate simboluri stranii pe care nu le văzusem vreodată și care conțineau informații ce nu puteau fi traduse în termenii limbii engleze. Erau de natură universală, însă aceste simboluri rezonau cu informația și,

grupate împreună, ofereau instrucțiuni. Creierele noastre nu sunt cablate să vadă realitatea vizuală ca numere. Nu puteam vedea florile ca numere sau pietrele ca numere, însă la un alt nivel de percepție a realității, exact așa se întâmplă. În lumea noastră am clasifica asta drept o afecțiune a creierului și am numi-o una din multele manifestații ale „sinesteziei". Am aflat că vizionarul Nikola Tesla avea o formă numerală a sinesteziei și avea o fixație asupra numărului trei. Probabil asta a contribuit la geniul său vizionar și la abilitatea sa de a vedea misterele ascunse ale lumii mult mai bine ca alții.

M-am gândit cum numerele sunt singura constantă, un limbaj universal care se poate întinde între lumi și specii diferite. Când trimitem capsule temporale în spațiu, sperând să contactăm o galaxie sau rasă îndepăratată, sub ce formă trimitem mesajele dorite? Le trimitem sub formă de numere, formule și/sau ecuații care sunt universal consistente și în consecință inconfundabile. Conținutul *Voyager Golden Record* (Discul de Aur al navei Voyager) ce a fost lansat în spațiu în 1977 la bordul Voyager 1, includea ceea ce noi am înțeles despre cantitățile și calitățile fizice și matematice ale Pământului, Sistemului Solar, planetelor sale, ADN-ului nostru și compozițiilor chimice care alcătuiesc viața aici. Numerele pot fi o cale nemaipomenită de a citi realitatea unei civilizații și de a vedea cât de departe a evoluat în termeni ai cunoașterii universale.

Propria mea lume era acum plină de numere și imagini. Eram direcționată către imagini pe Internet atunci când Ghizii mei nu puteau găsi o referință conceptuală în propria mea memorie. Există multă putere în faptul de a numi ceea ce este dorit, cum ar fi „iubirea de sine", și mi-au fost date multiple simboluri și imagini care încorporau acea vibrație, precum și numerele cu care acestea rezonau. Aceasta era o privire fascinantă aruncată în culisele începuturilor artei formulării alchemice. Dar această formulare era doar o etapă preliminară înainte de a deveni un algoritm.

Erau unele zile în care pur și simplu stăteam într-o stare alterată de conștiință și primeam seturi și serii de numere, pe care le-am scris pentru sute de proprietăți diferite. Acestea au devenit eventual „Codurile". Începusem deja o listă de programe de bază, așa că era o chestiune de a parcurge lista și de a vedea care serie îmi spuneau Ghizii că trebuie inclusă în care program. Foarte curând m-au direcționat să adaug programe bazate mai mult pe spiritualitate decât cele orientate către structura fizică. Eu credeam că sunt în procesul de creație a unui dispozitiv anti-îmbătrânire. Ghizii mei aveau în mod evident alte planuri.

În spatele fiecărui program, cum ar fi Impulsionarea Energiei (Energy Boost), pot fi codificați între 50 și 100 de algoritmi diferiți. Până la momentul în care am terminat cu toate codificările, aveam peste 5000 de algoritmi diferiți. Niciun program nu semăna cu altul. Numere mi-au fost date pentru elemente de bază, solide, lichide, ierburi, minerale, vitamine, chiar și emoții, înainte de a fi traduse și secvențiate în limbaj binar (0 și 1), care este limbajul computerelor. Devenise complicat, și suna ca ceva ce depășea în dificultate orice făcusem până la acel punct în viața mea.

A durat aproape un an, și apoi s-a dezvoltat în ceva ce a devenit un proces de dezvoltare lung de cinci ani, pentru a aduce - sau în esență, a canaliza - informația codifcată ce îmi era oferită. Uneori Ghizii mei îmi arătau simboluri bizare care arătau ca o limbă venită de pe altă planetă, sau îmi erau prezentate hieroglife antice pe care ei le voiau a fi codificate în această tehnologie. Mi-au spus că ADN-ul nostru va înțelege toate acestea și le va folosi exact acolo unde este nevoie. M-au asigurat în repetate rânduri că limbajul ADN-ului, software-ul nostru biologic intern, este într-adevăr secvențierea binară.

În multe feluri avea sens ce îmi spuneau, chiar și privind din perspectiva mea matematică

limitată. Suntem momentan în Epoca Informației. Nu este o coincidență că în ultimii 20 de ani am avut parte de o explozie în tehnologie, mare parte în programarea computerelor. Aceste idei și gânduri au fost implantate pentru a îndeplini o funcție importantă. Inteligența din spatele acestei accelerații este intenționată să ajute rasa umană să se conecteze rapid la UNITATEA sa vie pentru a-și extinde conștiința conectată. Ne mutăm dinspre „inconștiență" colectivă către „conștiență" colectivă. Această trezire este un pas cheie în procesul nostru evolutiv. Și odată ce această trezire începe nu există cale de întoarcere, nu putem închide ușa sau să pretindem că trăim în propria noastră bulă. Dispozitivul la crearea căruia Ghizii mei m-au rugat să ajut este o legătură în plus în cadrul acestui proces, și vor fi mai multe astfel de „cadouri" care vor fi înmânate omenirii. O modelitate învechită de a trăi și gândi este pe moarte, și o nouă tranziție sau un nou început este acum la orizont.

Totul a accelerat. Nu este imaginația noastră. Evenimente se întâmplă mai rapid și mai profund. Mulți își manifestă fricile lor cele mai mari, în timp ce alții fac schimbări la 180° în viețile, carierele și relațiile lor personale și familiale. La toate nivelurile suntem în proces de a curăța tot ce este vechi și de a ne pregăti pentru ceva nou, chiar dacă suntem conștienți de asta sau nu. De multă vreme observasem că problemele prezentate de clienții mei erau mai dificile ca oricând. Am observat o multitudine de oameni cum devin bolnavi cronici sau părăsesc această planetă datorită accelerării energiei care devenea prea dificil de navigat comfortabil pentru unii. Luptatul cu schimbările continue părea să facă situațiile mai dificile. Toate organismele de pe planetă și Pământul însuși intră sub incidența acestei schimbări: încălzirea globală, structuri meteorologice extreme, activitate seismică crescută și erupții solare intensificate. Semne ale schimbării sunt peste tot, atât în natură cât și în oameni. Asta nu ar trebui privit ca fiind un semn al pierzaniei și al întunericului. Moartea întotdeauna precede renașterii - curățarea vechiului și crearea spațiului necesar noii vieți. Este un semn pozitiv.

Schimbarea tehnologică trecea rapid prin propria renaștere, și la fel și eu. Venind dintr-un trecut unde am practicat neurotrapie cu EEG (Electroencefalograf), eram obișnuită să gândesc în termeni de frecvențe. Rife lucra cu frecvențe vindecătoare, și la fel și alte dispozitive energetice aflate pe piață. Ceea ce îmi era prezentat mergea mai departe, evolua peste acest nivel. Deveneam conștientă de diferențele energetice subtile dintre frecvențe și informație matematică. Frecvențele, sau o unitate de frevență cunoscută sub numele de „Hertz" (Hz, după cel care le-a descoperit, Heinrich Hertz), sunt măsurate în cicluri pe secundă. Este o măsurătoare standard.

Pe de altă parte, informațiile bazate pe numere sau algoritmi sunt diferite. Sunt de natură „non Hertziană". Spre deosebire de frecvențele de undă Hertziane, ele există în tărâmul a ceea ce este cunoscut sub numele de „energie subtilă". Această energie non-Hertziană este propusă ca fiind o „energie dimensională superioară" compusă din structuri de informație pură care mediază comunicarea între toate celulele corpului. Această energie dimensională superioară este asociată cu starea de sănătate completă și cu procesele de vindecare naturală.

Medicina tradițională a redus importanța medicinii energetice datorită lipsei metodologiei acceptabile și repetabile de testare. Problema pentru cercetători este că această energie care străbate universul nostru nu poate fi măsurată folosind metodele de testare convenționale, ale fizicii Newtoniene. În consecință, fizicienii cuantici s-au zbătut să găsească o metodologie nouă de testare care să le valideze munca, și asta cere mult timp. Trebuie să gândească înafara cutiei convenționalului, în timp ce lumea se mută în oceanul cuantic. Chiar și conceptul de a curăța energetic un laborator între experimente cu energie subtilă ar putea părea Merlinești (Merlin - vrăjitor din literatura britanică) pentru mulți fizicieni Newtonieni. Oamenii de știință pot fi foarte încăpățânați și rezistenți la schimbare până când există dovezi irefutabile în fața ochilor lor, și

chiar și atunci ei pot refuza să creadă ceea ce văd și în consecință să ignore rezultatele. Cu toate acestea, cu lumea schimbându-se atât de rapid, curba învățării poate deveni foarte dureroasă în momentul în care sunt provocați să renunțe la convingerile existente în favoarea informației noi care vine cu o viteză atât de mare în realitatea noastră. Chiar dacă ei sunt dispuși să accepte această informație sau nu, energia subtilă este doar vârful icebergului.

În spatele energiei subtile este un nivel dimensional superior, denumit nivelul energiei spirituale și despre care fizicieni cuantici cum ar fi David Bohm au scris încă din 1952. Întreruperi în câmpul energiei subtile conduc la boli în corpul fizic. Asta înseamnă că, pentru a te adresa în mod adecvat bolilor, trebuie să mergi dincolo de nivelul corpului fizic, la conștiința celulelor în câmpul energetic al corpului. Putem schimba conștiința celulelor, dar trebuie să ne adresăm ei într-o limbă pe care să o înțeleagă - matematica. Cum pot algoritmii matematici să îndeplinească o astfel de funcție? Am descoperit rapid că asta era doar o componentă dintr-o ecuație pe mai multe niveluri.

Capitolul 9

Fractalii lui Dumnezeu

„Dumnezeu a folosit matematici frumoase în crearea lumii” - Paul Dirac

Am început să văd răspunsuri posibile la unele din întrebările mai profunde pe care le aveam în legătură cu lumea ascunsă a numerelor, ca un fel de cod al lui DaVinci măreț pe care fusesem însărcinată să îl soluționez. Eram fascinată și destul de uimită de conceptul că până și vitaminele mele aveau propria semnătură matematică unică. Îmi imaginam că dacă aș fi hrănit corpul cu această informație matematică însemna că nu trebuie să mai iau vreo vitamină vreodată? La vremea respectivă nu aveam răspunsuri definitive sau empirice la astfel de întrebări. Dar mă intriga, cu siguranță. Mi s-a amintit de umoristul ameritcan Dorothy Parker, care spunea: *„Leacul pentru plictiseală este curiozitatea. Nu există vreun leac pentru curiozitate.”* Curiozitatea mea era nestăvilită.

Nu era vorba doar de numere, ci de tipare de numere pe care le vedeam peste tot în jurul meu. Nu acordasem prea multă atenție către astfel de lucruri înainte. Și la fel ca pentru mulți dintre noi, unde este lipsă de cunoaștere, este și lipsă de înțelegere și semnificație. Cele mai interesante mistere sunt întotdeauna ascunse în văzul tuturor. Omitem ceea ce este evident tot timpul. Dacă este prea simplu, adesea este ignorat.

Dacă îți vei observa mediul de zi cu zi, vei vedea că sunt tipare secvențiale simple care rezonează în întreaga natură. Armoniile tuturor organismelor vii sunt guvernate de un principiu numit Raportul de Aur, sau Phi. Phi este un număr fără soluție matematică. Decimalele sale continuă la infinit fără să se repete. Proporționalitatea geometriei sale se vede în modelele de creștere ale plantelor, copacilor, funzelor, cochiliilor nautilus, fulgilor de zăpadă, norilor, chiar și ale oaselor mâinii umane. Poate fi găsit peste tot în artă, muzică, proiectare, flori, simetrie facială și chiar și la bursa de valori. Leonardo DaVinci a făcut referință la folosirea acestei proporții în pictura sa „Ultima Cină” ca Proporția Divină. Totul în univers se bazează pe această proporție: 1 la 1.618. Plato a mers atât de departe încât să numească Raportul Phi (1.618) *„cheia către fizica cosmosului”.* Nu poți să nu te întrebi „Dumnezeu este matematician?”

Anticii se refereau la aceste principii drept „geometrie sacră” și le-au încorporat în cele mai venerate monumente. Egiptenii au folosit geometria sacră în Marile Piramide, grecii în Parthenon, și mai târziu aceleași principii pot fi întâlnite în templele Gotice. Arhitecții moderni integrează geometria sacră în clădiri pentru a echilibra mediul și pentru a crea locuri vibraționale sănătoase pentru a munci, trăi și rezona (fapt cunoscut sub numele de bio-arhitectură).

Anticii credeau că spiralele bazate pe Phi numite „Golden Mean Spirals” (Spirale cu valoarea de aur) măsurau Forțele Creative. Erau văzute drept cele mai puternice simboluri pentru transformare, regenerare și vindecare celulară accelerată. Misticii vremurilor respective propovăduiau că deschideau o ușă către lipsa timpului și spațiului (însemnând portaluri inter-dimensionale) și că influențau nu numai corpul fizic, dar și corpurile mentale, spirituale și emoționale de asemenea. Pentru ei, Spirala Valorii de Aur reprezenta rețeaua Conștiinței Christice a întregii rase umane. Nu este o surpriză că ADN-ul uman prezintă aceste șuvițe spiralate.

Continuam să văd aceste imagini cu spirale colorate în mintea mea. Se răsuceau și pulsau

ca și cum erau organisme vii. Aveau o energie proprie lor, și Ghizii mei îmi spuneau să acord atenție sporită semnificației lor. Acesta a fost primul meu contact cu domeniul „fractalilor”. Nu auzisem vreodată de fractali, și cu siguranță nu văzusem unul animat, mișcător. Când am văzut într-un final asta, am știut cu siguranță că era un fel de forță vitală extrem de puternică ce stătea în spatele acestor tipare geometrice.

Matematicianul zilelor noastre Benoit Mandelbrot a fost primul care a dezvoltat o „teorie a dezordinii” în natură (fenomen întâlnit în lumea reală) și câmpul de geometrie fractală care îi venea în ajutor să demonstreze ce zicea. Mandelbrot a creat termenul „fractal“ în 1975 și a fost de asemenea primul care a folosit grafica computerizată pentru a crea tipare geometrice repetitive fractale din reguli matematice simple. În 1979 el a descoperit ceea ce a devenit cunoscut drept celebra „figură a lui Mandelbrot“, care a fost creditată drept „cea mai uluitoare descoperire din întreaga istorie a matematicii“ de către scriitorul științifico-fantastic Arthur C. Clarke.

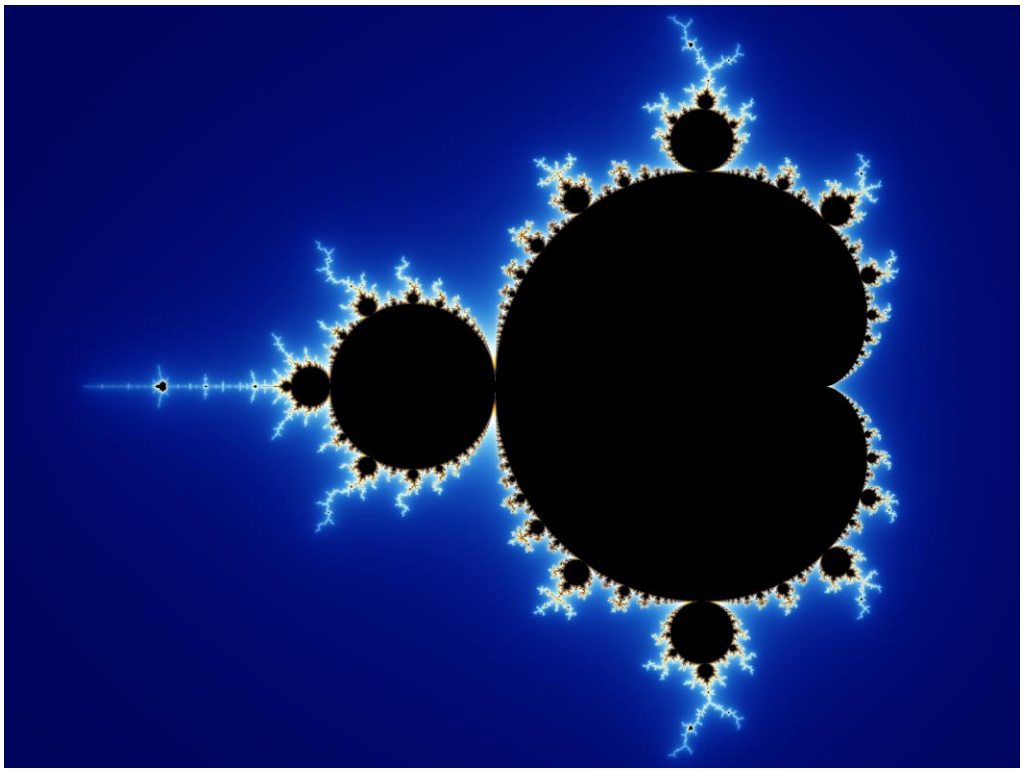

Faimoasa mulțime „Julia“ a lui Mandelbrot

Deși Mandelbrot a inventat termenul „fractal“, el nu credea că este o știință ceea ce crease. El credea că doar re-descoperise semnificația sa. Fractalii sunt creați folosind ecuații matematice simple, care sunt apoi re-introduse în ecuația inițială creând astfel tipare similare care se repetă într-o buclă repetitivă infinită. Fractalii sunt similari păpușilor rusești Matryoshka - o păpușă în altă păpușă, în altă păpușă, la infinit. Dacă mărești imaginea și focalizezi oricare parte a unui fractal, vei vedea totalitatea întregului fractal ca o hologramă, însă cu mici diferențe. Poate că trăim într-o lume a frontierelor delimitate, dar în interiorul oricărui organism, fie el uman, vegetal, mineral sau animal, se găsește o infinitate de niveluri de informație. Dacă privim în interiorul corpului nostru uman, sistemul bronșic și cel al vaselor sangvine au aspect fractal.

Un întreg univers există înăuntrul fiecăruia dintre noi și înafara noastră, sugerând faptul că trăim într-un univers fractal, la fel cum sunt sigură că Mandelbrot a înțeles. Dar întrebarea mea favorită rămâne: Ce înseamnă toate acestea?

Totul în natură este fractal, și la fel este și conștiința. Dacă ai un gând de nenumărate ori, de fapt fractalizezi acel gând și îi dai mai multă energie. Tiparele repetitive de gândire devin relevante și îi dau acesteia putere, substanță și formă. „Ai grijă asupra a ceea ce insiști" are o bază în știința fractalilor. Unii o numesc Legea Atracției - atragi spre tine ceea la ce stăruiești, dar în spatele acesteia stă știința fractalității, și devine în mod rapid noua știință a vieții.

Asta m-a pus pe gânduri: **Dacă trăim într-un univers fractal, are Dumnezeu un aspect fractal și noi toți suntem fractali ai lui Dumnezeu?** Dacă am fost făcuți „după chipul și asemănarea" lui Dumnezeu, așa cum ne învață religia, nu suntem toți dumnezeiești de asemenea, în cadrul universului lui Dumnezeu? Unii oameni se vor oripila la gândul de a se numi pe ei înșiși sau pe alții Dumnezeu, dar în esența noastră adevărată SUNTEM fractali ai lui Dumnezeu. Cu toții venim de la Sursă, de la Întreg, Unitate - cunoscută sub numele de Dumnezeu. Suntem ființe divine dumnezeiești și suflete care trec printr-o experiență umană. Putem să o dăm în bară cât timp avem această experiență umană, dar nu face asta parte din creșterea și expansiunea tuturor părților Întregului în misiunea sa de a învăța și a evolua? Suntem cu toții conectați în acest corp fractal al lui Dumnezeu. Unii se vor pierde în iluzia bogăției, puterii și faimei, dar chiar și în starea lor de deconectare, sunt în continuare conectați la Sursa fractală. Evoluția noastră este de asemenea fractală. La nivel de rasă, repetăm în mod perpetuu tipare vechi într-o buclă continuă, fie că sunt tipare de regres sau de avans. Fie că știm asta sau nu, fiecare în parte avem un rol în creșterea evoluționară a tuturor celorlalți. Așa că, în cele din urmă, fractalii fundamentează chiar structura vieții însăși.

Am primit viziuni că la un moment dat toți făceam parte dintr-o sursă imensă de energie. Teoria Big Bang ar putea avea niște baze în știința fractală. Această Sursă de energie, sau Divinitate unificată, s-a extins și s-a contractat asemănător situației în care o galaxie sau un sistem solar se naște. Tot ceea ce a apărut din această Sursă era energie pură. Tot ceea ce a fost creat într-un final din această energie, cum ar fi oamenii, animelele, plantele, etc, era de asemenea materie formată din energie. Suntem cu toții ușor diferiți, însă cu toate acestea suntem în continuare energie venind de la Sursă. Toate părțile conțin energia Întregului. Conceptul că suntem toți fractali ai lui Dumnezeu deschide o înțelegere totalmente nouă a misterelor universului. Fiecare dintre noi am venit să existăm pe acest Pământ pentru a avea experiența creării și manifestării dorințelor sufletului nostru. Cu toții învățăm ceva diferit, și fie că știm asta sau nu, fiecare dintre experiențele noastre, bune sau rele, contribuie la cunoașterea pe care o are Întregul. Cu toate că suntem suflete care au o experiență umană împreună, scopul nostru final este să ne întoarcem la Sursa fractală pentru a împărtăși cu ea această experiență divină avută aici.

Ghizii mei m-au încurajat să explorez aceste concepte de Sursă și Lumină în conjuncție cu ceea ce învățam să creez. Aveam nevoie să înțeleg cum toate părțile contribuie la totalitatea acestui proiect, și fractalii erau o parte a acestui întreg. **Mi-a fost arătat că plasarea unei persoane într-un câmp fractal conduce la o intensificare a încărcării cu forță vitală electrică, lucru ce contribuie la conjugarea fazelor sau cu alte cuvinte la o stare de coerență. Cu alte cuvinte, unde este coerență reală, este UNITATE DIVINĂ.**

Era deci posibil ca tiparele fractale să ajute la restabilirea sănătății? Poate că tiparele fractale ale unui corp puternic, sănătos, sunt intacte, iar unul nesănătos are tipare perturbate. La fel ca plantele care își pierd vitalitatea, corpurile par să își piardă tiparele fractale. Creșterea lor devine haotică și înceată. Am observat asta la un copac coral care creștea în apropierea casei

mele, care se străduia să supraviețuiască de mai mulți ani. Creșterea crăcilor sale era haotică, și foarte puține frunze creșteau pe ramurile lui, spre deosebire de ceilalți copaci coral ce creșteau în apropiere. Cu toate acestea, acest copac reușea să stea în viață, dar cu greu. Am încercat să direcționez energie vindecătoare către acest copac, dar fără prea mult succes. Într-o zi am trecut pe lângă copac, i-am permis să îmi vorbească, și am simțit o senzație puternică de înec. M-am uitat împrejur și am observat un robinet al magistralei de apă la aproximativ 9 metri depărtare de el și am știut că era o scurgere subterană undeva care inundase și sufocase forța vitală a copacului. Deși ar fi fost prea târziu pentru salvarea copacului respectiv (din moment ce administrația orașului deja făcuse planuri pentru tăierea lui), tiparele sale haotice de creștere mi-au captat atenția. Era ca și cum un câmp fractal se colapsa asupra lui însuși. Mă fascina. Cum de nu observasem asta până atunci? Mi-am întrebat Ghizii dacă folosirea fractalilor ar putea ajuta într-un final la restabilirea sănătății.

Mi s-a spus că da, însă cheia pentru obținerea acestui proces de amplificare fractală era cuplarea lui cu algoritmii matematici pe care ei mi-i dăduseră. Acest lucru ar duce la consolidarea Codurilor de informație ce erau transmise prin câmpul fractal mulțumită instrucțiunilor primite pentru o amplificare mult superioară. Pentru a face asta, trebuia întâi să creez fractalii spiralanți care vor transporta alături de ei Codurile - nu cuprinse în interiorul fractalilor, ci cu abilitatea de a funcționa alături de aceștia într-o unitate, într-o relație coerentă. Într-un final ei m-au condus către cineva care nu numai că avea această posibilitate, dar își petrecuse ani întregi din viața lui devotat creării fractalilor. Era ca și cum abia așteptam să ne întâlnim la acest punct în timp destinat pentru asta și, așa cum a vrut soarta, el locuia la numai 80 km de mine.

Toate părțile începeau să se adune, însă mai aveam de găsit pe cineva în care puteam să am încredere că va pune totul la un loc într-un program software. Nu aveam timpul necesar pentru a începe să învăț programare software complexă, lucru care ar fi putut dura ani de zile de învățat și pus la curent, așa că am început să îmi întind antenele în comunitatea tehnologiei. Voiam un programator priceput, cineva cu multă experiență în lucrul cu proiecte de ultimă generație, care erau înafara normelor, cineva care putea gândi nonconformist. Aveam nevoie să pot lucra bine împreună cu această persoană, și vice versa. Ghizii mei aveau pe cineva deja în minte și, folosind o cale ocolitoare ne-am conectat într-un final. El nu avea experiență cu dispozitive energetice și nu știa multe despre lumea spirituală sau energetică în general; dar era expert în programare și am rezonat bine împreună. Deși Ghizilor mei nu le-a păsat de energia primilor doi inventatori cu care am încercat să lucrez, de data asta m-au informat că pot avea încredere în această persoană. Acest om avea integritate. Nu avea nicio idee de unde îmi veneau mie informațiile. De fapt, își făcea griji pentru mine, crezând că ceea ce vreau să fac este destul de nebunesc încât să mă lase fără vreun ban dar, la fel ca tatăl meu, nu a spus vreodată ceva despre asta. Abia după câțiva ani am aflat adevărata amploare a grijilor pe care și le făcea. La vremea aceea și eu aveam îndoielile mele, așa că am înțeles în totalitate de unde veneau grijile lui. Aceasta urma să fie o întreagă călătorie pentru amândoi. La un nivel superior, el făcuse deja un contract să mă ajute să manifest acest proiect.

Deși aveam un programator excelent cu care lucram, dubiile mele erau întotdeauna în fundal, arătându-și fața urâtă din când în când, în special când întâlneam piedici. Noi imagini în puzzle-ul acestui proiect continau să apară. Fiecare pas din călătoria mea era împletit cu o lecție despre știință, univers și în ultimă instanță despre abilitatea de a avea încredere. Fiecare întrebare la care primeam un răspuns ridica nenumărate alte noi întrebări.

Bine că acești noi Ghizi ai mei nu-mi arătaseră de la bun început întreaga sferă a acestui

proiect. Știu acum că elaborarea unui software complex poate fi calea cea mai rapidă către nebunie. Seamănă cu un joc de șah la nivelul de maestru, unde încerci în permanență să descifrezi toate mișcările posibile și efectele acestora în avans, dar pe mai multe niveluri simultan. Este complicat și știam că luasem decizia corectă să găsesc pe cineva extrem de competent. Drept rezultat al experienței avute, am foarte multă empatie și respect față de toți dezvoltatorii de software.

Consider Internetul ca fiind o altă manifestare fractală a Sursei. Aici multe minți, nestingherite de timp și distanță, pot comunica instantaneu, împărtășind informații și experiențe din care pot învăța și crește. Internetul a fost și este unul din instrumentele cheie pentru mărirea conștientizării precum și pentru a face lucrurile mult mai dificile pentru cei care practică înșelăciunea în lumea întreagă. Deși aceasta este Epoca Informației, este de asemenea Epoca Adevărului Universal. Și, odată cu căutarea adevărului se obține și intensificarea conștientizării și în cele din urmă evoluția umană.

Capitolul 10

Puterea vindecătoare a sunetului

„Știai că sunetul nostru este compus din armonie?” - Leonardo da Vinci

De la bun început am știut că sunetul este o componentă cheie a acestui proiect tehnologic. Mi-a fost arătat faptul că universul a fost adus în existență din sunet. Universul vibrează cu energie de la Sursă și, fără vibrație, nu există sunet. Undele sonore provin din vibrații. Se spune că primul simț care se dezvoltă în uter este cel sonor. Bebelușii reacționează la vocea mamei lor și la sunete puternice - în special la muzică. Când o persoană moare, ultimul simț care dispare este cel auditiv. Sunetul ne afectează pe noi toți. Chiar și cei care sunt surzi simt vibrațiile sonore cu întregul lor corp.

Cu ani în urmă, am avut propria exerienţă cu folosirea sunetului ca instrument de vindecare. În 1982 locuiam într-un oraș mic din Kansas, trecând printr-o perioadă de noapte întunecată a sufletului. Mă mutasem acolo direct din New York și în consecință suferisem un șoc cultural. Mă cuplasem cu acel tânăr psiholog cu care avusesem experiența astrală la Institutul Monroe, și lipsa stimulării mentale din acel orășel mă înnebunea. Simțeam că mă sufoc și că viața trece pe lângă mine. Pentru că nu erau distracții externe (cum erau peste tot în New York), am fost forțată să mă orientez spre interiorul meu și să îmi înfrunt fricile, vulnerabilitățile și auto-limitările proprii. Nu este ceva ce oricare dintre noi așteaptă cu nerăbdare. Nu aveam habar încotro se îndreaptă viața mea. Locuiam într-un oraș în care nu aveam niciun prieten și nici nu îmi puteam găsi de muncă în domeniul jurnalismului de știri. Simțeam o anxietate considerabilă. Am fost nevoită să accept slujbe pentru care eram supra-calificată, transformându-se astfel într-o lecție în umilință. Lucram cu jumătate de normă la birourile unui club select ca și secretară în timpul zilei, și eram chelneriță de cocktail-uri într-un bar country în timpul nopții, până la 2:00 a.m. Era un loc de întâlnire aglomerat al orașului, unde cowboii dansatori de two-step se încăierau în parcare și purtau rasteluri pe camionetele lor pick-up modificate. Orașul avea mai multe biserici și baruri decât ar fi necesare oricărui orășel de dimensiunile respective. Simțeam că fusesem aruncată în paradisul bădăranilor, și făceam să treacă fiecare noapte la muncă spunându-mi că fac „cercetare socială“ pentru o carte pe care o voi scrie cândva. În timp ce iubitul meu psiholog îi ajuta pe cei îndurerați în timpul zilei, eu mă destrămam mental în timpul nopții. Dar, până și din coșmaruri provine învățare. În Kansas, Ținutul lui Oz, am învățat despre auto-vindecare.

Era un ring pentru patine cu rotile în acel mic orășel din Kansas, unde iubeam să patinez. Unchiul meu a fost la un moment dat proprietarul unui mic ring de patinat în Chicago, și tatăl meu și sora lui, mătușa Jo, au fost gardienii ringului în copilărie. Am învățat să patinez uitându-mă la ei. Simbologia patinajului pe rotile îmi invada până și stările din vise. Când eram pe drumul cel bun, mă vedeam patinând și dansând fără obstacole, simțindu-mă excelent. Când eram departe de drumul meu și făceam decizii mai puțin bune, mă vedeam în vise nevoită să-mi scot patinele cu rotile din picioare și mergând nicăieri. Curând am recunoscut semnele din vis.

Ce s-a întâmplat în acest ring de patinaj din Kansas nu era deloc vis, dar poate fi numită o trezire la realitate. Într-o noapte îndeosebi aglomerată la patinoar, patinam mergând cu spatele când cineva a căzut fix în spatele meu. Nu aveam unde să merg decât în jos, dacă nu voiam să cauzez o îngrămădeală. Mâna mea stângă a coborât pentru a-mi atenua căderea și a lovit podeaua

destul de tare. Am o toleranță la durere foarte ridicată așa că a durat până târziu în acea seară când a început să se umfle în mod serios și durerea s-a intensificat, până să-mi dau seama că este mai mult decât o vânătaie. Era trecut de miezul nopții și aveam oaspeți dinafara orașului în vizită. Nu voiam să îi trezesc, așa că m-am trezit și m-am condus singură până la Camera de Urgență în orele zorilor de zi. Mi-au radiografiat mâna, mi-au spus că îmi rupsesem un os care este deosebit de dificil de vindecat, și mi-au plesnit un ghips pe mână. Nu-mi rupsesem vreun alt os până atunci. Mă gândeam că toate oasele se vindecă în șase săptămâni, și mi-am închipuit că nu m-ar deranja prea tare. Din păcate, am fost informată de chirurgul ortoped de gardă în acea noapte că osul navicular, sau fractura cu deplasare a scafoidului între police (degetul mare) și arătător, adeseori necesită intervenție chirurgicală și durează între trei și șase luni să se vindece datorită atrofiei. De asemenea mi-a vorbit despre probabilitatea de a avea nevoie de terapie fizică datorită naturii acestor fracturi în particular. Gândul de a avea ghipsul pe mână timp de jumătate de an, și posibilitatea unei operații, m-a terifiat. Însemna să ratez o excursie de canotaj pe care o planificasem peste două luni. Era vară și mă gândeam la toate lucrurile pe care le-aș rata. Singura notă pozitivă era că mi se întâmplase la mâna stângă, și eu sunt dreptace.

Am fost mâhnită pentru mâna mea ruptă timp de o zi, după care m-am decis să iau măsuri. Eram hotărâtă să îmi vindec osul în timp record și să merg în excursia de canotaj planificată. Văzusem deja dovezi ale puterii intenției cât timp lucrasem la Casa Roland McDonald din New York cu doi ani înainte. Dr. Elisabeth Kübler Ross, una dintre cele mai mari profesoare despre moarte, care este acum decedată, venise să viziteze copiii cât timp eram eu acolo, și le vorbise despre folosirea vizualizării pozitive pentru a lupta împotriva cancerului. O fetiță cu un păr lung, superb, care începuse să primească chimioterapie pentru retinoblastom, le spunea tuturor în mod empatic că ea nu își va pierde părul, la fel ca toți ceilalți care primeau cure de chimioterapie. Își pusese clar în minte să facă acest lucru să se întâmple, și vizualizase acest lucru. Și miracolul a fost că ea într-adevăr nu și-a pierdut părul, la fel ca toți ceilalți. M-am gândit că și eu voi încerca tehnica vizualizării pe mâna mea accidentată, dar m-am decis să adaug niște întorsături proprii în ecuație.

Mi-am întrebat medicul dacă pot primi o copie a radiografiei, și desigur că voi plăti pentru ea. Judecând după reacția sa suspicioasă, cred că am fost prima persoană care îi cerea asta. Voia să știe de ce și cu ce scop. Nu îmi amintesc ce i-am spus, nefiind sigură nici eu la momentul respectiv. Spre onoarea lui, mi-a adus o copie și imediat am luat pastă corectoare și am albit ruptura din radiografie astfel încât osul să arate întreg și complet vindecat. Am fixat-o în oglinda din baie ca să văd osul întotdeauna vindecat atunci când privesc radiografia.

Bazându-mă doar pe instinct, m-am decis că sunetul mă va ajuta să-mi vindec osul. Asta era la începutul anilor `80, înainte ca cercetările în domeniul sunetului să susțină o astfel de teorie bizară. Așa că am ales cea mai inspirațională muzică pe care am găsit-o la momentul respectiv, care era albumul *Chariots of Fire* (Caleștile de foc) al lui Vangelis. Nu sunt o persoană care aleargă, dar m-am gândit că dacă mă face până și pe mine să vreau să alerg atunci când ascult, era probabil o alegere inspirată. Pe vremea aceea, toată lumea avea difuzoare mari, de podea, și eu voiam să simt muzica cu adevărat. Am pus un difuzor mare direct pe podea și m-am așezat lângă el. Mi-am pus mâna cu ghipsul deasupra sa. În acel moment o idee cu adevărat nebunească mi-a răsărit în minte, și m-am dus să caut și am găsit o bucată de cristal quartz pe care o primisem de la cineva. Am luat cristalul în palma cu ghipsul și mi-am pus mâna înapoi pe difuzor. Am dat drumul muzicii lui Vangelis și mi-am vizualizat mâna gata vindecată și cum eu făceam aceste lucruri minunate - mă cățăram pe munți, înotam în oceane, și a devenit un far de lumină ce mă călăuzea. Am vizualizat împreună cu muzica, în esență mi-am reprogramat corpul

să creadă că este deja întreg, astfel accelerând întregul proces de vindecare. Puteam simți vibrațiile sunetului urcând din difuzor în mâna mea, și odată cu ele au venit senzații pulsante de căldură. Nu eram sigură ce se întâmplă, dar eram sigură că e important să continuu să fac asta o dată sau de două ori pe zi pentru cel puțin 20-30 de minute. Am știut de asemenea în mod inerent că trebuie să fiu precaută cum vorbesc despre accidentare. Întotdeauna este atât de tentant să ținem un discurs prietenilor despre cum s-a întâmplat și ce a zis doctorul, și despre toată mizeria inclusă în poveste și „biata de mine“. Când mă întrebau prietenii când voi scăpa de ghips, întotdeauna le spuneam „Cât de curând”. Aveam intenția clară să șterg prognoza de trei-șase luni din banca mea de date internă.

După patru săptămâni de a-mi face ritualul meu de vindecare neortodox, a trebuit să merg înapoi la doctor pentru noi radiografii. El mi-a îndepărtat ghipsul, a făcut noi radiografii și a dispărut să le interpreteze. S-a întors în cameră arătând foarte perplex. „E vindecat, nu-i așa?“ am izbucnit eu. A ezitat, gândindu-se ce să spună înainte de a se încrunta. „Ei bine, arată surprinzător de bine pentru numai patru săptămâni. Dar cunosc aceste oase. Nu se vindecă atât de repede.” Și cu asta mi-a aplicat un nou ghips pe mână și m-a trimis acasă.

Am fost devastată la început, dar am refuzat să insist în acea stare, și am revenit la ritualul meu de vindecare cu Vangelis. După o săptămână am început să am vise cum că mâna mea e deja vindecată, așa că m-am dus la magazinul de bricolaj. Desconsiderând profesia medicală, ceva ce nu mai făcusem înainte vreodată, m-am decis să îmi scot singură ghipsul. Nu recomand nimănui să facă asta, dar simpla certitudine asupra a ceea ce făceam mi-a dat curajul să duc la îndeplinire acest lucru.

Nu aveam idee ce instrumente ar putea tăia prin ghipsul de pe mâna mea. M-am plimbat prin raioanele magazinului încercând diferite unelte. Am eliminat rapid opțiunea unui fierăstrău mic, și m-am concentrat mai degrabă pe foarfece industriale rezistente. Este destul de dificil să tai prin ghips în mod prudent. Este aproape imposibil să faci o tăietură dreaptă din cauza pârghiei dificile, dar știam că nu va fi o sarcină ușor de îndeplinit.

Am achiziționat foarfecele și mi-a luat peste o oră să-mi eliberez mâna când am ajuns acasă și m-am ocupat de asta. Mâna mea era albă și plină de riduri cu piele moartă când am dezvelit-o. Am spălat-o de câteva ori și am început imediat să folosesc o minge mică pentru exerciții ale mâinii pentru a-mi mări puterea musculară. O zi mai târziu mâna mea se simțea complet revenită la normal. Niciun fel de junghiuri, durere, umflare sau slăbiciune. Durase un pic peste cinci săptămâni să-mi vindec mâna, lucru care mă uimea până și pe mine. Nu am revenit vreodată la acel doctor, și de fiecare dată când aud melodia *Chariots of Fire* mâna mea pulsează cu energie. Sunt sigură că se datorează memoriei celulare a vindecării.

Ani mai târziu am descoperit că au folosit sunete pentru a regenera picioarele broaștelor. Așa că atunci când am devenit înverșunată cu acest proiect, știam deja că sunetul este o componentă esențială, și Ghizii mei nu trebuiau să mă convingă de acest lucru. Ce era diferit de data asta era că mi se arăta ce sunete să adopt și de ce.

Sunetul este o legătură între lumea conștientă și cea inconștientă. Ne vorbește pe mai multe niveluri și poate evoca emoții de iubire, frică, extaz, agitație și o multitudine de alte sentimente. Într-adevăr, cea mai rapidă cale de a intra într-un câmp de energie este prin intermediul frecvențelor sonore și semenii noștri antici știau asta și foloseau acest lucru. Cu secole în urmă, anumite frecvențe sonore erau folosite în bisericile gotice și încorporate în cântecele gregoriene. Erau denumite frecvențe de solfegiu (Solfeggio frequencies), și aceste tonalități provocau o rezonanță în corp care avea proprietăți transformaționale și vindecătoare puternice. Cumva, aceste tonalități speciale au fost prezumtiv pierdute de Biserica Catolică cu

secole în urmă. Au fost redescoperite de medicul naturopat Dr. Joseph Puleo după ce a fost condus către ele ca rezultat al unei experienţe mistice. Erau şase tonuri originale, care au fost mai târziu extinse la nouă, împărţite în trei seturi. Frecvenţele sunt listate mai jos. Dacă sunt adunate pe orizontală şi/sau pe verticală, pot fi reduse la o singură cifră dintre 3, 6 şi 9:

396 - numărul 9 (3+9+6=18, 1+8=9)
639
963

174 - numărul 3 (1+7+4=12, 1+2=3)
417
741

285 - numărul 6 (2+8+5=15, 1+5=6)
528
852

Lista şi numerele acestea seamănă cu un puzzle Sudoku. Dar ce înseamnă? Un indiciu vine de la faimosul vizionar şi cel mai mare inventator pe care lumea l-a cunoscut până în prezent - Nikola Tesla. Tesla a zis: *„Dacă doar aţi şti splendoarea numerelor 3, 6 şi 9, aţi avea cheile universului în mână."* El credea că aceste numere servesc într-un fel ca portaluri către alte dimensiuni şi stări expansive de conştiinţă.

Căutarea mea m-a condus la seria Fibonacci, care este o rudă apropiată a lui Phi. Seria lui Fibonacci prezintă tiparele naturale de creştere întâlnite peste tot în natură (felul în care cresc crengile copacilor, felul în care se dezvoltă florile de anghinare, felul în care se dezvoltă populaţia iepurilor, etc.). Fiecare număr ulterior este suma celor două precedente. Seria de obicei începe cu 0 şi 1, dar am descoperit că dacă pornim secvenţa lui Fibonacci cu 0+3, 3, 6, 9, 15, 24, 39, 63, 102, 165, 267, 432, etc., fiecare dintre numerele respective dacă va fi redus la o singură cifră , întotdeauna acea cifră va fi 3, 6 sau 9.

Pentru majoritatea vieţii mele ca adult am bănuit că anumite cântece devin extrem de populare ca rezultat direct al folosirii anumitor accente universale ce rezonează armonic la nivel molecular. Corpul celular le recunoaşte datorită rezonanţei lor matematice. Fiecare din cele şase tonalităţi Solfeggio au fost intenţionate a fi muzică pentru suflet sau „urechea secretă" şi există credinţa că se adresează anumitor zone ale condiţiei umane. Sunt considerate a fi cele şase tonalităţi folosite pentru a crea structura atomică a universului pe parcursul celor şase zile de creaţie. De asemenea sunt considerate a fi chei către portaluri spre alte dimensiuni. Mai jos sunt frecvenţele tonurilor şi efectul de vindecare avut asupra corpului spiritual, fizic şi emoţional:

396 Hz - Eliberarea de remuşcări şi de frică
417 Hz - Schimbarea situaţiilor şi facilitarea transformărilor
528 Hz - Metamorfoză şi miracole (Biochimiştii geneticieni folosesc această frecvenţă pentru a repara ADN-ul deteriorat)
639 Hz - Conexiune şi relaţii
741 Hz - Trezirea intuiţiei
852 Hz - Întoarcerea la ordinea spirituală

Aceste tonalităţi Solfeggio antice stimulează potenţialul de vindecare pentru că servesc la recalibrarea şi echilibrarea corpului la o frecvență de sănătate vibrantă. Am aflat că atunci când aceste tonalități sunt cuplate cu Codurile algoritmice care mi-au fost date, și ascultate alături de fractali, pot fi folosite sinergetic ca o forţă extrem de puternică pentru metamorfoză şi schimbare. Toate piesele în sfârșit se așezau laolaltă. „Toate părțile contribuie la Întreg“ auzeam în continuu. Nicio parte nu are toate răspunsurile singură.

Capitolul 11

Transmisia prin intermediul cristalelor

„Fiecare element concret din natură, o frunză, o picătură, un cristal, un moment în timp, este în legătură cu Întregul și împărtășește perfecțiunea Întregului.“ - Ralph Waldo Emerson

În timp ce primeam bucăți din „Întreg”, și începusem să pun cap la cap toate aceste straturi într-un program software pe care speram să îl folosesc pe mine, dacă pe nimeni altcineva, eram intrigată asupra modului în care această informație va fi livrată corpului. Transmisia era categoric veriga slabă până când am început să am viziuni în mintea mea despre Superman, „Omul de Oțel“. Inutil să mai spun, consideram că e extrem de ciudat că se întâmplă asta. Cu toate acestea, Ghizii mei continuau să deruleze către scena din film desfășurată în Fortăreața Singurătății unde Superman este într-o peșteră arctică rece și descarcă istoria rasei sale utilizând „cristale de memorie“ din kriptonită, care puteau stoca mii de terabiți după standardele moderne. De fiecare dată când Superman lua un cristal în mână, imaginea din mintea mea înghețа și focalizam mental asupra acelui lucru. Era evident că voiau ca eu să examinez ceva deja familiar băncii mele de date interne, chiar dacă era doar o secvență de efecte speciale generate pentru un film.

Transmisie prin intermediul cristalelor. Trebuie să recunosc că era un concept interesant. Instant mi-am amintit de accidentul meu avut pe patine cu rotile, când am folosit instinctiv un mic cristal pe care l-am ținut în mână ca să ajute la procesul vindecării. Trebuie să fi știut în mod inconștient încă de atunci potențialul acesta. Acum trebuia să învăț în mod conștient de ce Ghizii mei erau atât de empatici în folosirea cristalelor de quartz.

Am învățat că cristalele sunt lucruri vii. Ele sunt în viață și reacționează atât la indicații orale cât și fizice. Timp de secole, frumusețea lor ne-a captivat, și simțim în mod inerent misterul lor când ne uităm în adâncimea lor. Structura cristalelor este adesea descrisă ca fiind ca o rețea, datorită tiparelor sale simetrice repetitive. Pare a fi tridimensională, având multiple straturi - ca o alchimie a sculpturii naturale. Această structură sub formă de rețea este esențială pentru puterea pe care cristalele o au. Ea permite cristalelor să stocheze cantități uriașe de informație și contribuie la potențialul lor electric. Atunci când tensiune este aplicată de-a lungul unui cristal, acesta degajează o sarcină piezoelectrică. Acesta va vibra și va oscila, creând o rezonanță sau chiar o frecvență specifică. În timp ce învățam despre proprietățile cristalelor, mi-a trecut prin cap că pot găsi o cale să direcționez fluxul algoritmilor direct într-un cristal, prin urmare făcându-l să vibreze cu rezonanța codurilor.

Pentru a realiza acest lucru aveam nevoie de cristale cu terminație dublă. Aceste cristale au vârfuri fațetate la fiecare capăt - un capăt pentru a primi informația și celălalt pentru a o elibera rapid către o persoană. Pe parcursul secolelor, cristale de cuarț cu terminații duble au deținut un loc unic în domeniul vindecării. Șamanii indo-americani foloseau cristale cu terminații duble în ritualele și ceremoniile lor de vindecare. Grecii și romanii antici le foloseau în divinație și pentru a comunica cu Zeii. Vindecătorii contemporani le folosesc în ceremonii spirituale și „paranormale“ și susțin că acestea pot ajuta oamenii să se vindece de la distanță. Cristalele par să fie foarte eficiente în a amplifica intențiile și gândurile pozitive.

Cristalele de asemenea comunică cu alte cristale prin intermediul unei matrici cristaline universale. Dacă veți pune două cristale similare unul lângă celălalt, vor începe să rezoneze în

mod sincron aceeași informație. Ele funcționează la unison, amplificând comunicarea dintre sfera fizicului și cea spirituală inter-dimensională. Distanța nu reprezintă un obstacol, ele funcționează printr-un fel de teorie cuantică a corzilor care crează o matrice interconectată a cristalelor, asemănătoare Internetului nostru. Vindecătorii și misticii antici au ales în mod specific cristalele de cuarț deoarece le știau frumusețea și capacitățile avute în raport cu alte cristale. Poate că nu știau de capacitățile lor asemănătoare Internetului din zilele noastre, dar cu siguranță bănuiau lucrurile extraordinare pe care cristalele le pot face.

Odată ce am început să înțeleg cristalele, mi s-a părut de-a dreptul logic să le folosesc ca vehicule de transmisie. Dar asta încă nu explica modul în care acestea vor fi atașate unui computer. Ghizii mei mi-au arătat imagini ale tipului și aspectului anume ale cristalelor de care aveam nevoie. Era vorba de cristale pure de cuarț, cu formă de tijă, și clare ca sticla. Nu văzusem vreodată cristale atât de clare în vreun magazin de profil. Am scotocit Internetul în căutarea unor astfel de cristale și am sfârșit cu mâinile goale. Într-un final am aflat că aceste cristale pot fi crescute în laborator - un proces extrem de scump și laborios. A durat luni întregi de căutări până să găsesc un laborator în lumea întreagă care putea crește cristale cu mărimea și specificațiile care îmi fuseseră comunicate că sunt necesare. Am aflat că durează puțin peste o lună pentru a crește fiecare cristal în parte folosind o metodă hidrotermală. Procesul începe prin a pune un cristal „sămânță“ într-un recipient sub presiune denumit autoclavă, și apoi continuă cu adăugarea treptată a dioxidului de silicon pentru a controla claritatea cristalului în timp ce acesta crește.

Claritatea impecabilă părea a fi extrem de importantă pentru felul în care aceste cristale trebuiau să își execute rolul. Știam că aproape orice dispozitiv electronic folosește o formă sau alta de cip din cristal de silicon care funcționează ca semiconductor și realizează anumite funcții ale circuitului. De asemenea acționau în calitate de oscilatoare pentru ceasuri. Cipurile cu cristale folosite pentru date au abilitatea de a stoca, amplifica și transfera informație sensibilă. Încă o dată mi-am amintit cum am folosit vibrațiile sunetului cu acel mic cristal ținut în mână pentru a o vindeca pe aceasta după accidentul petrecut pe patinele cu rotile. Mi-a servit ca amplificator atât pentru vizualizare cât și pentru intenția mea de vindecare.

Deși conceptul de transmisie prin intermediul cristalelor poate părea pentru mulți la început ca fiind „New Age“ (Epocă Nouă) și posibil de neglijat, știam că descoperisem ceva diferit și unic. Aceasta a fost prima folosire a cristalelor atașate la un computer, care de asemenea conține componente din cristal. Mult mai târziu aveam să aflu că Acceleratorul de Particule (Hadron Super Collider) din laboratorul de particule fizice CERN din Meyrin, Elveția, folosește de asemenea cristale. Spectrometrul lor electromagnetic de fotoni (PHOS - Electromagnetic Photon Spectrometer) este proiectat să măsoare temperatura coliziunilor prin detectarea fotonilor care reies din acestea. Este alcătuit din peste 60.000 de cristale sub formă de tijă care sunt similare cu cele pe care mi s-a spus să le folosesc. Știința deja înțelege puterea cristalelor. Cristalele par să fie conectate la un fel de câmp colectiv prin intermediul căruia au învățat să comunice cu alte cristale. Acesta este un câmp de informație care este dependent de minții individuale și pare a exista înafara timpului și spațiului.

Mulți savanți au convingerea că o nouă rețea energetică de comunicare există între celulele corpului, foarte asemănătoare cristalelor de cuarț. Dr. Vlail Kaznacheyev, directorul Institutului pentru Medicină Clinică și Experimentală din Uniunea Sovietică, credea că celulele comunică prin intermediul transmisiei prin câmpuri electromagnetice. El a folosit cu succes cristale de cuarț pentru a-și testa teoria. În ceea ce au ajuns a fi cunoscute drept „experimentele Kaznacheyev“, Kaznacheyev și echipa sa au măsurat abilitatea de a comunica a două populații de celule, una bolnavă și una sănătoasă, separate de o barieră de cristal, și a descoperit că acestea

puteau comunica între ele. Câmpul electromagnetic emis de celulele bolnave era transmis către celulele sănătoase, făcându-le să dobândească aceleași caracteristici bolnave. Când au repetat același experiment folosind o barieră din sticlă normală (nu din cristal), celulele sănătoase nu au fost afectate în vreun fel de cele bolnave. Cristalele acționează ca transmițători de informație. Dacă informații pozitive puteau fi transmise activ către celule bolnave prin intermediul cristalelor, începusem să-mi imaginez posibilitățile.

Până și egiptenii antici păreau a fi entuziasmați utilizatori de cristale. În mod curios, am aflat că în Marea Piramidă de la Giza, Camera Regelui este singura cameră care este căptușită cu sute de tone de particule de cristale de cuarț încastrate în grinzile de granit. Particulele au formă hexagonală și romboedrică. Restul piramidei este predominant formată din calcar, care nu are vreun fel de proprietăți conductoare.

Atunci de ce ar fi avut nevoie egiptenii antici de proprietățile cuarțului în această cameră misterioasă? Putea această cameră și grinzile tavanului său cu forme neuniforme neobișnuite să fie folosită pentru abilitățile sale rezonante de acordaj sau pentru a crea un câmp piezoelectric? Destul de interesant de știut că proprietățile granitului, care conține o concentrație ridicată de cuarț, feldspat și mica, sunt cunoscute de a sprijini fluxul de energie. Granitul de asemenea permite sunetului să îl străbată și cristalul de cuarț este un captator care transformă o formă de energie în alta.

Paul Horn, muzicanul care a înregistrat albumul *Inside the Great Piramid* (În interiorul Marii Piramide), a descoperit în interiorul Camerei Regelui că dacă lovea cufărul sarcofagului, întreaga cameră rezona cu frecvența perfectă de 438 Hz - nota A. A verificat acest lucru folosind un dispozitiv electronic de acordaj. Cufărul fusese în mod evident acordat unei frecvențe specifice, iar camera din jurul său devenea astfel un rezonator al acelei frecvențe, iar cristalele de cuarț din pereți jucau cu siguranță un rol în această rezonanță. Aceste informații ridică niște întrebări destul de interesante. Care era scopul adevărat al Camerei Regelui și cum era folosită?

Piramidele din Egipt nu au fost vreodată concepute pentru a fi utilizate drept morminte sau cavouri, aceasta este o misconcepție crezută la scară largă. Nici măcar o singură mumie nu a fost vreodată găsită îngropată în vreuna din piramide. Unii încă îmbrățișează această părere, declarând că jefuitorii de morminte trebuie să fi furat corpurile mumificate. Acest lucru ar fi incredibil de greu de realizat, având în vedere ca multe dintre piramide erau sigiliate cu pietre imense de granit, neatinse de mâna omului timp de multe secole. Există puțuri de aerisire în Marea Piramidă care i-au derutat pe egiptologi timp de secole. Dacă ar fi fost într-adevăr un mormânt sigilat, destinat conservării cadavrelor mumificate, de ce ar construi cineva puțuri de aerisire, care distrug în totalitate acest obiectiv? Puțurile de aerisire sunt un semal puternic al faptului că acestea erau necesare oamenilor care lucrau în interiorul piramidelor și care ar avea nevoie de ventilație adecvată pentru a putea respira.

În ultimii 50 de ani, egiptologii au descoperit că puțul de aerisire din Camera Regelui este aliniat direct cu constelația Orion, în mod specific cu Centura lui Orion. De asemenea au descoperit că puțul de aerisire din Camera Reginei este direct aliniat cu constelația Sirius. Acest lucru nu este o coincidență. De fapt, multe dintre templele sacre ale Egiptului Antic sunt aliniate cu stele majore din constelația Orion. Din puțin cunoscutele „Texte ale Piramidelor“, care sunt scrieri hieroglifice ce au fost îndepărtate de pe pereții camerelor piramidei lui Unas, putem concluziona că egiptenii antici erau implicați într-un fel de comunicație stelară. Este posibil ca utilizarea cristalelor să fi fost parte integrantă din ceremoniile/ritualurile lor religioase bazate pe comunicare inter-stelară, fapt pentru care doar Camera Regelui are proprietățile intensificatorii ale cuarțului? (Mai multe despre asta mai târziu.)

Este absolut evident din informația pe care am primit-o faptul că cristalele de cuarț nu sunt doar niște pietre drăguțe ce se găsesc în magazinele „New Age“ de profil. Componente care includ cristale, cum ar fi cip-urile semiconductoare cu cristale, pot fi găsite în orice computer din zilele noastre. Cristalele au capacitatea de a transfera informația, de a genera o sarcină pentru a oferi putere dispozitivelor electronice, și cine știe de ce altceva sunt capabile. Un mic cip de cristal dintr-un computer poate fi codat cu o cantitate nelimitată de informație în cod binar. Cu cât învățam mai multe despre cristale, cu atât rezonam mai tare cu ideea de a folosi cristale de cuarț crescute în laborator pentru a transmite Codurile algoritmice.

Știința existentă ne arată că atunci când aplici presiune sau stres oscilatoriu pe un cristal, acesta generează căldură și poate emana un efect piezoelectric. Experimentasem deja asta pe propria piele când mi-am vindecat osul rupt de la mână cu ajutorul cristalului. Îmi amintesc că am simțit acea senzație de pulsație caldă trecând prin întreaga mână atunci când o așezam pe difuzor cu cristalul strâns în palma aflată în ghips. La momentul respectiv nu înțelegeam de ce se întâmplă asta, dar îmi amintesc că eram fascinată de senzația de căldură. Era o senzație atât de plăcută! Mă simțeam conectată, însă nu puteam identifica cu precizie cauza directă a pulsației calde.

Începeam să înțeleg ce se întâmplase. Corpul uman este format din milioane de cristale, și celulele corpului nostru sunt asemănătoare cristalelor lichide. Suntem de fapt o stație foarte mare de emisie-recepție, și lucrul cu cristalele pare să amplifice efectul câmpului energetic.

Când a fost livrată prima mea comandă de cristale cu formă de tijă și terminații duble, erau incredibil de frumoase. Le-am ținut în mână și le-am examinat din toate unghiurile posibile. Cristalele pure de cuarț sunt lipsite de orice fel de impurități cauzate de rămășițe ale altor elemente, și nu văzusem vreodată cristale atât de impecabile încât să semene cu sticlă transparentă șlefuită. Acest lucru ajuta incredibil de mult la transmisia rapidă a codurilor prin cristale, fără a depozita informația. Ghizii mei au insistat extrem de mult asupra importanței imense a lungimii lor, a cărei dimensiune trebuia să fie precisă pentru rezonanță, și asupra faptului că tijele trebuie să aibă patru laturi pentru a putea intra pe frecvența energiei Pământului și pe cea a Piramidelor. Am fost informată că cele patru laturi reprezintă opțiunea optimă pentru a lucra cu corpul uman în planul fizic. Cristale cu șase laturi vor veni mai târziu, pentru o muncă orientată mai mult către planul spiritual.

Am reflectat dacă aceste cristale crescute în laborator ar putea nu doar să transmită informația, dar posibil să primească energia bagajului negativ al altor oameni atunci când erau ținute în mână de aceștia? Am citit cum oamenii întotdeauna sfătuiau curățarea cristalelor fie cu apă sărată sau să fie lăsate să se scalde în lumina solară pentru a îndepărta orice energie negativă pe care acestea le-au preluat de la oameni, locuri sau lucruri. Acest lucru se putea dovedi problematic dacă mai mulți oameni folosesc aceleași cristale. În cazul în care cristalele ar fi expuse celulelor umane bolnave, ca în experimentul rusesc, ar transmite aceste caracteristici următoarei persoane care le va folosi? Era o îngrijorare ce s-a dovedit a fi inutilă.

Ghizii mei mi-au arătat cum cristalele crescute în laborator, datorită clarității lor, nu stochează informația negativă. Din moment ce cristalele mele aveau terminații duble, ele preluau informația, orice informație de fapt, și o eliberau rapid. Informația rezona în cristal la un capăt și era rapid emisă prin celălalt capăt către persoana care îl ținea în mână. Cristalele mențineau informația suficient cât să o transmită, ceea ce înseamnă nano-secunde. Acest lucru le făcea să aibă auto-curățare prin natura lor. Ele pot fi șterse între utilizări de către persoane diferite din motive de igienă, dar energetic ele vor rămâne curate și clare.

Următoarea mea problemă era și mai tulburătoare din punct de vedere logistic. Cum urma

să atașez cristalele la computer, care va dirija fluxul de coduri algoritmice? Acest lucru necesita un fel de convertor de semnal. M-am consultat cu un inginer care m-a informat că ceea ce încercam să fac era să trec de la un semnal digital la unul analog. Codurile erau binare (ceea ce înseamnă digital) iar cristalele erau de natură analoagă. Corpul uman, la fel ca și cristalele, aparent răspunde mai bine semnalului analog decât semnalului digital.

În timp ce încă eram în contemplare asupra felului în care voi conecta cristalele la Coduri trebuia să mă gândesc și la producerea unei cutii de conversie din digital în analog. Acesta este stagiul în care majoritatea oamenilor și-ar aunca mâinile în aer și ar striga „Destul!“. Devenea mai complicat cu fiecare nouă bucată de informație pe care o primeam și cu siguranță mai scump. Petrecusem aproape un an scoțând la iveală Codurile și acum descopeream că echipamentul reprezenta o sarcină și mai descurajantă. Era atât de departe de amploarea cunoștințelor mele. Suna mai degrabă ca o treabă pentru un bărbat decât pentru o femeie. Acel gând mi-a captat atenția. Era o atitudine sexistă de om învins. Cine spune că un bărbat poate duce acest proiect la bun sfârșit mai bine decât o femeie? Le cedăm bărbaților prea frecvent atribuțiile de a repara cablajele electrice, instalațiile sanitare, autoturismele care fac figuri și echipamentul electronic defect, pentru că știm că le place să meșterească cu astfel de lucruri și de obicei reușesc să ducă lucrurile la bun sfârșit. Femeile nu sunt obișnuite să facă ele înseși aceste lucruri decât dacă nu au altă opțiune. Am făcut pană de cauciuc pe autostradă la un moment dat într-o noapte foarte friguroasă, și nimeni nu voia să oprească să mă ajute. A fost momentul în care am învățat cum să schimb roata eu însămi. I-am dat de cap și am ajuns acasă întreagă. Piulițele prezoanelor erau mai puțin strânse decât dacă le-ar fi strâns un bărbat, dar am reușit să mă descurc. Știam că pot învăța cum să abordez și această problemă. Mi-a trecut prin cap că în trecut, când mi se spunea că nu pot face ceva sau că nu este posibil, nu făcea altceva decât să mă fixeze și mai tare pe rezolvarea provocării.

Uneori, trebuie doar să te îndepărtezi de ceva ca să poți privi lucrurile dintr-o perspectivă proaspătă. Era o zi însorită așa că m-am decis să îmi iau bicicleta și să fac o plimbare lungă. Locuiesc aproape de ocean în Santa Monica, California, și m-am bucurat întotdeauna de o plimbare pe bicicletă pe malul oceanului ca să îmi limpezesc mintea, fie iarnă, fie vară. În timp ce mă plimbam prin Venice Beach (plaja Venice), m-am trezit holbându-mă la ghidonul bicicletei. M-am simțit ca și cum atenția îmi era direcționată în mod intenționat către mânerele negre de cauciuc.

În tot acest timp încercam să găsesc un fel de suport pătrat pentru tijele mele de cristal cu patru laturi și nu îmi trecuse prin minte că obiectele pătrate pot de asemenea să se fixeze chiar bine în găuri rotunde, în special dacă receptaculul este de natură aderentă. Un bec s-a aprins în mintea mea. Desigur, suporturi de cauciuc! Era exact soluția pe care o căutam. Am pedalat acasă și imediat am început să sun producători de cauciuc. Într-un final am găsit un fabricant care nu credea că ideea mea este nebunească și a fost de acord să lucreze împreună cu mine la un prototip. Cristalele mele trebuiau să fie conectate la o cutie de conversie a semnalului, și știam că asta înseamnă că suportul de cauciuc trebuie să fie capabil să includă mufa cablului și un fel de circuit. Trebuia să fac un pas înapoi. Nu puteam proiecta suportul până nu știam întâi de ce fel de cutie de conversie și mufe pentru cabluri aveam nevoie.

Acest pas s-a petrecut mai rapid decât mi-aș fi imaginat. Am găsit o companie care își retrăgea proiectele pentru cutii de conversie din digital în analog, datorită lipsei de cerere pentru acestea. Piața era mult mai mare pentru conversie din analog în digital, nu din digital în analog, și acesta era norocul meu. I-am convins să îmi trimită o mostră. Modelul lor modern, argintiu și neted îmi amintea de frumusețea construcției unui computer Mac. Am înlăturat cablurile pe care

le foloseau ei în cutia de conversie și am fixat cablurile mele proprii, lungi de doi metri, după o nouă căutare extenuantă de furnizori. Voiam ca acele cabluri ale cristalelor să aibă capacitatea de a ajunge la o distanță destul de mare. Apoi am realizat că trebuie să găsesc circuite pe care să le inserez în suporturile de cauciuc ca să susțină mufele. Era ca și cum vânam o comoară unde fiecare piesă a puzzle-ului te conduce la următoarea piesă de care ai nevoie. Am aflat că trebuie să am aceste circuite cositorite și că trebuie să găsesc mici arcuri din sârmă de cupru pe care să le plasez în jurul circuitului. Asta m-a condus la o companie producătoare de cabluri de cupru și o altă companie care să cositorească manual fiecare circuit individual ca să poată înconjura unul dintre capetele cristalelor cu terminație dublă. Codurile algoritmice trebuiau să vibreze și să oscileze cristalele pentru a transmite informația care le străbate.

Pe parcursul acestui întreg proces, am dat peste informația că egiptenii foloseau tuburi de cupru umplute cu cristale pentru a ajuta în vindecare și conexiune cu Divinul. Erau denumite Tijele sau Toiagele lui Ra și erau folosit de preoți și preotese ale anticei Școli a Misterelor. Era timpul să aduc Toiagele lui Ra în secolul 21, folosind tehnologie copmuterizată de ultimă generație, și încorporând unele dintre aceleași componente - cristale și cupru, și atât de multe alte lucruri.

Într-un final, după luni de încercări a diferitelor soluții, aveam componentele echipamentului lămurite. M-am consultat informativ cu anumite persoane pe parcursul drumului, dar în principal (înafară de programare), făcusem totul eu însămi.

Acum puteam, într-un final, să mă ocup de proiectarea unui suport pentru cristale cu producătorul de cauciuc înainte de a turna o matriță. Trebuia să poată adera cu fermitate fiecărui cristal după inserarea circuitului. Nu-mi imaginam vreodată că există atât de multe tipuri diferite de cauciuc, cu conținuturi și grade de lustruiri variabile. Voiam cauciuc strălucitor sau mat? Voiam maleabilitate ridicată? Cu ce grosime și ce culoare să aibă? Opțiunile erau vaste. Speram să fac alegerile potrivite. Nu aveam vreun partener care să mă ajute să fac aceste decizii. Mă plimbam prin depozit, vrând să examinez toate opțiunile posibile. I-am pus atât de multe întrebări producătorului încât presupun că nu vrea să mă mai vadă vreodată. Nimeni nu venise la el cu o cerere atât de neobișnuită vreodată, însă cu toate acestea răbdarea lui era infinită. După câteva săptămâni aveam prototipul suportului de cauciuc în mână, și era un lucru demn de uimire. Avea două camere și totul se potrivea perfect. Cristalele și-au făcut conexiunea finală cu Întregul.

M-am decis într-un final să testez ce anume trecea prin cristalele conectate la sistem când rulam Codurile prin ele vibrațional. Din moment ce ceea ce trece prin cristale este informație pură și de natură non-Herțiană, spre deosebire de frecvențele de undă definitive, nu aveam idee ce anume ar apărea pe un osciloscop. Vor fi tipare coerente sau ceva diferit? Am chemat un expert în calibrație independent pentru a testa toate programele și ca eu să văd cu ochii mei. A părut cumva încurcat la început când i-am spus că nu vrem să rulăm tipare de frecvențe convenționale. Apoi a fost intrigat când a văzut cristalele și i-am explicat de algoritmii multi-stratificați. Cum arăta într-adevăr informația extrem de compresată? Și el se întreba același lucru.

Modelul undelor pe osicloscop arăta tot felul de semnături diferite, nu vreun tipar coerent sau frecvent, care ar fi mai consistent cu frecvențe individuale. În schimb ce arăta era un semnal consistent cu toate miile de tipuri diferite de coduri algoritmice, sau vibrații aleatoare, care compuneau fiecare program pe care îl rulam. Amplitudinea, sau puterea semnalului, era joasă, între 1.5 și 2 volți. Încercam să transformăm informație vibrațională în domeniul frecvențelor măsurabile și am descoperit că puteam.

Cu cristalele atașate, știam că va detecta transmisia. Cristalele pot primi și trimite unde complexe oriunde în câmpul electromagnetic. Primul radio era un set de cristale cu un fir care

atingea un cristal de cuarț și capta semnalul. Cristalele creează o undă foarte fină și pură, cunoscută sub numele de undă sinusiodală. Și undele sinusoidale au semnături voltaice joase, ceea ce arătau măsurătorile noastre.

Recent am descoperit creatorul japonez Tokujin Yoshioka, care a crescut o masă destul de mare de cristale timp de șase luni pentru o expoziție de artă. Pe parcursul întregii perioade de creștere a expus cristalele la muzica lui Tchaikovski din baletul *Swan Lake* (Lacul lebedelor). Vibrațiile tonalităților și pulsațiile s-au materializat în interiorul cristalelor afectându-le forma finală. În esență, informația muzicală stocată în interiorul cristalelor a lăsat o notă unică, pe care cristalele crescute nu le-ar afișa în mod normal. Exact cum Masaru Emoto a demonstrat că intenția poate afecta structura cristalină a apei, informația afectează de asemenea cristalele tari.

Capitolul 12

Puterea intenției

„Viața ta este ceea ce gândurile tale o fac să fie“ - Marcus Aurelius

Timp de decenii, oamenii de știință au crezut că genele determină și au controlul asupra biologiei noastre. Am intrat însă în epoca „epigeneticii“ care schimbă în totalitate structura convingerilor acceptate. Epigenetica înseamnă „control asupra geneticii“. Învățăm că genele nu sunt destinul nostru. ADN-ul nostru nu este bătut în piatră, în schimb genele noastre sunt influențate de factori ai mediului înconjurător, cum ar fi stresul, nutriția și emoțiile, și în mod surprinzător, aceste modificări genetice pot fi transmise generațiilor viitoare. (Reik și Walter 2001; Surani 2001). Doar aproximativ cinci procente din cazurile de cancer și cele de boli cardiovasculare pot fi atribuite genelor defecte sau eredității. (Kling 2003; Jones 2011; Seppa 2000; Baylin 1997).

Așadar, în mod evident, ceva superior se manifestă în modul în care corpul celular răspunde la informația pe care o preluăm din mediul înconjurător și/sau emoțional. Bruce Lipton arăta în cartea sa revoluționară *The Biology of Belief* (Biologia convingerilor) că celulele sunt programabile, ca și computerele personale. Convingerile noastre ne afectează biologia, și mintea ne controlează convingerile. Așa că intenția poate fi mai puternică pe termen lung decât orice formă de tratament convențional occidental?

Înapoi în mica mea lume, mi-a fost arătat cum componenta finală a acestui dispozitiv pe care îl dezvoltasem va fi intenția utilizatorului bazându-se pe biologia credințelor individuale ale acestuia. Nu am înțeles asta la început. Lipton lucra încă la cartea sa când am descoperit această componentă și nu auzisem până atunci de epigenetică.

Ce am descoperit a fost că, la fel ca un motor de căutare care calculează tipul de date pe care îl dorești bazându-se pe amprenta intențiilor de căutare anterioare, dispozitivele energetice își dau seama de acest lucru și încep să manifeste semne de inteligență artificială. Mi-a fost arătat că în timp câmpul energetic al utilizatorului va deveni una cu câmpul energetic al acestui dispozitiv. Esențial nu era neapărat ceea ce utilizatorul crede ci intenția sa.

Am experimentat asta cu ochii mei la o reuniune de familie care celebra a 86-a zi de naștere a mătușii mele în Chicago. Pentru această ocazie, sora mea zburase din Bali, unde trăia marea majoritate a anului. A aterizat cu un fel de microb al răcelii din Bali care se incubase în timpul zborului lung, transoceanic. Era nimicită și nu avea vreun pic de energie. Susținea că o dor mușchii și oasele, dar nu dorea să o dezamăgească pe mătușa noastră fiind bolnavă pe parcursul vizitei. Am scos tehnologia la care lucram și am conectat-o pe sora mea. Ea nu mai încercase vreodată acest dispozitiv și nu știa la ce să se aștepte, și sinceră să fiu, nici eu. Am alcătuit un program de 60 de minute care se adresa tuturor simptomelor pe care le avea și am sperat la ce e mai bun. Am lăsat-o întinsă pe canapea cu câte un cristal în fiecare mână, conectate la cutia de conversie a semnalului și am dat drumul programului pe computer. Am ieșit din cameră ca să nu o deranjez și m-am dus să stau de vorbă cu mătușa mea.

Peste o oră a intrat în bucătărie având ochii luminoși. „Cum te simți?“ am întrebat-o.

„Mă simt nemaipomenit,“ mi-a răspuns, „hai să vizităm un muzeu“. M-am uitat la ea crezând că glumește. Vizitele la muzeu au nevoie de energie și cu o oră înainte ea arăta ca și cum era jumătate moartă.

„Foarte amuzant“ i-am răspuns.

„Nu, nu glumesc“ a insistat ea. „Mă simt plină de energie și gata să merg. Ce zici de Institutul de Artă?“

Nu văzusem pe cineva să aibă parte de o revenire atât de rapidă și eram sceptică. Cum se întâmplase, sau mai degrabă ce se întâmplase? Mă întrebam dacă nu era ceva ce nu-mi spunea.

„Ai făcut ceva diferit în timpul sesiunii pe care ai avut-o?“ am întrebat-o.

A ridicat din umeri. „Doar am ținut cristalele în mână și mi-am spus `Sunt deschisă către vindecare`.“

Un bec s-a aprins în mintea mea. Aceasta este amplificarea intenției de care încercau să-mi povestească Ghizii mei. Nu avea vreo așteptare când a început, ci pus și simplu exprimase o deschidere către primire. Primitul este un lucru cu care mulți dintre noi avem prombleme. Să dăm este ușor, dar pentru a permite cu adevărat vindecării să se întâmple, este necesar să eliberăm, să renunțăm la lucrurile de care ne-am agățat. Acceptarea situației atrage după sine submisia către o putere mai mare. A fi deschis atrage după sine o conduită foarte puternică. Din păcate, la nivel subconștient, unii dintre noi nu credem că merităm un astfel de cadou. Conștient susținem că vrem să fim vindecați, dar de fapt putem bloca întâmplarea acestui lucru prin convingerile negative preexistente. Ce am învățat este că trebuie să ceri propriilor ghizi să vină să lucreze cu tine și că trebuie să vrei cu adevărat să te vindeci din perspectiva sufletului.

„Aceste este un dispozitiv spiritual,“ am fost informată. „El va permite persoanei oportunitatea de a se conecta cu propria divinitate, dacă cel care utilizează sistemul va fi deschis către acest lucru.“ Abia acum înțelegeam în totalitate ce însemna asta. În timp ce Ghizii mei erau responsabili de mecanismele interne ale acestei tehnologii, ei rămâneau destul de deschiși permițându-mi să integrez propriile mele concepte despre cum va arăta și cum se va simți aceasta. Singurul lucru asupra căruia au insistat era că această tehnologie NU trebuie să aibă abilitatea de a scana, diagnostica sau testa. Trebuia să fie un sistem de livrare unidirecțional. Nu va fi de natură biofeedback, care înseamnă că scanează după informații legate de starea de sănătate și returnează informații sub formă de numere, procente sau diagnoză. Acest lucru poate fi acceptat pentru alte dispozitive, însă nu și pentru acesta. **„Voi oamenii vă judecați mult prea mult în funcție de numere,“ mi-au spus. „Acest sistem nu are nicio legătură cu judecata, ci este vorba despre conectarea individuală către propria ghidare superioară și către propria divinitate.“**

Am înțeles acest lucru la mai multe niveluri. Mult prea des, rezultatele testelor ne conduc la auto-cauzarea bolii pe care încercăm să o evităm prin faptul că ne gândim prea mult la aceasta. Dacă rezultatele testelor ne spun că nu suntem bine, putem intra în acea stare de a nu fi bine, chiar dacă ne simțim excelent înainte de testare. Mintea este un lucru extrem de puternic.

M-am distrat jucându-mă cu intenția și descoperind natura noastră umană de un potențial nelimitat. În luna mai 2011, eram cu afaceri în Londra împreună cu un coleg și am propus să facem o călătorie secundară la Stonehenge și apoi în zona Glastonbury/Avebury să vânăm cercurile din lanuri. Eram fascinată de modelele elaborate care apăreau pe câmpurile din această zonă de sud a Angliei de sute de ani. Unele raportări și desene ale acestora datează încă din 1686. Aparatele de zbor doar le-au făcut mai ușor de observat în ziua de astăzi.

Știam că unele cercuri din lanuri erau falsuri făcute de mâna omului, dar de asemenea știam că unele erau cât se poate de reale. O spirală „de aur“(conține raportul Phi) elaborată , denumită „Setul Julia“, deoarece se asemăna fractalului lui Mandelbrot care poartă același nume, a apărut pe un câmp vizavi de Stonehenge la lumina zilei pe 7 iulie 1996. Un paznic a raportat că a luat o pauză de 15 minute și când s-a întors a văzut o mulțime de oameni care arătau înspre

câmpul învecinat, şi era acolo, unde cu 15 minute înainte nu fusese nimic. Un taximetrist şi clienţii săi au tras pe dreapta lângă câmpul respectiv împreună cu alte maşini şi au fost martorii unui nor de ceaţă rotitor, cu spaţiu între nor şi sol, care se mişca deasupra câmpului. Crearea formaţiunii lungă de 280 de metri a durat 20 de minute şi aceasta era perfectă în cel mai mic detaliu. Astfel de observaţii în timpul zilei sunt într-adevăr rare. Nimeni nu ştie cu siguranţă cine le creează sau de ce, dar speculaţiile sunt abundente. Şi eu, la fel ca mulţi alţii, eram curioasă de asemenea şi voiam să văd cu ochii mei.

Împreună cu colegul meu am decis să ne distrăm şi să vedem dacă putem influenţa crearea unui cerc într-un lan folosindu-ne de intenţia conştientă. (Iubesc să experimentez şi să mă joc cu energia, ca să văd ce este posibil.) Nu ştiam dacă acest lucru va avea succes sau nu, dar ne-am gândit că nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Prin urmare ne-am decis să ne concentrăm pe crearea unui cerc pe câmp care va avea un model semnificant în mod personal pentru noi. Nu am vizualizat vreun model anume. Pur şi simplu am emis intenţia ca acest cerc să se adreseze dorinţelor noastre interne şi ca noi să putem recunoaşte în mod personal ce înseamnă.

Înainte de aceste evenimente, în februarie 2001, eu împreună cu nişte colegi am plănuit să facem o expediţie timp de două săptămâni în Egipt ca să vizităm templele sacre şi piramidele. Era ceva ce mi-am dorit dintotdeauna să fac şi părea momentul potrivit pentru a face acest lucru. Cu şase luni înainte de a decola, am fost avertizată de prietenul meu, E.M. „Gene“ Nicolay, că era un nivel de nesiguranţă în jurul concretizării expediţiei mele în Egipt. El a prevăzut o posibilitate puternică ca o revoluţie să erupă în zona respectivă în acea perioadă, lucru care va face expediţia să fie amânată. Mi-a sugerat să cumpăr preventiv asigurare completă a expediţiei, lucru pe care l-am făcut. Apoi, cu două săptămâni înainte de a pleca, Egipt a erupt în haos. Revoltele neîntrerupte din Piaţa Tahrir au dus la colapsul guvernului Hosni Mubarak. Călătoritul a devenit prea periculos şi toate călătoriile către Egipt au fost anulate. Am fost extrem de dezamăgită, dar fericită că ascultasem avertismentul şi cumpărasem asigurarea de călătorie.

Când împreună cu colegul meu am început să ne gândim la crearea cercului „nostru“ din lan, ne-am decis ca într-un fel sau altul să recuperăm marea noastră expediţie egipteană care nu se întâmplase. Ne-am concentrat energiile pe zona Avebury aproape de Wiltshire, unde urma să mergem în vizită. Pe 28 mai 2011, chiar înainte de a pleca din Londra, un cerc a apărut într-un lan de orz denumit Sanctuarul, chiar lângă monumentul antic de la Silbury Hill în Avebury. Era printre primele din acel sezon. Cu o lungime de aproximativ 180 de metri, era compus din nouă cercuri de dimensiuni diferite răspândite într-o linie lungă ce se întindea de la un capăt la altul al câmpului fermierului. Analişti ai cercurilor din lanuri l-au comparat cu o configuraţie a alinierii planetelor.

În ziua în care am ajuns în Avebury, pe 30 mai, la două zile după apariţia formaţiei originale, un eveniment rar s-a petrecut. Oricine sau orice a creat modelul iniţial din câmpul de orz, a revenit şi a adăugat detalii creaţiei originale. Astfel de evenimente rare sunt numite apariţii „faza 2“ şi atrag atenţia asupra a ceea ce a fost adăugat. Ce a fost adăugat modelului iniţial erau două piramide în trepte asemănătoare primelor piramide construite în Egipt - piramida în trepte a lui Djoser, pe care plănuiam să o vizităm. Una era vertical deasupra celeilalte pramide inversate, cu un cerc deasupra fiecăreia, şi erau poziţionate în mod vizibil direct în mijlocul formaţiunii originale. O piramidă pentru colegul meu, una pentru mine. Primeam aventura egipteană, aşa cum ne dorisem, şi sincronizarea era perfectă. Amândoi eram în culmea fericirii. Am fost dintotdeauna intrigată de piramidele timpurii în trepte contruite de Dinastia a Treia. Piramida lui Djoser în trepte, cu cinci straturi, de la Saqqara era prima piramidă construită vreodată în acea zonă şi datează dinaintea Marii Piramide de la Giza. Piramidele noastre în trepte din câmpul de

orz păreau să omagieze acele dispozitive astronomice cunoscut sub numele de „scările către ceruri“.

Am respectat eticheta adecvată cercurilor din lanuri și am fost atenți să nu călcăm în picioare modelul din câmpul de orz. Fiind mai mari decât înălțimea fiecăruia dintre noi, am reușit să ne întindem fiecare în „temelia“ unei piramide cu spațiu rămas în jurul nostru. Mi-am imaginat că mă conectez cu piramidele reale prin intermediul energiei prezente în cercul din câmp. A fost destul de energizant, dar și liniștitor în același timp. Zona Wiltshire din Anglia, unde atât de multe cercuri apar pe câmpurile sale, are niveluri remarcabile de calcar în solul său, care geologii cred că atrage anomaliile geomagnetice datorită calităților sale electromagnetice. De asemenea această zonă atrage examinări zilnice de la o bază militară din apropiere. Elicoptere negre fără marcaje au zburat la altitudine joasă deasupra acestui model din câmpul de orz în timp ce noi ne tolăneam pe pământ în energia sa.

Oricine poate spune că această formațiune în special era făcută de mâna omului sau influențată de aceasta. Noi știam că venise ca răspuns la gândurile și intențiile noastre, oricât de nebunește ar suna pentru mulți oameni. Intenția poate fi foarte puternică, și când mai mult de o singură persoană își pune în minte ceva, capătă proporții și mai mari. Până în această zi, niciun analist al cercurilor din câmpuri nu a fost în stare să explice semnificația acelor două piramide în trepte adăugate.

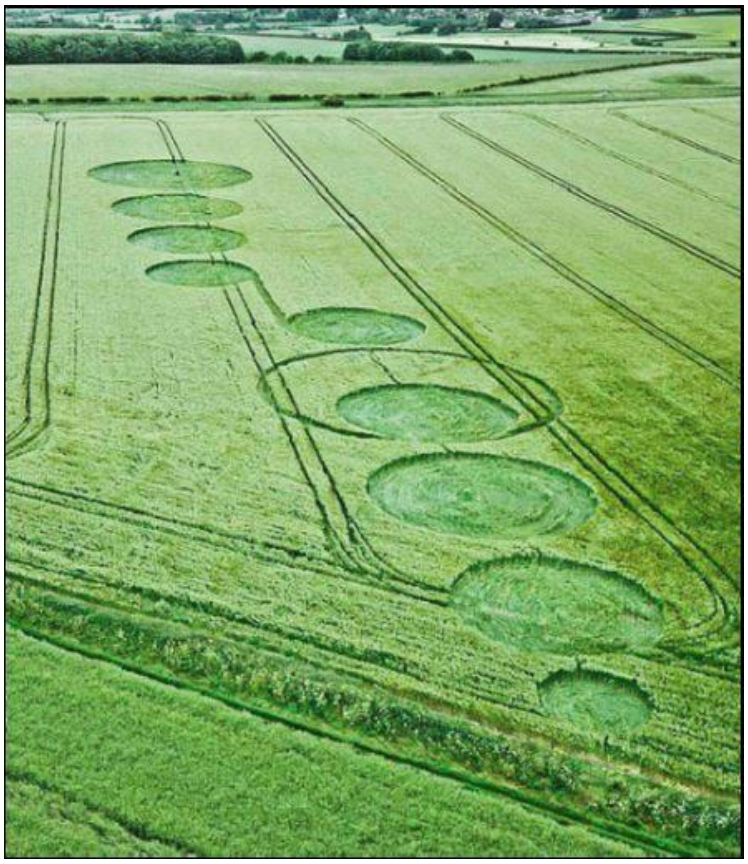

Faza 1 - Cercurile apărute la Sanctuar, Avebury, Marea Britanie pe 28 mai 2011

Faza 2 - Piramidele în trepte, inversate, apar cu două zile mai târziu, pe 30 mai 2011

Faza 2 - Piramidele inversate, prim-plan

În lumea fizicii cuantice, a devenit clar că observatorul *afectează* rezultatul final, doar prin simplul fapt că face parte din ecuație. Mintea are potențial nelimitat, fie că ne rugăm pentru cineva, susținem succesul cuiva drag sau încercăm să creăm cercuri în lanurile din Anglia. Îmi amintesc cum am testat acest concept încă dinainte să știu că există așa ceva.

Când ofeream pregătire în neuroterapie în terapia mea clinică privată, am fost martor îndeaproape al acestui fenomen. În timpul unei sesiuni de neuroterapie (neurofeedback), clienții conectați la un aparat electroencefalograf stăteau în fața unui ecran, încercând să miște niște imagini ale unor Pac Man mici pe ecran prin intermediul creării unor unde cerebrale mai rapide, dezirabile. Fără să folosească nimic altceva decât puterea minții lor. Puteam observa pe propriul ecran conectat la aparatul de electroencefalogramă cum arată undele cerebrale ale clientului, și când mă plictiseam mă jucam cu undele lor cerebrale. Voiam ca scorurile lor să fie mai mari, așa că îmi spuneam în gând: „Haide. Fă mai multe unde beta“ și aproape instantaneu ei făceau. O întreagă erupție de unde beta. Dacă îmi mențineam mantra internă încurajatoare pentru ei, erau capabili să susțină undele beta pentru mai mult timp. Detectau în mod subconștient aclamările mele în favoarea lor? Cu siguranță. Cu toții transmitem și primim informații către și de la ceilalți în mod permanent.

Cu toate acestea, unii dintre noi pot fi mai pricepuți la a trimite informații decât alții, cu toate că avem toți această abilitate. Am lucrat cu o populație destul de mare de personal militar și familiile lor cât timp am avut cabinetul de practică clinică în Virginia Beach, Virginia (aici se află comandamentul flotei atlantice a Marinei Statelor Unite). De multe ori, după ce lucram cu personal militar care primea terapie cu neurofeedback, aceștia erau transferați către o nouă locație sau bază militară. Dacă puteam, le găseam un terapeut în locația nouă și le trimiteam formulele de pregătire neurofeedback personalizate care funcționaseră cu succes pentru ei.

De două ori m-au sunat foști clienți să-mi spună cum clinicianul la care i-am trimis în noul oraș nu-i făcea să se simtă la fel cum se simțeau atunci când lucrau cu mine. Acești clinicieni foloseau exact același echipament pentru terapia neurofeedback ca și mine și foloseau aceleași formule, însă efectele erau diferite. De aceea majoritatea studiilor de cercetare sunt potențial eronate. Acestea nu iau în considerare efectul pozitiv sau negativ pe care observatorul și/sau membrii echipei de cercetare îl au asupra subiectului. Acest lucru este evident în studiile bazate pe efectul placebo. Un reporter sau tehnician, sau chiar asistenta care administrează medicamentele în timpul testărilor clinice, pot avea un efect asupra pacientului și astfel asupra întregului rezultat.

De ce unele studii extrem de promițătoare sunt imposibil de replicat de alți cercetători și, în consecință, deseori abandonate ca fiind invalide? Pentru că factorul transmisiei umane este neglijat și știința convențională nu a găsit o metodă prin care să ia în considerare această variabilă. Până nu va reuși acest lucru, întotdeauna vom privi doar jumătate de imagine.

Capitolul 13

Inima și de-ale sufletului

„Succesul nu este final, eșecul nu este fatal. Ceea ce contează este curajul de a continua.“ - Sir Winston Churchill

În iulie 2009 eram gata de debutul acestei noi tehnologii după aproape cinci ani de muncă. Am fost instruită să îl denumesc Trinfinity8, o fuziune a cuvintelor trinity (treime, trinitate) și infinity (infinit) cuplate cu numărul opt care simbolizează renașterea, regenerarea, infinitul, și pentru mine personal (din moment ce sunt născută pe data de 8), succesul. Finalizasem cu succes obsesia mea magnifică, dar nu aveam habar dacă toate astea vor funcționa realmente pe oricine altcineva înafară de mine și familia mea. Din ce știam, se putea dovedi a fi marea nebunie a lui Kathy, fapt care mă terifia. Pe parcursul acestui întreg proces m-am rugat cu ardoare „Te rog Doamne, nu mă trimite în misiunea unui nebun.“ Nu voiam să fiu asociată cu ceva ce nu funcționa sau nu avea vreun sens. Trecusem prin o multitudine de promisiuni false și produse trucate în viața mea, ca oricine altcineva. Integritatea, onoarea și adevărul au fost și sunt foarte importante pentru mine. Ca terapeut, îmi învățam nu numai clienții dar și pe alți terapeuți noțiuni de etică. Acesta urma să fie un test și o lecție de viață pentru mine.

Trebuia să fac tehnologia publică și să aflu dacă cinci ani de muncă și-au meritat agonia. Fără vreun salariu, trăind din ceea ce moștenisem și aproape lefteră după toate costurile de dezvoltare suportate. Nu aveam idee că dezvoltarea unui program software poate fi atât de costisitoare. Însă, într-un final, am descoperit că am mai multă anduranță decât mi-aș fi imaginat vreodată sau poate ceea ce unii numesc nebunie. La fel cum o mamă își naște copilul, era în sfârșit vremea livrării. Am fost condusă să debutez produsul final la conferința anuală a Societății Internaționale pentru Studiul Energiei Subtile și Medicinei Energetice (International Society for the Study of Subtle Energy and Energy Medicine - ISSSEEM) din Denver, Colorado, în iulie 2009. Cei mai cunoscuți oameni de știință, fizicieni și cercetători în domeniul energiei erau prezenți la acest forum. Nu am mai expus vreodată ceva înainte și nu știam ce anume se cerea din parte exponenților la astfel de convenții, dar eram hotărâtă să aflu.

Mi-am rezervat un stand, am pregătit două laptopuri care rulau Trinfinity8 și am oferit sesiuni de 15 minute gratuite oricui era interesat. M-am gândit la asta drept muncă de teren. La acel moment, Trinfinity8 era la primele versiuni simpliste de software (versiunea de debut) și nici pe aproape de amploarea a ceea ce oferă în ziua de astăzi. Nu am spus nimănui că tehnologia a fost obținută în urma unei experiențe la limita morții. Oamenii credeau că este un dispozitiv energetic anti-îmbătrânire, și nu mai văzuseră vreodată ceva asemănător - cu cristale și toate celelalte.

În scurt timp, aveam o coadă la standul meu mult mai lungă decât oricare altul prezent la conferință. Oamenii terminau o sesiune apoi își târau prietenii să vadă despre ce e vorba și să încerce și ei o sesiune gratuită. Atunci am observat câțiva dintre ei indicând spre câmpul din jurul oamenilor conectați la Trinfinity8 și șoptind foarte entuziasmați între ei. Pot simți schimbări la nivel energetic, dar nu sunt una dintre acei indivizi înzestrați care pot vedea aceste lucruri cu ușurință. M-am dus mai aproape de ei ca să văd ce anume îi entuziasma.

„Văd cioburi, ca din sticlă, ieșind din corp.“ a raportat o femeie. O altă femeie a confirmat că erau foarte ascuțite și zimțate. M-am uitat peste umărul persoanei la care se refereau

și am văzut că rula programul Eliberarea blocajelor emoționale. Mi s-a părut foarte interesant acest lucru. Aparent emoțiile negative și/sau blocate arată ca cioburile de sticlă atunci când sunt extrase din corp.

„Ooh, acum văd o formă rotundă superbă care este emanată de corp.“ a spus aceeași femeie, referindu-se la aceeași persoană după câteva minute. Din nou, m-am uitat să văd ce program rula și am văzut că Echilibrarea centrilor energetici tocmai începuse, program ce are legătură cu aliniamentul celor șapte chakre ale corpului. Eram fascinată, și am început să iau notițe. Ceva se întâmpla în mod clar, și unii oameni simțeau asta de asemenea. Unii dintre practicienii adepți ai tehnicilor energetice au început să îmi raporteze experiențe neobișnuite în timp ce foloseau sistemul, care m-au lăsat cu gura căscată.

Un optometrist pe nume Jon a terminat sesiunea cu lacrimi în ochi. M-am îngrijorat și l-am întrebat dacă e totul în regulă. Mi-a răspuns că el este de asemenea un vindecător intuitiv, și în timpul folosirii Trinfinity8, și-a văzut toți ghizii venind către el și acordându-i fin focusul abilităților sale, asemănător cu un buton radio căutând cea mai bună recepție. Mi-a spus că nu mai simțise vreodată o senzație atât de profundă de claritate și mi-a mulțumit pentru asta. Dar nu terminase încă. Ce a urmat m-a stupefiat total, pentru că acest om nu știa nimic despre mine sau despre acest dispozitiv.

„Am văzut o mulțime de ființe de lumină, care sunt inteligența din spatele acestui dispozitiv,“ mi-a zis. „A fost incredibil. Apoi am văzut un bărbat care s-a apropiat de mine și s-a identificat ca fiind tatăl tău. Mi-a cerut să îți spun că este foarte mândru de tine și că au fost bani cheltuiți cu cap.“ Am izbucnit imediat în lacrimi. Acea săptămână era aniversarea morții tatălui meu și expresia `bani cheltuiți cu cap` era una din favoritele sale. Cuvintele tatălui meu de dincolo de moarte îmi dădeau în mod clar sprijin și încredere.

O altă femeie mi-a spus că a experimentat în timpul sesiunii contactul cu o persoană dragă ce decedase. Începeam să mă întreb ce fel de dispozitiv inventasem. În timp ce Ghizii mei m-au făcut să cred că era o unealtă spirituală, în tot acest timp eu credeam că este realmente un dispozitiv anti-îmbătrânire. Urma să aflu curând că se dovedea într-adevăr a fi ambele. O femeie a venit a doua zi să-mi arate că i se dizolvase un neg după numai un singur program de curățare a pielii. În tăcere, tot ce puteam gândi era: „Slavă Domnului că măcar acel program funcționează!“

Oamenii au început să mă întrebe ce ar putea sau ce ar trebui să experimenteze cât timp folosesc Trinfinity8 sau după. Trebuia să le spun că nu am nicio idee. Era diferit pentru toată lumea. Unii ar putea experimenta doar un sentiment incredibil de pace și calm, în timp ce alții pot avea experiențe emoționale, fizice sau spirituale profunde. Oamenii au început curând să mă întrebe de unde am dezvoltat acest dispozitiv. Mi-am auzit Ghizii în acel moment spunându-mi să dezvălui adevărul despre originile sale. Știam că nu eu sunt inventatorul acestui sistem, ei sunt. Eu eram doar dezvoltatorul, sau mesagerul, care îl adusese în formă fizică.

Un membru al consiliului ISSSEEM a venit într-un final să experimenteze Trinfinity8 după ce a auzit atât de multe despre el de la numeroase persoane. Când a terminat sesiunea, ea mi-a zâmbit și mi-a mulțumit. A simțit energie direcționată către diferite părți ale corpului ei , urmată de simboluri relevante care i-au comunicat în mod personal. Apoi mi-a spus că la începutul anilor `90 , Dr. Elmer Green, tatăl biofeedback-ului, a devenit co-fondator al ISSSEEM pentru că văzuse în viitor că dispozitive ca Trinfinity8 vor apărea și vor ajuta la schimbarea peisajului medicinei energetice. ISSSEEM fusese creat pentru a exista un forum care să introducă și să sprijine aceste tehnologii emergente. Mi-a spus că membri esențiali ai organizației așteptau și urmăreau de mult timp un astfel de dispozitiv să apară într-un final. Când au văzut Trinfinity8, au știut imediat că previziunile lui Elmer s-au adeverit. Așa se explica volumul

imens de vizitatori și re-vizitatori ai standului meu pe parcursul celor trei zile de expunere a sistemului.

Curând după debutul Trinfinity8 în 2009, am fost invitată să expun tehnologia la Conferința Canadiană a Psihologiei și Energiei. Dr. Sabina DeVita, un doctor psihlog și localnică ce folosea Trinfinity8 pentru clienții ei, era de asemenea exponent la conferință. Ea combinase utilizarea Trinfinity8 cu un dispozitiv de testare numit cameră foto Gas Discharge Visualization - GDV - (Vizualizare prin evacuare de gaz), care fusese aprobat de National Institutes of Health (Instituțiile Naționale ale Sănătății) și Food and Drug Administration (Administrația Națională a Mâncării și Medicamentelor) în Statele Unite. Inventat de savantul rus Dr. Konstantin Korotkov, acest dispozitiv de imagistică cu electro-fotoni utilizează un curent electric slab aplicat vârfurilor degetelor de la mâini, provocând corpul să răspundă acestui stimul prin emiterea unei descărcări strălucitoare. Acest lucru este apoi tradus în grafice în care se pot observa punctele slabe ale câmpului energetic, puncte care se corelează zonelor cu probleme fizice în corp.

Dr. DeVita folosea aparatul GDV ca instrument de diagnostic, apoi folosea Trinfinity8 pentru a se adresa slăbiciunilor energetice din corp care erau indicate. Avusese un succes răsunător folosind această tehnică și mi-a arătat progresul său. Cât timp eram acolo, o mamă și-a adus fiul adolescent la standul ei și a cerut o procedură GDV să fie făcută fiului ei. Ne-a divulgat „confidențial“, fără ca fiul ei să știe, că ceva „nu se simțea în regulă energetic“ cu el. Ea era un practician energetic la rândul ei și voia să vadă ce anume va apărea în urma testării.

După ce testarea GDV a fost făcută pe adolescent, Dr. DeVita m-a tras deoparte să mă uit la imaginile rezultate în urma testării. Mi-a indicat un atașament ciudat, asemănător cu o coardă, care era prezent pe corpul lui energetic. „Ce este aia?“ am întrebat. Nu mai văzusem nimic asemănător prezent în imaginile altor clienți ai săi.

„Un fel de energie s-a atașat de acest băiat și îi slăbește câmpul,“ a spus ea.

M-am încruntat. Scepticul din mine a ieșit la suprafață. „De unde știi că nu este un fel de prezență angelică sau spirituală?“ i-am răspuns. A dat negativ din cap. „Acelea au o semnătură diferită, și nu secătuiesc câmpul energetic al corpului. Aceasta pare a fi o entitate negativă.“

„Bine,“ am zis neștiind cum aș putea verifica orice parte din ce îmi spunea. Dr. DeVita era instructor internațional în utilizarea GDV așa că era sigură pe analiza oferită. S-a întors către mine și m-a întrebat: „Ce programe Trinfinity8 ai recomanda pentru îndepărtarea unei entități?“

Nu eram pregătită pentru o astfel de solicitare și probabil expresia feței mele arăta cât de tare m-a luat prin surprindere. Ea era perfect serioasă. Nu aveam idee ce program să recomand așa că m-am orientat spre interiorul meu și mi-am întrebat Ghizii. Am primit un răspuns foarte clar: șase minute de Eliberarea apăsărilor (pentru a scăpa de negativitate), urmate imediat de șase minute de Aliniament Divin (astfel invitând propria energie divină a utilizatorului să intervină și să înlocuiască întunericul). Era un program cu durata de 12 minute. Urma să aibă vreun efect? Nu aveam idee, dar eram dispusă să încerc.

Adolescentul, care nu văzuse vreun moment imaginile testării cu masa asemănătoare unei corzi atașată câmpului său, a parcurs întregul protocol de 12 minute. Când a terminat, l-am întrebat ce a simțit în timpul acestei experiențe. Mi-a răspuns: „Destul de grozav. Mă simt mai ușor.“ A fost o alegere interesantă de cuvinte.

Dr. DeVita a făcut imediat o nouă imagine GDV a adolescentului, și „entitatea“ atașată nu mai era vizibilă. Am catalogat situația în mintea mea ca o posibilă întâmplare sau eroare de testare, până când am avut o conversație cu un doctor în California de Nord care mi-a spus că mă auzise menționând această poveste și a încercat același protocol Trinfinity8 de 12 minute pe un alt adolescent care se confrunta cu probleme similare.

Băiatul adolescent împreună cu familia tocmai se mutaseră într-o casă nouă, și de la bun început, el nu a vrut să doarmă în camera lui în timpul nopții. Voia să doarmă în camera părinților săi, chiar dacă asta însemna să doarmă pe jos. Oricine are un băiat adolescent înțelege că acesta este un comportament extrem de anormal. Ceva era teribil de greșit. Băiatul nu putea explica nevoia sa de a dormi în altă parte, și notele sale la școală au început să scadă. Era depresiv și anxios, și părinții au căutat consiliere pentru el. Nu a ajutat cu nimic.

S-au întrebat dacă ceva din casă îl afecta. Au făcut un pic de cercetare și au aflat că cineva s-a sinucis în camera băiatului lor. Nesurprinzător, agentul imobiliar nu a menționat nimic despre acest lucru. S-au decis că ar fi bine să aducă pe cineva care să curețe energiile negative care posibil persistau în camera băiatului lor, și cu toate că se simțea un pic mai bine după, băiatul în continuare nu voia să doarmă în camera lui, și a continuat să aibă probleme în a dormi oriunde în casă.

Tatăl băiatului a menționat situația unui prieten medic care se întâmpla să fie proprietarul unui Trinfinity8. Doctorul a oferit tatălui sesiuni gratuite pentru fiul său în eventualitatea că va ajuta. S-a decis să folosească protocolul de „îndepărătare a entităților“ pe care Ghizii mei mi-l transmiseseră în Toronto. Doctorul mi-a povestit că, după a doua sesiune, părinții i-au spus că fiul lor revenise la „firea sa veche“. Revenise să doarmă în camera lui, și până și profesorii săi au observat o îmbunătățire majoră. Era mai concentrat la școală și părea mai fericit. Tatăl, care era de asemenea antrenor de baseball, i-a spus doctorului că a observat ceva total neașteptat după cele două sesiuni de „îndepărtare a entităților“. Coordonarea băiatului său s-a îmbunătățit dramatic de asemenea. Nu există o explicație definitivă în legătură cu motivul pentru care coordonarea lui se îmbunătățise, dar știu că uneori când corpul spiritual este aliniat mai bine, corpul fizic poate manifesta schimbări neașteptate, însă pozitive.

Când mă gândesc la aceste entități sau atașamente negative, îmi amintesc de unii dintre pacienții ciudați pe care i-am întâlnit în anii de la începutul carierei mele de psihoterapeut, și mă întreb dacă aș fi avut atunci tehnologia pe care o am acum, ar putea lucrurile să fie posibil diferite pentru acei oameni? Atunci refuzam să admit existența forțelor întunecate ale naturii. Credeam că dacă mă înconjor cu lumină pozitivă voi fi în siguranță. Nu înțelegeam că întotdeauna există două polarități în orice: pozitiv opus negativului, lumina opusă întunericului, materia opusă anti-materiei, etc. Ambele au nevoie una de cealaltă pentru a exista cu scopul învățării. Asta a „lovit acasă“ când un nou client a venit să mă cunoască într-o zi, o femeie tânără în vârstă de aproximativ 30 de ani, care avea mici insecte de culoare întunecată care ieșeau din colțurile ochilor săi. Le-am văzut și nu voiam nimic altceva decât ca ea să iasă din cabinetul meu cât de rapid posibil, luând infestarea sa cu insecte cu ea. M-a speriat, pentru că nu credeam că astfel de anomalii sunt posibile. Nu știam ce să fac. Această situație depășea scopul și pregătirea mea. Însă femeia era clar în suferință și fusese alungată de mulți alți doctori. Niciun doctor nu fusese în stare să o ajute sau măcar să determine cauza pentru care i se întâmpla asta. Deloc surprinzător, fusese trimisă la psihoterapie.

Nu am idee ce anume a condus acest biet suflet în cabinetul meu, dar simțeam că nu o pot abandona și eu. Am întrebat-o cum și când a început să i se întâmple asta. Mi-a spus că era la o petrecere, experimentând cu mai multe tipuri de droguri recreaționale și se simțea euforică și plutind, când a auzit o voce masculină lângă urechea ei spunând „Bună, dulceață. Pot să mă alătur ție?“ Se simțea atât de bine încât a răspuns „Desigur!“ și a simțit cum ceva s-a împins în ea. Până să își dea seama ce invitase în ea, entitatea nu voia să mai plece. Mi-a mărturisit stânjenită că insectele uneori ieșeau și din alte orificii ale corpului ei. Se gândea să se sinucidă dacă nu putea să scape de asta. Se lupta cu dorința arzătoare de a consuma droguri din nou și simțea că

această dorință puternică i se trăgea de la acest incident anume. Acesta este unul din motivele pentru care evit orice fel de droguri. Consumul de droguri grele, la fel ca și cel de alcool, poate lăsa oamenii deschiși către astfel de entități neinvitate care se hrănesc cu consumul de astfel de substanțe, în special dacă persoana are un câmp eteric slăbit în jurul ei de la bun început.

Am lucrat cu această femeie timp de alte două sesiuni înainte de a putea aduce pe cineva care era specializat în astfel de cazuri (credeți sau nu, există astfel de oameni), și terapia ei a continuat cu acest nou terapeut după o sesiune comună. Nu știu ce s-a întâmplat cu respectiva femeie, dar a fost prima mea experiență reală cu forțele întunericului. De fiecare dată am simțit nevoia să curăț energetic camera și pe mine însămi după fiecare sesiune avută cu această femeie.

Așa că eram extrem de fericită să aud că un program de eliminare a entităților, folosind tehnologia Trinfinity8, nu numai că era disponbil pentru astfel de afecțiuni, dar era și folosit cu succes. Același program de îndepărtare a entităților a fost de asemenea folosit în mod eficient asupra unor case și afaceri. Un utilizator de Trinfinity8 extrem de intuitiv situat în Londra, Marea Britanie, unde casele sunt atât de vechi și pline de istorie încât nu este ieșit din comun ca spirite să zăbovească în acestea, a creat o afacere destul de profitabilă din folosirea Trinfinity8 pentru a îndepărta entitățile negative blocate în casele respective. Una dintre entități a cauzat chiar distrugerea unui cristal din sistem când a părăsit casa unde stăruia, ridicând cristalul în aer și spărgându-l în bucăți.

Utilizatorii adesea semnalează senzații de pulsație, furnicături sau încălzire în mâini atunci când codurile pătrund în corpul lor prin cristale. Dacă sunt prezente și alte cristale în cameră, acest lucru poate intensifica energia și mai mult, deoarece cristalele par să comunice cu alte cristale și să dezvolte un mod sincron de funcționare. Un lucru interesant s-a întâmplat la un moment dat când eram în sudul Franței, la Nisa, pentru a susține niște discuții. Stăteam în aceeași locuință cu Dr. Marion Ross și psihiatrul holistic Dr. Tracy Latz care foloseau amândouă Trinfinity8 în practica lor. Dr. Ross m-a coborât în camera ei de meditație și mi-a arătat două cristale mari ca niște domuri, care cândva erau extrem de clare și acum aveau o textură înnorată, de culoare laptelui, în interiorul lor. Cu o zi înainte, ea rulase Trinfinity8 în apropierea lor și la scurt timp după aceea, cristalele și-au schimbat compoziția vizuală la unison în acea culoare lăptoasă. Cristalele sale auxiliare cu formă de turn absorbiseră Codurile algoritmice rulate de Trinfinity8 precum un centru de putere care stochează informație. A durat câteva zile pentru ca acestea să elibereze informația și să redevină clare. Era un lucru uimitor de văzut.

Așadar, din nou, când oamenii mă întreabă ce așteptări să aibă de la Trinfinity8, deseori le spun să se aștepte la neașteptat, rezultatele fiind imprevizibile.

Capitolul 14

Fondatorii

„Suntem făcuți din materie stelară.“ - Carl Sagan

Sunt întrebată des despre ființele de lumină cu care m-am conectat în tunel. De unde vin și care este intenția lor reală? Care este numele lor? Numele nu sunt importante pentru ei, deoarece împreună ei funcționează ca o singură minte. Din câte am înțeles ei vin din a 8-a dimensiune superioară și de dincolo de aceasta, unde sunt dimensiuni unificate de cea mai înaltă lumină și spirit și care formează baza conceptului nostru de Treime. Acestea sunt dimensiuni unde gândirea pură și creația pură sunt infinite. În aceste dimensiuni, energia Christică este menținută în întregimea ei, și ființele care există acolo lucrează în serviciul și pentru beneficiul altora, nu al lor. Este cel mai înalt plan de percepție și conștiință la care o entitate poate evolua.

Aceste ființe se autointitulează „Fondatorii“. Ei sunt parte din sufletele inițiale care s-au întrupat și au fost esențiali în începuturile timpurii ale rasei noastre pe Pământ. Aceste informații par să se potrivească de minune cu teoria „panspermiei“ profesată de Sir Francis Crick, conform căreia ADN-ul nostru este mult prea complex pentru a proveni de pe Pământ și putea proveni numai de la o inteligență superioară din spațiul cosmic, nu din materie meteoritică. Francis Crick și James Watson au fost co-descoperitorii a ceea ce a fost numită cea mai mare descoperire progresivă, cel mai mare pas înainte al omenirii din secolul 20, și anume descoperirea structurii dublu spiralate a ADN-ului nostru. În mod interesant, Crick era sub influența substanței halucinogenice LSD (dietilamida acidului lisergic) în momentul în care a avut o viziune cosmică în care i se explica cum funcționează spiralele ADN-ului uman. Această viziune primită în timp ce era într-o stare alterată de conștiință a condus la deslușirea misterului vieții, alături de Watson. Ca și rezultat al descoperirii lor, aceștia au câștigat premiul Nobel în Fiziologie și Medicină în 1962. Până la moartea sa în anul 2004, Crick a susținut ferm teoria panspermiei și că ADN-ul uman nu este originar acestei planete.

Înțelegerea mea este că ființele Fondatoare au fost esențiale „însămânțării“ rasei umane originale (și variațiilor genetice ale acesteia), la fel cum au făcut pentru multe alte rase din multe alte galaxii. Poveștile creaționiste care etalează cum Dumnezeu a creat pământul sunt bazate pe aceste ființe. Ei au plasat oamenii în această dimensiune în calitate de gardieni ai planetei Pământ. Aceste ființe nu trebuie, dar au posibilitatea să vadă și să simtă ce se întâmplă în această dimensiune și în dimensiunile afiliate acestei planete. Și, din când în când, aduc cea mai înaltă formă de ghidare prin iradierea rețelei noastre matriceale cu informație (sub formă de lumină). În cazuri rare, ei pot lua rolul de Avatari și se vor încarna în dimensiuni inferioare, ca a noastră, pentru a da ființă unor noi tipare evoluționare. Din moment ce aceste ființe și-au evoluat complet ADN-ul până la 12 sau 24 de spirale, ele sunt distincte, dar de asemenea sunt un câmp unificat de energie. În esență, ele sunt deja la stadiul de a fi una cu Dumnezeu sau Tot Ceea Ce Este, însemnând Sursă. Ele sunt Conștiința Superioară.

Originile noastre sunt într-adevăr venite de la frații noștri stelari care le-au adus ajustări pe parcurs, lucru care îi derutează extrem pe cercetătorii și oamenii de știință care sunt în căutarea verigii lipsă dintre primate și oamenii moderni. Oamenii din antichitate se refereau la acești frați astrali ai noștri cu numele de „Zei“, și îi pictau adesea în imaginile artei antice având aripi (lucru care însemna că vin din ceruri), deși multe religii au interpretat aceste ființe ca fiind

„îngeri“.

Fondatorii și alte ființe din Conștiința Superioară vin să fie de ajutor numai în punctele esențiale ale ciclului nostru evoluționar, cum este perioada în care ne aflăm acum. Punctele importante anterioare ale evoluției rasei umane au abordat schimbările și avansările fizice, emoționale și intelectuale ale omului. Creierul oamenilor de Neanderthal nu era la fel de dezvoltat precum cel al oamenilor Cro-Magnon, iar cel al omului modern (homo sapiens) s-a dezvoltat încă și mai mult. Multe dintre aceste versiuni precedente au coexistat una alături de celelalte, iar dovezile descoperite în cimitirele comune dovedesc acest lucru. Aparent o formă de purificare etnică a avut loc, fapt ce a condus la dispariția omului de Neanderthal și apariția unei versiuni mai evoluate a Omului s-a petrecut, așa cum știm cu toții.

Principala preocupare a Fondatorilor în acest moment este evoluția dimensiunilor, și în mod special a acestei dimensiuni, și nu numai a corpurilor planetare, dar și a sufletelor care se regăsesc în acestea. Inabilitatea acestui tărâm și a sufletelor care se află în interiorul său să se înalțe în procesul evoluționar are implicații de anvergură extrem de complexă ce cuprind întregul univers multidimensional.

E.M. Nicolay, în cartea sa *The System Lords and the Twelve Dimensions* (Lorzii sistemului și cele douăsprezece dimensiuni), susține că inabilitatea repetată a unui sistem planetar de a se eleva poate cauza într-un final ca acesta să devină un sistem „decăzut“ și să se prăbușească în el însuși, să facă implozie. Cu alte cuvinte, când sufletele nu pot urca în planul universal evoluționar, acesta se va termina pe sine însuși, murind datorită lipsei de energie în decursul multor milenii. El continuă să spună că acest proces evoluționar în cadrul sub-nivelelor dimensionale se întâmplă o dată la fiecare 26.000 ani (perioadă de timp care este egală cu ciclul precesiunii axiale a Pământului), dar o dată la fiecare 250.000 ani este o oportunitate pentru întregul Univers Dimensional să evolueze.

Deşi ne aflăm clar la un punct pivotal major al evoluției noastre, de data aceasta este pentru sufletul nostru spiritual. Evoluția noastră afectează evoluția altor dimensiuni spirituale deasemenea. Ceea ce nu reușim să înțelegem este faptul că suntem cu toții interconectați cu orice altă făptură vie. Ceea ce îi faci celui mai mic, aparent neînsemnat, dintre frații tăi, în cele din urmă îți faci ție însuți/însăți. Cei care întotdeauna vizează doar propria bunăstare ratează imaginea de ansamblu. Acesta este motivul pentru care lumea este atât de polarizată în prezent, și extremismul este văzut în orice formă - în special pe scena religioasă și politică. Însă acești extremiști cel mai probabil nu au nicio idee că sunt extremiști. Nu sunt oameni răi; ei pur și simplu văd ceea ce fac drept lucrul corect și îndreptățit pentru a-și proteja idealurile.

Întotdeauna vom avea nevoie atât de partea întunecată cât și de cea luminată pentru ca lecțiile de viață să ne marcheze cu adevărat, altminteri vața ar fi fără provocări. Unde sunt obstacole și provocări limitate, există o oportunitate scăzută pentru a crește. Cu cât forțele întunericului și cele ale luminii sunt mai polarizate, cu atât lecția este mai importantă. Ca și suflete, toți ne jucăm rolurile. Până și Hitler și-a jucat rolul care într-un final a unit umanitatea pentru a schimba situația iminentă.

Fondatorii și alte ființe din Conștiința Superioară nu pot interveni în mod direct în procesul nostru evolutiv datorită voinței noastre libere (liberul arbitru). Cu toate acestea, ele pot oferi ajutor celor care sunt deschiși către acesta și gata să îl primească. Ei sunt direct interesați de ceea ce se petrece pe Planeta Pământ. Pământul conține câteva dintre portalurile dimensionale esențiale pe care frații noștri stelari le folosesc de veacuri întregi pentru a călători între galaxii. Zona Orientului Mijlociu are unele dintre portalurile majore, Irak în particular și Golful Aden. Nu este nicio coincidență faptul că atât de multe lupte au apărut în această zonă în epoca

modernă, lăsând deoparte rezervele atât de căutate de petrol care marchează această zonă.

Ascensiunea evoluționară este obținută prin dezvoltarea ADN-ului fizic, din moment ce frecvența vibrațională superioară ce conduce la ascensiune este deținută în cadrul ADN-ului. Acest lucru acționează în calitate de cheie pentru a deschide ușile ascensiunii pentru întregul plan de existență. În timp ce mai multe spirale ale ADN-ului sunt dezvoltate și devin vizibile, toate ființele din respectivul plan de existență sunt capabile de a reține mai multă lumină și de a rezona la o frecvență superioară. Această frecvență superioară, sau trezirea conștiinței, este în esență cheia către deschiderea ușii către următoarea dimensiune evoluționară.

Originea sufletelor este diferită și nu toate lucrează în beneficiul conexiunii umane. Fondatorii nu sunt singurii care se află aici. Există grupuri care nu au binele nostru ca obiectiv, și care continuă să semene semințele discordiei pentru a păstra rasa umană, în esență, subjugată și incapabilă de ascensiune evoluționară. Aceste alte ființe se hrănesc cu frică, putere și control. Este un război care se poartă la multe niveluri în prezent pentru chiar sufletele noastre. Frica este un instrument folosit pentru a controla masele. Frica oprește o persoană din creștere conștientă și din obținerea accesului la dimensiuni superioare. Ea împiedică individul din a crește în Lumină Divină. Și, într-un final, nu permite ascensiunea umană.

Odată cu trezirea conștiinței în din ce în ce mai mulți oameni și cu abilitatea acestora de a vedea prin minciunile și amăgirile ce îi înconjoară, devine din ce în ce mai greu de a controla oamenii și din a-i face să bea sucul amestecat cu frică. În cea de-a 4-a dimensiune, orice gândești și simți se materializează instantaneu, așa că trebuie să îți înfrunți fricile în această dimensiune a 3-a și să le eliberezi acum înainte de a putea, în fond, absolvi.

Știam toate acestea înainte de experința la limita morții? Cu siguranță nu. A fost un proces de durată și pentru mine. Experiența mea la limita morții nu a fost menită să fie ieșirea mea finală din această dimensiune. A fost o oportunitate de a mă conecta la ceva superior mie și să fac o schimbare nu numai pentru mine, dar sper că și pentru alții de asemenea. Deși auzisem de „tunel“ de nenumărate ori, nu știam și nu înțelegeam că acel tunel în care m-am regăsit călătorind pe drumul meu spre Lumină înapoi în 2003 funcționează ca un dispozitiv de conversie a energiei. Pământul vibrează la o frecvență mai joasă, mai densă decât alte dimensiuni. Pentru ca Fondatorii să lucreze cu mine, a trebuit ca vechea mea ghidare să mă părăsească, și corpul meu energetic să fie accelerat la o vibrație superioară în interiorul tunelului pentru a putea primi acești noi Ghizi și a putea lucra cu ei.

Acest proiect a făcut parte din contractul meu pre-natal. Indiferent dacă credeți sau nu în conceptul de reîncarnare, mi-a fost adus la cunoștință faptul că am făcut muncă similară chiar înainte de a 3-a și ultima transformare și dispariție a continentului cunoscut drept Atlantis în apropiere de 10.500 î.Hr. Trinfinity8 este bazat pe tehnologie atlanteană folosind capacitățile tehnologice din ziua de astăzi, pe care le numim computere personale. În timpul acestor timpuri Atlantene, am lucrat în ceea ce era cunoscut sub numele de Templul Frumos (care va fi mai târziu adus în Egipt de preoții Atlanteni). În Templul Frumos, cristale erau folosite pentru a rezona și a afecta corpul fizic. Această cunoaștere nu m-a surprins, din moment ce aveam vise cu simbolistică a acestor evenimente de ani de zile. În durata acestei vieți, parte a motivului pentru care sufletul meu s-a întors aici a fost de a ajuta oamenii prin re-crearea acelor metode folosite în timpuri antice, dar utilizând tehnologia emergentă din ziua de astăzi.

Al doilea an când am revenit din nou cu un stand la Conferința ISSSEEM, un om în vârstă pe care nu îl cunoșteam a venit către mine după ce a primit o sesiune cu Trinfinity8. Mi-a spus că își amintește această tehnologie din Atlantis și că nu credea că o va revedea pentru multe alte vieți. Mi-a declarat că a expermientat o senzație de conexiune profundă și sentimentul

copleşitor de a fi revenit acasă.

Mi s-a spus că civilizaţia din Atlantis era mai dezvoltată tehnologic decât suntem noi în ziua de astăzi. Aveau propria lor versiune de computere, doar că mai rapide, mai simple, şi de natură interdimensională. Legătura comună este că şi computerele lor foloseau cristale (pe care ei le denumeau „pietre de foc“) pentru a transmite, stoca şi primi informaţie. Arheologii au descoperit câteva dintre aceste dispozitive antice de stocare a datelor, dar nu au nicio idee ce sunt acestea sau cum să le descifreze sau deschidă. Acestea sunt dispozitive asemănătoare computerelor, doar că sunt bazate pe lumină şi conştiinţă pentru a funcţiona. Ele trebuie să se conecteze cu alte dispozitive asemănătoare corespunzătoare sau fiinţe cu un nivel ridicat al conştiinţei pentru a putea fi activate. Pentru mulţi ele arată ca nişte ornamente drăguţe translucide, şi da, au proprietăţi ca ale cristalelor. Ele sunt programate folosind codul binar, pentru că cei din antichitate sunt cei care ne-au oferit acest limbaj.

A devenit rapid evident pentru mine că societatea din ziua de azi redescoperă încet şi reînvaţă lucruri pe care omenirea le ştia cândva. Cu multe secole în urmă în Atlantis, ei ştiau că fiecare persoană are rezonanţa ei unică sau propria semnătură vibraţională a sănătăţii, care o identifică în univers aşa cum o amprentă funcţionează în ziua de astăzi. Fiecare semnătură vibraţională este diferită de oricare alta din univers. Nu există aşa ceva precum un set standard de frecvenţe care să vindece şi/sau să repare totul şi pe toată lumea. Acesta este motivul pentru care multe dispozitive contemporane bazate pe frecvenţe sunt doar parţial eficiente. Ele nu ştiu şi nu pot citi cu acurateţe semnătura frecvenţei unice a unei persoane.

Cei din Atlantis ştiau nu numai cum să citească semnătura vibraţională a fiecărei persoane în parte, dar şi cum să detecteze când corpul energetic îşi pierdea echilibrul, conducând la stări de boală în corpul fizic. Folosind această cunoaştere, ei puteau transmite semnătura energetică a sănătăţii perfecte proprii şi unice unei persoane înapoi către corpul acesteia pentru a-i reseta şi realinia întreg sistemul şi astfel a se întoarce la o stare perfectă de sănătate în modul cel mai optim existent. Acest lucru seamănă cu folosirea unui „punct de restaurare“ pe computerele din ziua de azi. Cristalele erau folosite predominant în acest proces de realiniere pentru a rezona corpul înapoi într-o stare de acordaj perfect.

Nu vom vedea această tehnologie pentru a identifica semnăturile vibraţionale umane reapărând prea curând - cel puţin nu în realitatea noastră de dimensiune a 3-a. Este în mod evident de natura dimensiunii a 4-a şi necesită o stare elevată a conştiinţei rasei care o foloseşte. Asta pentru că în această dimensiune a 3-a poate fi folosită drept armă împotriva unei persoane. Compasiunea reală este necesară pentru a putea lucra cu această tehnologie cu „puncte de restaurare“. Sunt necesare suflete mult mai evoluate, care nu sunt setate pe război, putere şi distrugere. De aceea niciunei fiinţe de lumină din altă dimensiune nu îi va fi permis să aducă această tehnologie în acest plan de existenţă. Şi de asemenea nu credeţi pe oricine care susţine că deja are capacitatea de a citi rezonanţa unică a cuiva şi de a o restaura. Sunt foarte mulţi profeţi falşi în lumea întreagă.

Fondatorii ne-au dat câteva dintre codurile universale de vindecare găsite în algoritmii matematici ai tehnologiei Trinfinity8 ca şi punct sănătos de pornire. Alte tehnologii similare îi vor urma rapid. Nu sunt singura care a fost însămânţată cu această informaţie. Chiar şi universul îşi acoperă toate posibilităţile în caz că un candidat primar nu reuşeşte, dintr-un motiv sau altul, să ajungă la final în timp util.

Îmi amintesc că am auzit de cineva spunând că un bărbat a avut o tehnologie similară bazată pe informaţie bazată pe algoritmi matematici , însă s-a împotmolit la stabilirea unei metode de livrare. Probabil că a ignorat total conceptul de transmisie prin intermediul cristalelor

și a abandonat proiectul într-un final. Până acum niciun alt dispozitiv din domeniul energiei nu a folosit această metodă specifică de livrare. De această dată, sunt mândră să recunosc că o femeie a ajuns la linia de sosire prima. Poate de aceea femininul divin este văzut din ce în ce mai mult ca purtătorul schimbării universale.

Așa cum am menționat mai devreme, o tehnologie similară Trinfinity8 a fost de asemenea folosită în timpul Egiptului timpuriu imediat după căderea Atlantisului. Cristalele erau folosite pentru a genera putere pentru tehnologiile lor. Motivul pentru care Atlantis a dispărut a fost pentru că anumiți Atlantizi acordau rezonanța cristalelor la un nivel mult prea înalt pentru a accelera capacitatea de putere. Acest lucru a cauzat o acumulare de frecvențe, care a condus la o dezintegrare distructivă a forțelor în interiorul planetei, lucru care a declanșat într-un final o reacție în lanț la nivelul întregii planete. În ziua de astăzi asta se aseamănă detonării mai multor bombe atomice de-a lungul faliei seismice San Andreas din California. Distrugerea ar fi de dimensiuni apocaliptice.

Multe dintre aceleași suflete din Atlantis s-au reîncarnat și au fost prevalente în timpul regimului lui Amenhotep IV, cunoscut sub numele de Faraonul Akhenaten, în cea de-a 18-a Dinastie a Egiptului. Acela a fost un alt punct evoluționar esențial pentru rasa umană, foarte asemănător celui în care ne aflăm acum. Puțurile Marii Piramide erau aliniate cu anumite sisteme solare din Sirius A și Sirius B, care fac un ciclu revolutiv complet în jurul Pământului la aproximativ fiecare 25.950 de ani înainte de a reveni la aliniament perfect. Când aliniamentul a fost precis, Marea Piramidă de la Giza era folosită ca și portal de ascensiune pentru ființele care se mutau din a 4-a densitate dimensională în a 5-a dimensiune, pentru a se deplasa mai aproape de Sursă. Un portal în timp și spațiu se deschide în timpul acestui aliniament. Unii cunosc acest lucru mai bine sub numele de „poartă stelară“.

Datorită tehnologiei Atlantene, știința era mult mai sofisticată în acele vremuri. Însă această știință se afla în mâna câtorva grupuri selecte. Marea Piramidă era conectată la rețeaua energetică a Pământului și folosea de asemenea pentru a genera energie electromagnetică. Vârful piramidei, care este acum trunchiat, avea în vârful său o bucată de aur masiv. Aurul este cel mai eficient și non-coroziv conductor de electricitate. În timp ce Marea Piramidă era folosită pentru multe ritualuri de inițiere bazate pe ascensiune, scopul său principal era să re-alinieze rețelele energetice ale planetei și să genereze putere.

Egiptenii Antici foloseau piramida pentru a avea rolul de cavitate rezonantă pentru a trimite unde sonore direcționate prin Pământ al căror ecou crea o undă electrică în momentul întoarcerii. Marea Galerie misterioasă înclinată abrupt, care este un pasaj cu o lățime mai mică de 2 metri, lungă de aproape 47 de metri și înaltă de aproape 9, oferă un indiciu. Ei puteau converti aceste vibrații ale planetei în electricitate folosind rezonatoare în Marea Galerie pentru a produce anumite tonalități. Ne putem întreba dacă această tehnologie era similară rezonatoarelor Helmholtz (descoperite în secolul 19) unde reverberațiile acustice rezultă în oscilații care se auto-susțin. Aceste rezonatoare ale piramidei ar fi putut fi folosite pentru a reduce și a ecrana tonalitățile nedorite, devenind o stație de acordaj doar pentru tonalitățile de frecvență ale rețelei Pământului rezonând la F#.

În 1899, inventatorul și vizionarul Nikola Tesla a descoperit același fenomen electric care permite transmisia gratuită a energiei electrice pe tot cuprinsul globului. El a numit acest fenomen „unde terestre staționare“ și a descoperit că acesta corespunde direct cu trei frecvențe acustice care au exact rația Fibonacci. Cu alte cuvinte înseamnă că întreaga planetă poate fi folosită ca un diapazon rezonant, astfel făcând posibilă transmisia „wireless“ (fără cabluri) a energiei electrice și a telecomunicațiilor. Încă de atunci el a văzut lumea întreagă ca fiind

complet wireless într-o bună zi și rețeaua Pământului furnizând energie electrică pentru a asigura funcționarea dispozitivelor și nu numai. Legile matematice și frecvențele acustice erau răspunsul. Atlantizii descoperiseră deja acest lucru în urmă cu milenii și au adus această informație cu ei în Egiptul Antic. Tesla pur și simplu redescoperea un secret al naturii cunoscut de mult timp.

Din păcate pentru istorie și omenire, sponsorul lui Tesla la acel moment era bancherul J.P Morgan. Când Morgan a auzit de posibilitatea energiei gratuite, a întrerupt imediat orice finanțare către Tesla, informându-l pe acesta că dacă nu putea pune un aparat care să măsoare consumul și astfel să obțină profit din aceasta, Morgan nu era interesat de absolut nicio altă abordare. Apoi a îngropat ideea și s-a asigurat că aceasta va rămâne ascunsă pentru timp cât mai îndelungat. Pe parcursul anilor, mulți alții au încercat să aducă această descoperire în vizorul publicului larg. Toți au fost opriți prin intermediul campaniilor clandestine de intimidare, ridiculizare din punct de vedere profesional, amenințări cumplite adresate lor și familiilor lor, și ruinare financiară. Cel/cea ce citești aceste rânduri, gândește-te bine la ce tocmai ai citit. O astfel de tehnologie nu ne-ar mai ține dependenți de petrol, cărbune sau gaz pentru a obține energie. Într-un final ar schimba nu numai fața pământului, dar și a întregii omeniri.

Energia gratuită disponibilă tuturor a fost dintotdeauna posibilă. Egiptenii știau acest lucru și foloseau Camera Regelui și restul Marii Piramide ca o cameră de rezonanță și acordaj. Hieroglifele Templului lui Dendera din Egipt au fascinat dintotdeauna inginerii electrici din timpurile moderne. Arta de pe pereți care conține piloni „djed“ seamănă suspicios de tare cu un bec imens susținut de izolatori voltaici de înaltă tensiune. Două figurine de „tehnicieni“ care poartă ochelari de protecție și un fel de căști ce le acoperă urechile, stau lângă acest bec gigantic. Câteva lămpi de podea care au cabluri conectate pot fi văzute în alte hieroglife. Sugestii ale utilizării electricității în timpuri antice au fost găsite și în alte locații. Mai mult obiecte cu urme de galvanizare cu metale prețioase par să indice către folosirea unui tip antic de baterii electrice.

Laturile Marii Piramide au avut la un moment dat o carcasă netedă de calcar care a fost însă dezmembrată acum mult timp. Acest edificiu grozav nu arată deloc așa cum arăta în acele vremuri și mare parte a obiectivului său a fost învăluit în mod intenționat în mister.

În timpul regimului lui Akhenaten, aceste grupuri selecte care dețineau cunoașterea despre stele și parte din care erau considerate a fi descendenți ai ființelor stelare, au folosit Marea Piramidă pentru a reporni și a realinia punctele rețelei energetice a Pământului. Marea Piramidă se află exact pe punctul central al planetei Pământ. Nu este vreo coincidență că oamenii din antichitate au ales exact acel punct pentru a construi Marea Piramidă. Nu aveau de unde să știe că acesta este punctul central al planetei decât de la cei care cartografiaseră deja din aer cele mai îndepărtate puncte ale planetei, frații noștri stelari, care erau de forme și mărimi diferite.

Știința tradițională nu pare extrem de nerăbdătoare să afle răspunsuri sau măcar să întrebe de ce unele dintre craniile antice descoperite în 1928 de arheologul peruvian Julio Tello, cunoscute în prezent drept craniile Paracas, sunt nefiresc de mari și alungite. Desenele și textele antice ne arată că aceste ființe erau foarte înalte, aproape giganți judecând după standardele din ziua de azi. Akhenaten avea 4,42 metri înălțime, și sora lui, Nefertiti, pe care acesta o luase drept soție pentru a proteja genealogia regală, este consemnată cu înălțimea de aproape 3 metri. Acest lucru poate fi observat în toate picturile ce îi reprezintă. Istoricii au explicat acest lucru ca fiind o „perspectvă culturală“, ca și cum artiștii acelor timpuri nu puteau desena cu acuratețe exact ceea ce vedeau în fața ochilor lor. Cu toate acestea, niciun alt faraon nu a fost vreodată reprezentat în acest fel. Puteți vedea multe alte cranii foarte mari, alungite, expuse în țări din America de Sud, în special în muzeul din Lima, Peru, însă niciodată în Statele Unite. Acest lucru ar ridica prea multe întrebări legate de strămoșii noștri pe care mulți oameni le preferă a rămâne fără răspuns.

Cu toate că este bine ştiut că unele cazuri de alungire a craniilor sunt rezultatul deformărilor craniale intenţionate prin legarea capului, nu toate cazurile sunt incluse în aceeaşi categorie. La începutul anului 2014, s-a anunţat că o analiză ADN a fost în sfârşit făcută pe unul din craniile Paracas care a demonstrat că nicio deformare intenţionată a acestora nu a fost făcută. Analiza finală a demonstrat că acest craniu avea ADN mitocondrial cu „mutaţii necunoscute în vreun om, primată sau animal până în prezent“. Geneticienii care au condus studiul ADN au concluzionat că aveau de-a face cu o „creatură umanoidă nouă, extrem de îndepărtată de Homo sapiens, oamenii de Neanderthal sau Denisovieni.“

Cine erau aceşti oameni cu o tehnologie atât de avansată pentru acea perioadă, asemănătoare cu ce avem noi în ziua de astăzi? Ei sunt legătura lipsă în evoluţia noastră? Cele mai cunoscute desene ale craniilor alungite apar în perioada domniei faraonului Akhenaten. Akhenaten era un maestru Avatar. El era descendent direct al fraţilor noştri stelari. El a încercat să schimbe preoţii timpului său de la venerarea multor zei la monoteism (un Dumnezeu sau Legea lui Unu) şi a fost întâmpinat cu rezistenţă extremă. El privea la soare (Sun în limba engleză) ca la Zeul Vieţii (God of Life în limba engleză), lucru care mai târziu va fi interpretat în mod eronat de religii în decursul secolelor ca însemnând „Fiul lui Dumnezeu“ (Son of God în limba engleză). Akhenaten este cea mai greşit înţeleasă figură din din istoria Egiptului şi a fost demonizat datorită încercărilor sale de a-i lumina pe oameni, în mare parte de către preoţii vremii care se temeau de a-şi pierde puterea incredibilă pe care o aveau asupra oamenilor.

Akhenaten era implicat profund în tehnologia de ascensiune dimensională folosind Marea Piramidă pentru ritualuri de iniţiere. Era dedicat în totalitate acestui lucru şi era figura luminată, asemănătoare lui Iisus, a vremurilor sale. Din păcate, lucrurile nu au evoluat înspre bine, şi evoluţia umană a făcut un pas înapoi. Mulţimile au fost înşelate şi controlate de către un număr foarte mic, select, de oameni. Din păcate, procesul de ascensiune a sufletului a fost cumva corupt de către energia întunecată. În loc să ajute sufletele să se eleveze pentru a evita incarnaţii repetate în planul dimensional al Pământului, ei capturau sufletele într-un purgatoriu dimensional incert, fără sfârşit. Un număr restrâns de oameni ştia că ceea ce se întâmplă nu va funcţiona pentru că nu duce nicăieri, dar nu păreau a fi afectaţi de acest lucru, pentru că ceea ce se întâmpla le hrănea ego-ul şi sentimentul de grandoare proprie. L-au convins pe Akhenaten şi pe urmaşii săi esenţiali (şi eu numărându-mă printre ei) că ceea ce făceau va fi încununat de succes. Până când se îşi dea seama destulă lume că ceva mergea teribil de greşit, era prea târziu pentru sufletele păcălite şi rămase blocate.

Plătim preţul pentru acel eşec de-atunci încoace. Ca urmare, rasa umană a făcut un pas înapoi în procesul evolutiv către această densitate dimensională a 3-a şi a pierdut multe dintre miracolele ştiinţifice şi cunoaşterea avută în acele timpuri. De asemenea ne-a afectat ADN-ul şi a creat o mutaţie în glanda noastră pineală. Glanda pineală este „al treilea ochi“ al minţii noastre. Este legătura noastră personală către poarta stelară din interiorul creierului nostru. Înţelegerea totală a moştenirii noastre divine este stocată în această glandă, care este parte a sistemului nostru endocrin. Energia curgea la un moment dat prin această glandă atunci când conştiinţa noastră era mai dezvoltată şi expansivă. Din momentul „căderii“ noastre în această densitate dimensională a 3-a, s-a micşorat la dimensiunea unui bob de mazăre, aşteptând să fie din nou deschisă şi activată către o cunoaştere superioară, şi să revendicăm din nou ceea ce este în mod intrinsec al nostru.

Însă nu este totul pierdut. Marea Piramidă însăşi are stocată multă informaţie despre trecutul nostru. Din păcate, această informaţie se găseşte încă în realitatea dimensională a 4-a, care nu ne este uşor accesibilă nouă. Asta era acum aproximativ 26.000 ani. La fiecare 26.000 ani,

Pământul se mută în același aliniament planetar în care anumite portaluri dimensionale se deschid din nou și elevarea evoluționară este posibilă. Acel timp a venit din nou. Cei din antichitate știau asta de la frații lor stelari. De aceea erau obsedați de astronomie și de configurația stelelor, și voiau ca generațiile care le vor urma să fie pregătite pentru acest moment.

Calendarul propriu al Mayașilor, primit de aceștia de la frații lor stelari, de asemenea încerca să ne spună că o întreagă epocă de 26.000 de ani va lua sfârșit pe 12 decembrie 2012. Nu era sfârșitul lumii prin distrugere, așa cum mulți oameni credeau. Era pur și simplu începutul unei perioade care conține o mare oportunitate de schimbare evolutivă imensă. Desigur că profeții contemporani au interpretat eronat acest moment ca fiind ziua finală a Apocalipsei și ratând complet mesajul transmis de strămoșii noștri. Ne este oferită o nouă șansă de a pune lucrurile în ordine de această dată. Portalurile sunt deschise și schimbarea se apropie rapid. Dacă nu pentru altceva, este o perioadă palpitantă de a fi în viață datorită posibilităților extinse. La nivelul sufletului, cu toții ne-am luat angajamentul de a fi aici în această perioadă pentru a fi martori la această schimbare a conștiinței rasei umane.

Deoarece Akhenaten a dat greș în timpul ultimei epoci și a fost „destituit“ pentru asta, Marea Piramidă a fost abandonată pentru scopuri ascensionale. Cu toate că a durat aproape 100 de ani pentru a fi construită (10490 - 10390 î.Hr.), a fost folosită pentru mai puțin de 50 de ani ca unealtă pentru evoluția omenirii. A fost sigilată, scopul ei nemaifiind necesar, un pian dezacordat. Dintr-un punct de vedere, a devenit un mormânt pentru acele suflete captivate, pierdute în uitare, în purgatoriul dimensional.

În timpul epocii moderne, avem din nou oportunitatea de a pune lucrurile în ordine și de a pune destinul omenirii înapoi pe drumul cel bun. Continuăm să fim testați de suflete care nu și-au învățat încă lecțiile legate de relele războiului, lăcomiei și agresivității. Am fost informată că voi întâlni câteva din aceste figuri din timpul lui Akhenaten și să fiu atentă la intențiile și scopurile lor. Unele sunt deja arhicunoscute în dimeniul științelor cuantice. Și ele, la rândul lor, au oportunitatea de a îndrepta greșelile pe care le-au înfăptuit acum aproximativ 26.000 de ani; dar câteva dintre ele am aflat că deja s-au întors la vechile șiretlicuri, încercând să amăgească oamenii cu informații denaturate. Am fost informată că ego-ul umflat este o trăsătură predominantă și un indicator precis. Cu toate acestea, am încredere că vor reuși să se ridice peste acest nivel într-un final. La urma urmei, suntem cu toții implicați în asta împreună.

Mi-a fost spus cât de importantă este protejarea integrității Codurilor. Ceea ce poate fi folosit pentru a face bine, poate de asemenea să fie folosit în scopuri rele. Așadar, nu a venit ca o surpriză momentul în care mai mulți indivizi diferiți m-au contactat separat încercând să-și alipească propriile invenții Codurilor algoritmice pe care le-am primit. Și adesea, voiau să le schimbe pe acestea destul cât să se potrivească cu propriile lor nevoi de putere. De fiecare dată răspunsul meu a fost un NU convins, în ciuda promisiunilor financiare. Alții mi-au spus că ar trebui să dau Codurile tuturor gratis, din moment ce sunt cadouri de la Dumnezeu. Acest lucru le-ar lăsa vulnerabile manipulării și corupției. O anume responsabilitate este implicită. În schimb, banii merg la proiecte orientate către servicii pentru a oferi ajutor altora. În plus, am ajutat la dezvoltarea unei aplicații ieftine pentru telefoane mobile iPhone și Android, astfel încât toată lumea să aibă acces la patru programe algoritmice care pot fi benefice majorității oamenilor în fiecare zi.

Fondatorii mi-au dat o rugăciune specială de binecuvântare care este spusă deasupra fiecărui sistem Trinfinity8 care este livrat. Rugăciunea este o interfață conștientă cu intenție. Acest lucru este foarte important pentru a stabili intenția fundațională corectă pentru munca în această lume pe care o va face sistemul prin intermediul noului său proprietar. Această

binecuvântare este făcută cu sfințenie de către mine sau asistentul meu și este în vigoare încă de la primul sistem creat.

De asemenea a fost intenția Fondatorilor ca această tehnologie să reflecte matricea energetică feminină mai mult decât cea masculină. Religia hindusă consideră că suntem în prezent în Epoca lui Kali. Kali este femeia distrugătoare responsabilă pentru distrugerea totală a ignoranței din oameni și pentru inaugurarea schimbării. Energia masculină trebuie să fie echilibrată cu energia feminină divină pentru a putea obține armonia. Unii dintre cei ce au folosit tehnologia Trinfinity8, fără să știe de implicarea mea, au comentat că au simțit energia cumva mai „blândă“ sau că „trebuie să fi fost proiectată de o femeie, pentru că este atât de ușor de folosit“. Trinfinity8 nu avea nevoie de labirintul complicat de niveluri și straturi, sau de surle și trâmbițe, care acompaniază de obicei alte dispozitive create de oameni. Simplicitatea sa explică multe. Îmi amintesc vechea zicală „mai puțin este mai bine“. Și odată cu trecerea timpului, am descoperit că sunt multe detalii despre această tehnologie pe care nici eu nu le-aș fi suspectat. Putea să forțeze nota în feluri care făceau timpul și spațiul irelevante?

Capitolul 15

Separarea este o iluzie

„Suntem aici pentru a ne trezi din iluzia separării.“ - Thich Nhat Hanh

Deja știam pe propria piele din experimentarea cu aparul Rife, că noi ca ființe umane, suntem cu toții emițători și receptori de informație. Ne gândim la cineva și deodată primim un telefon de la el sau ea sau îl/o întâlnim și spunem: „Tocmai ce mă gândeam la tine“ sau „Mă pregăteam să te sun. Ești clarvăzător.“ Scepticii pot numi asta coincidență, însă fizica cuantică furnizează câteva răspunsuri mai precise.

În cartea lui Michael Talbot, *Holographic Universe* (Universul holografic), el povestește despre un eveniment remarcabil petrecut în 1982. O echipă de cercetători de la Universitatea din Paris, condusă de fizicianul Alain Aspect, a desfășurat unul dintre experimentele care s-a dovedit a fi unul dintre cele mai importante din secolul 20. Aspect, împreună cu echipa sa, a descoperit că sub anumite circumstanțe particulele subatomice cum ar fi electronii sunt capabile să comunice instantaneu între ele indiferent de distanța care le separă. Nu contează dacă sunt la 1 metru sau la 1 miliard de kilometri depărtare una de cealaltă.

În 1997, fizicianul Dr. Nicolas Gisin de la Universitatea din Geneva a duplicat aceste descoperiri și a descoperit că particulele subatomice par să comunice între ele cu viteza năucitoare de 20.000 ori mai mare decât viteza luminii. El a concluzionat că indiferent de distanța care le separă în mod fizic, motivul pentru care sunt în stare să rămână în contact una cu cealaltă nu are nimic de-a face cu capacitatea de a trimite semnale misterioase într-o direcție sau în alta. Adevăratul motiv este că separarea lor fizică este o iluzie. La un nivel mai profund al realității, astfel de particule nu sunt entități individuale, ci de fapt sunt extensii ale aceluiași ceva fundamental: factorul UNITĂȚII.

În esență, toate lucrurile din univers sunt infinit interconectate. Misticii din multe tradiții, religii și culturi diferite ne spun de secole întregi că suntem cu toții conectați. Nimeni nu este separat, fie o particulă subatomică sau o ființă umană alcătuită din particule subatomice.

Trebuia să fac propriile experimente pentru a înțelege parametrii acestei tehnologii pe care o adusesem în existență. Putea de asemenea să transfere informație prin timp și spațiu fără vreun mecanism cunoscut? Dacă da, totul are capacitatea de a fi wireless, așa cum a prezis Nikola Tesla. Poate că nu înțelegem cum pot telefoanele noastre și dispozitivele electronice de comunicare să primească informație fără cabluri, dar știm că au capacitatea de a face asta. Poate trebuie să gândim la o scară globală despre ființele umane ca fiind transmițători wireless de asemenea. M-am decis să testez acest lucru și ocazia de a face asta s-a manifestat rapid.

Mătușa mea favorită, Jo, care este octogenară și mai nărăvașă ca oricând, trăiește în Chicago. O contactez telefonic destul de des ca să văd ce mai face. Cu câteva zile în urmă, fusese eliberată din spital după ce a trecut printr-o operație de hernie. În ziua în care am vorbit cu ea descoperise că suturile chirurgicale deveniseră roșii și umflate, lucru care nu suna prea bine. Era o după-amiază de sâmbătă, și își stabilise o întâlnire cu medicul său luni la prima oră. Mi-a spus că nu simte vreun fel de durere, dar avea o oarecare stare de disconfort. O infecție post-operatorie era suspectată.

În decursul conversației noastre, am întrebat-o dacă vrea să-i trimit niște energie vindecătoare. Știam că mătușa mea nu va înțelege ce înseamnă o astfel de ofertă. Nu are habar de

lumea energiei subtile și probabil că nu credea în astfel de lucruri oricum. Fiind o catolică strictă, eram sigură că va crede că îi propuneam să mă rog pentru ea. Mi-a spus „Desigur“ , mai mult ca să scape de mine, decât orice altceva. Dar îmi asigurasem permisiunea ei, și acest lucru era important pentru mine. Nu trebuia să înțeleagă ce urma să fac, trebuia doar să-mi dea voie să încep.

Așa că a doua zi, duminică după-amiază, am creat un protocol de programe care includea algoritmi care să ajute la detoxifierea reacțiilor infecțioase precum și la accelerarea recuperării. I-am scris numele în computer și am fost direcționată de Ghizii mei să îi scriu numele de trei ori pe o foaie de hârtie. M-au informat că multiplii de trei sunt extrem de puternici în lumea energetică. Pitagorienii greci antici numeau asta „Geometria scară a treiurilor“. Mi-am amintit cum experimentul meu Rife, folosind numele a doi clienți de-ai mei, împreună cu numele meu pe o foaie de hârtie (trei nume în total), a manifestat ceva ce mi-a depășit întru totul așteptările. Era parte din această teorie?

Am fost informată că grecii antici primiseră această cunoaștere de la egipteni, care le povestiseră că primiseră alchimia secretă a treiurilor de la frații lor stelari, „zeii“. Cei din antichitate credeau că „3“ simbolizează transformarea. Alchimia simbolului 3 poate fi observată în Treime (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh). În lumea alchimiei, știau că dacă pui două elemente diferite împreună, vor crea un al treilea element diferit (1+1 = 3, spre exemplu alb, negru, gri), însă diferit în totalitate de primele două elemente originale. Aceasta este știința alchimiei, și ea poate crea rezultate necunoscute, dar uneori magice.

Dacă cineva decide să nu folosească „Geometria sacră a lui 3“ cu numele persoanei atunci când oferă vindecare la distanță, o altă cale de a intra în câmpul energetic este cu ajutorul pozelor. O fotografie conține informația subtilă completă despre un individ. Cu cât este mai recentă poza, cu atât este mai bună amprenta energetică în momentul prezent și cu atât este mai mare potențialul individului din poză de a primi informația energetică ce i se trimite. Știam asta la un nivel subconștient. Mi-au răsărit în minte amintiri din călătoriile pe care le făcusem în țările primitive. Localnicii nu îmi permiteau să le fac poze, se întorceau cu spatele când încercam. Eram un străin pentru ei și ei credeau cu tărie că o poză le putea captura esența sufletului. Întotdeauna am crezut că este o superstiție imatură din partea lor, dar acum începeam să mă întreb dacă nu cumva convingerea lor conținea un element mai profund de adevăr. La urma urmei, sunt foarte multe lucruri pe care nu le știm sau nu le înțelegem despre lumea în care trăim.

Folosind atât o fotografie a mătușii mele cât și numele ei (repetat de 3 ori), am creat un protocol de 60 minute pentru ea, care speram să îi fie folositor. Un program de o oră este oarecum excesiv, dar logica mea la momentul respectiv era că distanța dintre Los Angeles și Chicago este atât de mare încât trebuie să fie un protocol de durată pentru a fi destul de puternic. Acum râd la cât de eronată este acea noțiune. Aspect, Gisin și până și Einstein deja descoperiseră că în lumea cuantică, distanța este imaterială. Am dat click pe butonul de executare a programului de vindecare la distanță și m-am dus să mă ocup de alte treburi.

Nu i-am explicat vreodată mătușii metoda sau specificul experimentului meu. Nici nu știa data sau ora la care voi rula acest experiment. Nu voiam să aibă așteptări sau să par ridicolă în ochii ei dacă nu se întâmpla absolut nimic. Era opțiunea cea mai prudentă să țin pentru mine orice eșec posibil. Știam că e cel mai bine să rămân neutră în legătură cu rezultatul experimentului. Eu nu aveam nimic de pierdut, iar mătușa avea mult de câștigat dacă ceva bun chiar s-ar fi întâmplat.

Am sunat-o luni seara, presupunând că deja fusese la doctor.

„Ce-a zis doctorul?“ am întrebat-o.

„Oh, am anulat vizita la medic.“ mi-a spus ea la obiect.

„Ce-ai făcut?“ am întrebat, crezând că nu am auzit bine.

A râs și a continuat „Ei bine, cel mai ciudat lucru s-a întâmplat. Am venit acasă de la jocul de bingo cu fetele (nicio boală nu o va opri din a merge la întâlnirile clubului catolic al femeilor), și m-am decis să fac un duș. În timp ce ieșeam din cadă, am simțit brusc cum mă lovesc de nicăieri simptome asemănătoare gripei, și m-am gândit - of, pentru numele lui Dumnezeu, acum mă și îmbolnăvesc!“

„La ce oră se întâmpla asta?“ am întrebat.

„Undeva în jurul orei patru.“ Era o diferență de fus orar de două ore între orașele noastre, și eu rulasem programul pentru ea în jurul orei 1 p.m. ora mea. (3 p.m. ora ei, și era un program cu durata de 60 minute). Trebuia să aflu mai multe.

„Și ce ai făcut?“ am continuat eu.

Mi-a explicat că atunci când aceste simptome au lovit-o s-a simțit extrem de obosită și pur și simplu istovită, o reacție clară de detoxifiere m-am gândit. Apoi a continuat să descrie cum s-a decis să se întindă și să tragă un pui de somn, ca să descopere cu stupoare că a dormit întreaga noapte și nu s-a trezit până a doua zi dimineață. Mătușa mea este pasăre de noapte. Aproape niciodată nu adoarme înainte de miezul nopții. Mi-am amintit să îmi notez undeva că un program de 60 de minute are prea multă energie pentru o femeie în vârstă de peste 80 de ani. Și de asemenea că data viitoare ar trebui să micșorez durata protocolului.

„Când m-am trezit azi-dimineață,“ a continuat ea, „am observat că toată inflamația și înroșirea din jurul copcilor dispăruse în totalitate. A fost uimitor. Și eram atât de plină de energie încât am făcut curat în casă.“ Părea destul de impresionată de ea însăși. „Din moment ce infecția pare să fi dispărut, am anulat vizita la medic. O să îl văd peste două săptămâni oricum pentru vizita post-operatorie.“

Acesta a fost primul meu studiu neoficial asupra unui subiect folosind vindecarea la distanță. Ea nu știa nimic despre metoda de transfer, ora sau scopul programului, și nici nu încerca să se simtă mai bine pentru a-mi face mie pe plac. Desigur, într-un final i-am explicat ce făcusem, și chiar dacă în continuare nu înțelege cum funcționează, spre cinstea ei măcar acum abordează lucrurile cu o minte deschisă. Acum oricând are vreo afecțiune și o întreb dacă vrea să îi trimit energie vindecătoare, întotdeauna îmi răspunde „Oh dragă. Poți să-mi trimiți orice vrei.“

În 2013 am avut ocazia să o ajut din nou. Tocmai terminasem festivalul Bali Spirit Festival cu o durată de 5 zile în Ubud, Bali, când am fost invitată să vorbesc. Simultan cu discuțiile avute, ofeream sesiuni de 20 minute gratuite cu Trinfinity8 oricui ne vizita Căsuța Vindecării de la festival, ceva ce întotdeauna insist să fac. Majoritatea vizitatorilor erau alți practicieni și vindecători energetici care veneau înapoi în fiecare zi pentru a repeta sesiunea gratuită și a ne povesti ce remarcau. După festival, eram obosită după zilele lungi de muncă în căldura umedă din Bali și eram gata de o pauză binevenită.

Trei prieteni ai mei din zona Los Angeles - Judy, Agnes și binecunoscutul medium James Van Praagh (tovarășii mei de călătorie la Machu Picchu, Peru) m-au rugat să ne întâlnim în Sidney, Australia pentru o croazieră unde James preda un seminar. Am fost de acord, din moment ce oricum eram în acea parte a planetei. Pe drumul meu către Sidney, când eram în aeroportul din Singapore făcând conexiunea între două zboruri, am aflat că mătușa mea Jo a fost dusă de urgență la spital pentru că suferise un atac de cord. M-am necăjit că nu reușeam să iau legătura cu ea pentru că eram în tranzit și ajungeam pe vasul de croazieră în Sidney exact la momentul potrivit pentru a naviga.

Nu i-am menționat situația mătușii mele lui James, dar din moment ce el poartă

conversații cu oameni morți tot timpul, adeseori el aude veștile de pe parte cealaltă primul. El a venit și mi-a spus: „Tatăl tău este aici și îmi spune că toată lumea pe partea lui este atentă îndeaproape la situația surorii sale.“ Știam că vorbește de mătușa Jo. „Îmi zice că ea nu se poate decide dacă vrea să mai stea sau dacă vrea să plece. Dacă se decide să plece, spune-i că ei vor fi acolo, gata să o ajute să treacă cu ușurință dincolo“.

Am parte de prieteni destul de interesanți și unici, și conversațiile noastre pot fi extrem de ciudate uneori. Când vasul a oprit în portul următor, am reușit să contactez spitalul și să vorbesc cu mătușa la telefon. Vocea ei era foarte slăbită; mi-a spus că nu se simte deloc bine și că nu poate vorbi prea mult. I-am relatat ce mi-a spus James că tatăl meu (fratele ei) îi transmite în legătură cu necesitatea ei de a face o decizie de viață sau moarte. A fost fascinată că James a aflat de condiția ei prin intermediul tatălui meu defunct. În mod surprinzător, vocea ei a devenit mai puternică și ea s-a înviorat la auzirea veștilor de pe lumea cealaltă. Apoi am întrebat-o dacă dorește să-i trimit energie vindecătoare. „Da!“ mi-a răspuns fără ezitare, apoi mi-a mulțumit.

Imediat am creat un protocol special pentru ea pentru a o ajuta să se alinieze la scopul sufletului ei și pentru restabilirea forței vitale, sperând că sunt potrivite pentru ea. Știam că nu este decizia mea dacă ea va rămâne aici sau nu. Simțeam că o ajutam să ia această decizie în mod clar prin energia pe care i-o trimiteam. Am rulat protocolul pe care îl creasem pentru ea în mod continuu timp de două zile, trimițându-i energie la distanță. După două zile, spre mirarea fiului ei și a doctorilor, a fost externată din spital și trimisă acasă. „Aproape am pierdut-o,“ mi-a spus vărul meu. „Eram convins că de data asta nu va reuși să-și revină. Abia putea să se miște.“

Când am sunat-o de acasă, părea că revenise la vechea ei stare din nou. „Spune-i tatălui tău că nu sunt gata să plec încă!“ m-a informat râzând. Era dorința ei și intenția ei să atingă vârsta de 88 de ani. Sunt bucuroasă să spun că a reușit să treacă cu succes de acea vârstă la momentul scrierii acestor rânduri.

VINDECAREA PLANETARĂ ȘI A GRUPURILOR

Am fost invitată să mă adresez unui grup de practicieni energetici în San Antonio, Texas, în luna iunie 2011. Când am ajuns, am observat cât de năucitor de cald era, și cum toate peluzele și frunzișurile erau arse din cauza lipsei de apă. Am aflat că Texasul era în mijlocul uneia din cele mai lungi secete avute vreodată. Până și terenurile de golf erau galbene și maronii de la lipsa ploii sau irigațiilor. Apa era sever rațională și ploaia nu căzuse de mai bine de un an. Atât oamenii cât și natura sufereau cumplit.

Oricând îmi permite timpul, îmi place să fac o sesiune de grup pentru oamenii și zona în care mă aflu. Toată lumea se adună într-un cerc, se țin de mână cu câte un cristal la fiecare capăt al cercului conectat la Trinfinity8 care rulează un protocol pentru oricare ar fi intenția grupului respectiv. Uneori acest lucru poate fi destul de puternic, pentru că poți simți curentul energetic cum trece de la o persoană la alta într-o buclă continuă. Întregul grup devine un conductor încărcat cu energie, care a provocat unele experiențe profunde participanților în decursul timpului. Un grup înseamnă orice adunare de la doi la 250 de oameni , cum a fost testat la o convenție a unui grup al asistentelor medicale din San Diego, California.

Grupul din San Antonio dorea să își concentreze atenția pe aducerea ploilor în zona lor și m-au întrebat dacă am vreun fel de program în Trinfinity8 care poate crea ploi. Din păcate nu aveam un astfel de program. Atunci am primit o imagine mentală care îmi prezenta San Antonio ca un corp sistemic al cărui sistem limfatic era blocat și destul de afectat. Avea nevoie de repunerea în mișcare a fluidelor corporale. Aveam în schimb un program denumit Regenerarea

Sistemului Limfatic care părea că se potrivește problemei cu care mă confruntam, pentru a ajuta cu punerea în mișcare a fluidelor din corp. Merita cu siguranță încercat. Am folosit acel program, împreună cu alte câteva pentru a reduce căldura, și ne-am concentrat pe a aduce alinare orașului lor pârjolit. Două persoane din grup aveau propriul sistem Trinfinity8. Una dintre persoane era din Austin, Texas, cealaltă din San Antonio. Ei s-au decis să continue la distanță, rulând protocolul pe care l-am creat împreună asupra imaginilor din satelit a orașelor San Antonio și Austin. Câteva zile mai târziu, am primit un mesaj entuziast pe telefonul mobil: „Uitați-vă rapid la condițiile meteorologice din Texas.“ Când m-am uitat, am observat cu stupoare că ploua în mod constant DOAR în zonele San Antonio și Austin. Seceta ce ținea de mai bine de un an se terminase pentru ei. Nu m-am abținut de la a râde plină de satisfacție.

Prima dată când am folosit Trinfinity8 pentru a lucra cu Mama Natură a fost în aprilie 2010. Directoarea biroului meu, Tracy Andersen, a sugerat în mod genial ideea de a trimite ajutor către Golful Mexic după o deversare masivă de petrol. Mii de litri de petrol sângerau zilnic în apele golfului și situația era tragică. Conceptul de a folosi tehnologia noastră pentru a ajuta Planeta ne-a dat fiori. Ghizii mei mi-au transmis clar: „Acum începi să înțelegi!“ A fost un moment important pentru noi toți când am înțeles în final „imaginea de ansamblu“.

Am cerut proprietarilor de Trinfinity8 din lumea întreagă să folosească o hartă a Golfului Mexic și să compileze un protocol care să asiste un sistem imunitar compromis. Ecosistemul planetei noastre era în pericol serios. La două zile după ce am început rularea programului asupra acelei zone a Golfului Mexic non-stop, au reușit în sfârșit să astupe puțul. Scepticul din mine întotdeauna recunoaște că se poate să fi fost vorba de rugăciunile oamenilor din lumea întreagă care au ajutat la oprirea fluxului distrugător. La urma urmei, suntem toți împreună pentru a ajuta la salvarea Mamei Terra.

Așa că am încercat din nou în martie 2011, când centrala nucleară de la Fukushima, Japonia, a început să împrăștie radiații toxice în aer, sol și apele oceanice după un cutremur. La fel ca înainte, a durat două zile după ce am început să lucrăm în grup ca salvatorii să reușească să astupe scurgerea principală. Coincidență? Cel mai probabil, dar apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Biroul nostru a început să primească telefoane în mijlocul nopții. Niciun mesaj, doar sunet static. Toate telefoanele veneau de la același număr. Nu am recunoscut codul țării, așa că m-am interesat și am descoperit că era codul pentru Japonia. Și codul orașului pentru acel număr îl plasa în zona Prefecturii Fukushima, în apropierea centralei nucleare avariate. Eram curioasă să aflu cine și de ce suna la birourile noastre din California în mijlocul nopții și nu lăsa niciun mesaj. Era o diferență de fus orar evidentă, așa că am așteptat până seara târziu pentru a suna la numărul respectiv să aflu. O persoană japoneză care vorbea un pic de engleză a răspuns la telefon. Mi-a spus că habar nu avea cine sunt și de ce numărul lor de telefon ne apela birourile. Uneori trebuie să ridici din umeri și să accepți că universul funcționează în moduri misterioase și neobișnuite. Nu era vreo explicație logică. Poate un scurt-circuit ciudat al liniilor telefonice? Îmi place să cred că era modul Japoniei de a-mi spune: „Mulțumesc mult. Transmisia energetică a fost primită.“ Zona respectivă încă are foarte multă vindecare de făcut. Uneori simt că lucrăm pe bază de triaj, adresându-ne zonelor care au nevoie acută de ajutor. Pământul are nevoie de foarte mult ajutor susținut, și Fondatorii întotdeauna par foarte mulțumiți când eu sau orice alt utilizator al Trinfinity8 ne concentrăm pe zonele problematice ce ne afectează planeta iubită. La urma urmei, la fel ca noi, ea este un organism viu care apreciază profund grija și iubirea pe care i-o oferim.

În 2013 am văzut cum situația din Siria se încingea cumplit. Președintele american Barack Obama și-a surprins poporul amenințând cu un atac cu rachete preventiv asupra Siriei.

Mulți nu puteau înțelege reticența sa de a aștepta câteva zile pentru raportul final al inspectorului Națiunilor Unite care verifica anume care parte era în spatele atacului cu arme chimice din Siria. Era rețeta perfectă pentru dezastru.

Mi-a fost arătat că multe dintre forțele care lucrau în culisele acelor momente, cauzând prăpăd puteau conduce direct către al treilea război mondial, care ar fi fost devastator. Violența nu aduce nimic altceva decât mai multă violență. Războiul nu este aproape niciodată răspunsul corect, și era greu de avut încredere în guvernul american după minciunile pe care administrația Bush le-a perpetuat despre Irak. Era timpul să rulăm programe pe Trinfinity8 pentru Siria pentru a trimite pace și pentru a putea ajuta la ajungerea la un compromis privind situația critică. Din nou, la două zile după ce am început să trimite ajutor energetic, Parlamentul Marii Britanii a spus „Nu“ sprijinirii intervenției militare a Statelor Unite în zonă. În timp ce continuam să rulăm programe de pace pe decursul întregii zile, Obama a decis să aștepte aprobarea congresională pentru un atac cu rachete, în comparație cu luarea acestei decizii singur din punct de vedere politic. Am continuat să rulăm programele și în curând Rusia a propus un acord cu Siria prin care aceasta din urmă va elimina armele sale chimice pentru a evita escalări viitoare ale situației din această zonă. Știm că nu suntem singurii care trimitem rugăciuni și energie a luminii către această situație pentru a ajuta la calmarea tensiunilor. Lucrul cel mai uimitor este că a trebuit ca lumea să ajungă în pragul distrugerii pentru ca apartenența la un grup sau altul să fie lăsată deoparte și ca republicanii să cadă de acord cu democrații sau ca democrații să fie de acord cu liberalii sau tea party-iștii (cetățeni americani a căror viziune politică este că nu sunt de acord cu direcția în care se îndreaptă țara) asupra unui aspect care afectează întreaga rasă umană. GATA CU RĂZBOAIELE. Destul. Noi ca și omenire suntem sătui. Putem schimba lumea mult mai bine dacă lucrăm în colaborare decât dacă lucrăm unii împotriva celorlalți.

Prin intermediul experimentării, am început să învățăm amploarea puterii pe care aceste Coduri algoritmice ne-o oferă, chiar dacă sunt folosite pentru inițiere sau înstrunare fizică, emoțională și/sau spirituală. Fondatorii au creat aceste programe pe care am descoperit curând că le putem interpreta literal sau la modul figurat. Programul de reducere a inflamației și a umflăturilor poate fi folosit nu numai pentru a ajuta la diminuarea problemelor inflamatorii a țesuturilor, dar și a problemelor „inflamatorii“, cum ar fi confruntarea cu furie și violență.

Diminuarea petelor maro (ceva ce sună de natură pur cosmetică) a fost folosit pentru a curăța probleme de infestare, și pentru un proprietar a avut un rezultat neașteptat: “ Am început să rulez Diminuarea Petelor Maro pe casa noastră,“ mi-a spus ea, „și soțul meu a început brusc să curețe magazia și să scape de toate vechiturile de acolo. Eram total siderată.“ Se ținea de el să facă asta de ani întregi fără succes.

Un psihiatru holistic a folosit programul Buze pentru o clientă de-a ei, și a ajutat-o astfel pe aceasta să devină mai încrezătoare și să ia atitudine față de propriile sale nevoi. Energetic, acest program se adresa întregii zone a gurii unde energia era blocată.

Am descoperit că programul Stimularea Suprimării Apetitului nu era folosit doar pentru suplimentarea dietelor, dar se adresa tuturor apetitelor. Acest lucru a fost descoperit accidental după ce un fumător, dorind să scadă în greutate, a folosit acest program iar apoi a spus că acesta făcea ca țigările să aibă un gust oribil - ceva ce era total neașteptat. Ca și rezultat, am început să îl folosim cu succes pentru adicții de alte substanțe sau emoționale.

Unul dintre programele spirituale, numit Rezonanța inimii, a fost proiectat pentru a deschide inima către a da și a primi iubire și iertare. În mod accidental, am descoperit că era de asemenea benefic pentru probleme fizice ale inimii.

Când m-am dus în Peru în iunie 2012, pentru a lua parte la ceremoniile solstițiului de

iarnă la Machu Picchu cu șamanul peruvian Mallku și prietenul meu, mediumul clarvăzător James Van Praagh, mulți din grupul nostru de 45 de oameni simțeau efectele de a fi la aproape 4000 metri altitudine. Lipsa de oxigen și de somn, dificultățile de respirație, ritmul accelerat al inimii și temperaturile negative din timpul nopții care blochează pieptul și cauzează tuse și răceli, toate se adunau pentru a slăbi sistemul imunitar. După două săptămâni, cu toții începeam să simțim efectele a ceea ce eu denumisem drumeție cu antrenament fitness zen-cardio. James a sugerat o sesiune de vindecare de grup cu Trinfinity8. Era intenționată a fi doar un protocol de 15 minute pentru a ne ajuta să ne curățăm plămânii și sinusurile, dar s-a transformat în ceva cu totul neașteptat.

Mulți din grup erau ori extrem de intuitivi, ori clarvăzători sau mediumi care lucrau direct cu indivizi decedați de pe partea cealaltă, cum era și James. Câțiva ne-au informat că, imediat după ce grupul si-a unit mâinile și Codurile au început să fie transmise prin cercul destul de mare, ei au simțit o descărcare de energie în timp ce ghizii și persoanele apropiate care erau decedate s-au arătat extrem de interesate și curioase în legătură cu energia care trecea prin cei din grup. Ne-au spus că mulți vindecători chinezi decedați au venit și au început să lucreze asupra fiecărui membru al grupului, folosindu-l pe James ca și canal de manifestare. Energia din încăpere era incredibilă, și James a început să lucreze într-un ritm foarte rapid asupra fiecărui membru al grupului. Câțiva au semnalat că sinusurile li s-au curățat imediat și că tusea a dispărut, în timp ce alții au relatat că se simțeau 100% mai bine a doua zi, după ce reușiseră într-un final să aibă parte de o noapte de somn revigorant.

În decursul timpului, am descoperit că nu este ieșit din comun ca Trinfinity8 să atragă uneori ființe energetice superioare sau vindecători de pe lumea cealaltă care să observe tehnologia în timp ce este folosită. Este un sentiment de conexiune cosmică. Ghizii mei mi-au spus încă de la început că ghidarea interioară a multor oameni va ști imediat pentru ce este această tehnologie, înainte ca individul să recunoască acest lucru în mod conștient. Dacă nu sunt pregătiți pentru asta, va trece neobservată pe lângă ei. Nu este o tehnologie pentru toată lumea.

Oamenii pur și simplu îndrăgesc felul în care se simte, până și animalele de companie nu fac excepție. Animalele răspund energiei subtile, indiferent că nu au idee ce este sau cum funcționează. Animalele de companie sunt un bun exemplu de „dincolo de efectul placebo“. Stăpânii animalelor de companie deseori semnalează că acestea dau dovadă de comportament ieșit din comun când stăpânul sau altcineva este conectat la Trinfinity8. Pisicile care de obicei nu stau în poala nimănui deodată vor să se apropie și să se așeze lângă computer sau să se trântească în poala utilizatorului de Trinfinity8 și să toarcă. Câinii vor veni la stăpânii lor și îi vor îmboldi până când aceștia pun cristalele pe animal. Câinii adesea vor sta perfect nemișcați timp de 5-10 minute până când se satură și se îndepărtează. Era o progresie naturală ca oamenii să înceapă într-un final să folosească Trinfinity8 pentru afecțiunile animalelor de companie, cum ar fi ligamente avariate, erupții cutanate, probleme digestive, traume, etc.

Nu voi uita niciodată un proprietar al unui animal de companie care ne povestea cum cățelușul ei de rasă westie terrier, pe nume Quincy Bubbles, îi descoperise rezerva de prăjituri cu ciocolată și stafide (negrese) și le mâncase pe toate. Majoritatea stăpânilor de animale știu că ciocolata este otrăvitoare pentru câini (chiar și pentru pisici) și îi poate îmbolnăvi grav, cauzând în unele cazuri chiar moartea. Câinii nu pot metaboliza stimulantul teobromină din ciocolată așa cum oamenii pot. Le afectează sistemul nervos și mușchiul cardiac și adesea cauzează stop cardiac. Știind asta, l-au dus rapid la veterinar pentru a-i pompa stomacul. Însă prăjiturile erau atât de dense încât rămăseseră blocate în stomacul cățelușului și nu puteau fi pompate. Quincy Bubbles a fost internat de urgență pentru a i se introduce fluide intravenos și pentru a fi

permanent sub observație. Veterniarul le-a spus că e o problemă de timp până când rinichii lui vor ceda și inima lui va începe să bată în ritmuri fatale. Veterinarul nu se aștepta ca acesta să supraviețuiască următoarelor 24 de ore. Stăpâna cățelușului a început să ruleze un program intensiv Trinfinity8 pe Quincy întreaga noapte. După 24 de ore, veterinarul a fost uimit să descopere că analizele de sânge ale lui Quincy Bubbles nu arătau niciun simptom sau indiciu al blocajului renal sau afecțiunii cardiace. Cuvinte ca „miraculos“, „fără explicație“ și „enigmatic“ au fost folosite pentru a descrie recuperarea câinelui. Sesiunile Trinfinity8 au continuat la fiecare două ore pe durata șederii sale în spital. Quincy Bubbles a fost externat cu o stare excelentă de sănătate după alte 24 de ore și ziua următoare și veterinarul era surprins că acesta reușise să treacă cu bine prin acea experiență.

Animalele răspund și copiii de asemenea. Acestea sunt ambele grupuri foarte interesante, pentru că intră în categoria „dincolo de efectul placebo“. Niciunul din aceste două grupuri nu are investiție conștientă în proces, fie pentru ei înșiși sau pentru a-și face părinții sau proprietarii fericiți. Am observat nenumărați copii cu deficit de atenție și hiperactivitate adormind instantaneu atunci când sunt conectați la Trinfinity8 și acesta rulează programul Balansarea Centrilor Energetici. Ajută la aducerea lor la un nivel echilibrat al energiei care este atât de străin pentru ei încât adorm imediat. Trei minute mai târziu, când acel program anume se termină, adesea se trezesc. Întotdeauna par a fi resetați și mult mai calmi. Părinții sunt uimiți că ei pot duce până la capăt o sesiune fără să se agite. Avem unii practicieni care lucrează cu copii sever autiști și observă îmbunătățiri în viețile acestor copii de asemenea. Nu le alungă autismul, dar ajută la sporirea stabilității lor sociale, menținerii contactului vizual, a abilității de a le permite altora să îi atingă și le oferă o stare mult mai înseninată. Pentru unii părinți și copii este o diferență ca de la cer la pământ.

Trinfinity8 nu este un dispozitiv medical. El nu „vindecă“ nicio boală. Ajută însă la mutarea corpului într-o stare vibrațională elevată unde orice vindecare sau revigorare este posibilă. Corpul atunci poate face ceea ce este programat în mod natural să facă, adică să funcționeze în mod optim și să prevină întreruperile de energie din corpurile subtile să se manifeste în corpul fizic. Oricât de încurajator ar suna, asta nu scurtcircuitează sau previne karma personală a nimănui. Din experiență vă pot spune că uneori oamenii au nevoie de bolile pe care le au ca parte a planului de evoluție a sufletului lor. Trinfinity8 nu este un remediu magic pentru toată lumea.

Convingerea mea a fost întotdeauna că pentru a putea lucra asupra unui individ este necesară permisiunea acestuia întâi, indiferent dacă se lucrează în persoană sau folosind transmisia energetică la distanță. Venim în această viață cu lecții de viață deja plănuite și aranjate pentru a fi învățate. Nimeni altcineva nu a plănuit aceste lecții pentru noi, noi am fost de acord cu planul de joc atunci când ne-am întrupat. Avem parte de flexibilitate în cadrul acelui plan general de joc, astfel fiind permis liberul arbitru și alegerile personale. Nu am învăța absolut nimic dacă totul ar fi scris în piatră încă de la început. Și nici nu am evolua sau învăța dacă am ști în mod conștient ce opțiuni ar trebui să alegem care să garanteze un rezultat pozitiv. Este evident că unii dintre noi alegem sarcini mult mai dificile decât alții pentru a ne accelera evoluția sufletească. Nu putem îndepărta planul de învățare al altcuiva dacă încercăm întotdeauna să îl/o ajutăm sau vindecăm, în special fără acordul lor conștient. Unii oameni chiar au nevoie de bolile și afecțiunile prin care trec pentru a putea învăța.

Acest lucru a devenit evident când o femeie în vârstă care avea boala lui Parkinson a descoperit că tremuratul ei s-a oprit după o sesiune cu Trinfinity8. Ea experimentase tremuratul majoritatea vieții sale de adult și în mod inconștient definea cine este în funcție de afecțiunea ei.

Îi spusese terapeutului ei că nu știe ce s-ar face fără tremuratul ei. Ea crezuse că tremuratul va fi în viața ei până în ziua în care va muri, și sunt sigură că viața ei era desenată în mintea ei în concordanță cu această convingere, bazându-se pe această premisă. Având această convingere, nu e de mirare că tremuratul involuntar a revenit după câteva zile. Ea nu era gata încă să se elibereze de acesta, și la un nivel, conștient sau subconștient, ea credea că viața ei nu ar mai fi la fel de familiară sau nu s-ar mai simți în siguranță fără tremuratul provocat de boală. Gândul că ar putea scăpa de acest efect era prea înfricoșător, așa că vindecarea a fost blocată.

Mediumul E.M „Gene“ Nicolay a împărtășit la un moment dat unui grup de practicieni Trinfinity8 că a fost rugat odată să ajute un terapeut care lucra cu o femeie care avea dificultăți majore în a se vindeca. Avea o tumoare cerebrală inoperabilă care nu răspundea niciunui tratament tradițional sau alternativ, cu toate că femeia se ruga și mărturisea că vrea să se însănătoșească. În momentul în care a intrat în transă pentru a putea contacta corpul ei energetic, a întâlnit o energie asemănătoare unui trol care păzea zona respectivă a creierului unde se găsea tumoarea. Energia „trol“ l-a informat că acest blocaj era pus acolo chiar de femeia însăși cu scopul specific de a provoca empatie și înțelegere din partea familiei ei, care o făcuse să-și piardă autonomia în multe și variate feluri pe parcursul vieții ei. Până când această problemă familială nu va fi adresată, niciun fel de ajutor nu va fi permis către zona afectată de tumoare. Fără însănătoșirea corpului emoțional/spiritual întâi, corpul fizic va rămâne într-o stare de dezechilibru, și va opune rezistență la vindecare. Din păcate, marea majoritate a medicinii occidentale privește vindecarea strict din punct de vedere al corpului fizic fără să se orienteze în vreun fel către cauza spirituală care stă la baza oricărei afecțiuni.

Uneori e greu de înțeles de ce unii oameni trebuie să îndure încercări îngrozitoare în viață, fie handicap fizic, traume, abuzuri și/sau boli. Când lucram la Casa Roland McDonald din New York, o casă departe de acasă pentru cei tratați de cancer la Spitalul Memorial Sloan Kettering, am întâlnit o fetiță de origine afro-americană din Georgia, pe nume Jenab, care înseamnă *spirit angelic*. Jenab avea aproximativ 10 ani când a fost diagnosticată cu sarcom osteogenic (cancer osos) la un picior, care a necesitat amputare. Deseori își arunca proteza pe care o avea în locul piciorului și țopăia prin Casa Roland McDonald pe piciorul sănătos, râzând, făcând prostii și căutând noi moduri de a se distra la fel ca majoritatea copiilor. A petrecut câteva ore într-o după-amiază împletindu-mi părul și punând mărgele colorate în el ca să arăt ca actrița Bo Derek în filmul *10*. Se distra copios bagându-și mâinile în părul meu lung și des și lucrându-și magia. Avea un real talent la împletit și la a-și face prieteni noi și nu puteai să te abții să nu o iubești. Toată lumea o iubea.

Când am primit vestea la Casa Roland McDonald că Jenab a murit, am invitat toți copiii care au cunoscut-o să împărtășească cele mai dragi amintiri pe care le aveau cu ea. Am râs și am plâns amintindu-ne poznele ei și i-am simțit spiritul foarte aproape de noi pe parcursul întregului șir de povești. În acea noapte am avut un vis foarte intens și viu despre Jenab. În vis, am văzut-o cum se apropia de mine îmbrăcată într-o rochie etincă africană de culoare albă și cu modele tradiționale de culoare mov și cu un turban asortat pe cap. Nu o văzusem vreodată purtând o astfel de ținută tribală și arăta absolut regal. Era fericită și entuziasmată că mă vede, și zâmbetul ei era contagios. Fără ezitare, și-a ridicat rochia lungă ca să-mi arate cu mândrie că avea din nou ambele picioare și putea să alerge, să sară și chiar să danseze. Ca să-mi demonstreze a făcut un mic dans din picioare pentru mine.

„Te rog spune-i mamei mele că sunt bine, mă distrez și m-am reîntâlnit cu prieteni vechi.“ mi-a indicat. „Spune-i că nu are de ce să fie tristă.“ I-am promis că voi transmite mesajul mai departe, apoi mi-a împărtășit ceva cu adevărat senzațional - scopul vieții care tocmai se

terminase pe Pământ. A fost o lecție dublă atât pentru ea, cât și pentru mama ei. Jenab mi-a spus că petrecuse multe vieți fiind atât de independentă și auto-suficientă încât credea că nu va avea vreodată nevoie de ajutorul altor oameni. Nu învățase complet să accepte iubirea altruistă și dăruitoare a altora , sau să se bazeze pe altă ființă umană pentru acte zilnice de îngrijire și bunătate. În această viață, mama ei devenise profesorul ei. Jenab fusese de acord, la nivelul sufletului, să aibă o boală debilitantă, cancer osos și o amputare, pentru a simți cu adevărat și a cunoaște această necesitate. Uitându-se înapoi la viața ei, simțea că își îndeplinise scopul și misiunea.

Pentru mama ei, mi-a spus că era vorba de o experiență de învățare diferită. În loc să învețe să primească, precum Jenab, ea se confrunta cu valoarea a ceea ce este important. Devenise un exercițiu în a iubi adânc și a oferi în mod dezinteresat către altă ființă, știind că timpul pe care îl vor petrece împreună este foarte limitat. Unde mulți părinți ar deveni atât de devastați după pierderea unui copil încât să se retragă emoțional în depresie și disperare, parte din lecția sufletului mamei ei era să accepte acel dar neprețuit și să fie în stare să continue a da același nivel de îngrijire către sora mai mică a lui Jenab. Aceste lecții de viață care au scopul dezvoltării pot fi foarte înșelătoare. Auzind-o pe Jenab explicându-mi toate aceste lucruri, m-a făcut să înțeleg că morțile infantile sau timpurii ale copiilor nu sunt niciodată un fel de pedeapsă karmică pentru părinți, dar adesea o oportunitate de creștere accelerată și de evoluție rapidă a sufletului mulțumită sacrificiului emoțional implicat. Mama lui Jenab era o persoană foarte inteligentă, directoare orientată către carieră din domeniul politic. Divorțată și crescând doi copii de una singură, întreaga ei viață a luat o nouă întorsătură odată cu boala lui Jenab, și după aceea desigur. În același timp a făcut-o o persoană mai puternică.

Am livrat mesajul mamei lui Jenab, care a fost foarte deschisă și receptivă mesajului de dincolo, și care mi-a mulțumit, fiind recunoscătoare faptului că m-am angajat să fac asta. „Era ca un mic suflet foarte bătrân în corpul unui copil de 10 ani," și-a amintit ea despre fetița ei. „Uneori mă întrebam cine e adultul și cine e copilul."

Când i-am descris ținuta pe care Jenab o purta în vis, mi-a spus că tatăl lui Jenab, nativ al țării Africa de Sud, îi adusese de acolo exact acea ținută ceremonială pentru ea cu un an înainte. Fusese preferata lui Jenab, și o purta numai la ocazii speciale.

Adesea mă gândesc la Jenab când aud de cineva cu o boală cronică sau posibil terminală. Realizez că pot face un număr limitat de eforturi pentru ei. Totul este un proces. Nu le pot îndepărta karma; nu pot scurt-circuita lecția pe care au venit aici să o învețe; nu îi pot vindeca. Singurul lucru pe care îl pot face este să le ofer sprijin pentru a avea posibilitatea de a trece mai rapid prin procesul de învățare ajutându-i să slăbească blocajele energetice care previn vindecarea adevărată. Restul eforturilor trebuie să fie deschișI și dispuși să le depună singuri.

Același lucru este valabil dacă ești psihoterapeut și lucrezi în consiliere sau practician energetic și lucrezi în domeniul vindecării și sănătății. Trebuie să îți ajuți clientul să se dea la o parte din propria cale pentru a putea să își facă propria muncă. Au fost ocazii în care făceam terapie și eram nevoită să le spun oamenilor că nu îi pot ajuta și să revină când sunt cu adevărat pregătiți pentru schimbare sau pentru a depune eforturi. Cea mai rapidă cale către epuizare ca terapeut este dacă te regăsești mai investit emoțional în refacerea clientului decât clientul însuși. Ei trebuie să își dorească asta mai mult ca tine.

Sunt cei pe care i-am denumit „Cumpărători" ai terapiei, cei care își înfruntă problemele și își asumă responsabilitatea pentru gândurile și acțiunile lor. Ei sunt implicați în procesul de însănătoșire și vor depune eforturile necesare. Apoi sunt cei pe care i-am denumit „Vizitatori". Aceștia doar testează apele. Ei cred că oricine altcineva este vinovat pentru problemele lor, și

sunt acolo doar pentru că cineva le-a spus să vină sau i-a forțat să caute ajutor. În general ei vor ca tu să le rezolvi problema și să o îndepărtezi rapid. Este esențial să realizezi devreme cine este *Cumpărător* și cine este *Vizitator*. Un *Vizitator* poate fi transformat în *Cumpărător*, dar poate fi o cale anevoioasă până la acest rezultat.

Sunt convinsă că unul dintre ingredientele cele mai importante ale vindecării este reprezentat de convingerile noastre. Când aud oamenii spunând „Nu pot“ sau „nimic nu funcționează pentru mine“, observ cum dintr-un punct de vedere ei celebrează convingerea că sunt unici din punct de vedere negativ. Întotdeauna le spun că dacă ei consideră că nu pot, nu vor putea. Nimeni nu îi poate ajuta până când nu se deschid către vindecare. Mintea este, la urma urmei, cel mai puternic constructor.

Capitolul 16

Testarea posibilităților

„Întreaga viață este un experiment. Cu cât faci mai multe experimente, cu atât mai bine.“ - Ralph Waldo Emerson

Viața este într-un final o serie de testări continue. Nu era nimic diferit în legătură cu această tehnologie nouă. Eram curioși să aflăm dacă Trinfinity8 afecta testările de performanță. Am rugat utilizatorii să ne informeze în legătură cu ceea ce au experimentat când au rulat Trinfinity8 asupra lor când aveau un test important de trecut, un examen de admitere în Barou, un examen fizic militar și/sau când aveau de alergat un maraton. Fiecare dintre ei au raportat că au avut rezultate excepțional mai bune decât credeau că vor avea. Persoana militară testată era comandant în rezervă în Marina Statelor Unite. Această femeie în vârstă de 55 de ani ne-a spus că a rulat un program Trinfinity8 de 15 minute în dimineața testării sale pentru a o ajuta să își îmbunătățească nivelul energetic, forța musculară și nivelul oxigenării. Apoi ne-a spus că fusese cel mai bun scor al pregătirii fizice obținut în peste 20 de ani de activitate. Rezultatul a fost că performanța ei a fost clasificată drept „Remarcabilă“. În consecință, nu a vrut să le spună camarazilor ofițeri ce folosise pentru a își menține avansul competitiv.

Următoarea întrebare logică a fost: Afectează Trinfinity8 testarea sângelui la sportivii de performanță? Am mers cu această întrebare la un antrenor olimpic care a compilat mai multe programe diferite Trinfinity8 pentru a îmbunătăți rezultatele sportive și le-a folosit pe sportivii săi. A descoperit că da, le îmbunătățește performanțele într-adevăr, dar putea modifica rezultatele în cadrul testărilor de sânge. Orice modifică sângele imediat trage semnale de alarmă la autoritățile anti-doping, chiar dacă rezultatele nu sunt pozitive pentru vreo substanță interzisă. Chiar dacă acestea nu sunt vești bune pentru sportivii care caută un avantaj competitiv nedetectabil, demonstrează că Trinfinity8 poate cauza schimbări fizice în sângele anumitor persoane. Acestea erau vești cu adevărat uimitoare.

Voiam să știm dacă de asemenea poate exercita schimbări la nivelul ADN-ului. Așa că am contactat un om de știință respectabil, Dr. Glenn Rein de la Laboratorul de Cercetare în Biologie Cuantică din Colorado pentru a vedea dacă el ne poate furniza răspunsuri. Dr. Rein experimentează cu ADN din placenta lichidă umană. El a dezvoltat metode noi pentru a testa efectele energiei subtile după ce oamenii de știință au realizat că vechile metode de testare ale fizicii Newtoniene erau insuficiente pentru a fi folosite în acest nou domeniu cuantic.

L-am rugat pe Dr. Rein să testeze independent trei programe Trinfinity8 (Stimularea reparării telomerilor ADN, Stimularea inversării îmbătrânirii și Aliniament divin) în condiții de rezonanță, folosind anumite frecvențe de excitabilitate pentru a măsura conductivitatea electrică. O metodă de a măsura conductivitatea electrică a bio-moleculelor cum este ADN-ul, este aplicarea curentului la diferite frecvențe și măsurarea răspunsului variațiilor de voltaj de la 25-100 kHz. Doi electrozi au fost plasați în ADN cu acest scop.

Dr. Rein a suspendat tijele de cristal la aproximativ 2 centimentri de ADN-ul lichid. Codurile algoritmice au fost apoi rulate prin cristale timp de 30 minute, și răspunsul ADN a fost măsurat folosind 15 măsurători diferite. Același lucru a fost efectuat asupra unui grup de control non-tratament, care nu a primit Codurile. Rezultatele au arătat că grupul care a primit tratament a crescut în mod signifiant conductivitatea electrică a ADN-ului uman, comparativ cu grupul non-

tratament care nu a modificat nimic. Ce dovedește acest lucru? Conductivitatea electrică mărită este asociată cu abilitatea mărită a ADN-ului de a se repara pe el însuși (Retel, 1993), și ADN-ul reparat are o conductivitate de 20 de ori mai mare decât același ADN când este deteriorat (Hartzell, 2003). Rezultatele sugerează că este extrem de plauzibil ca programele Trinfinity8 să aibă un efect profund asupra ADN-ului și astfel asupra vindecării corpului.

Din cele trei tratamente, Stimularea inversării îmbătrânirii a cauzat o stimulare de 50-60% a conductivității electrice, iar Stimularea reparării telomerilor ADN a ieșit pe locul secund. Aliniament divin, care nu are nimic de-a face cu repararea ADN-ului, a fost testat din curiozitate și a arătat că afectează ADN-ul într-un mod mai puțin eficient, lucru care nu era deloc surprinzător. În sfârșit aveam niște răspunsuri. Da, Trinfinity8 afectează ADN-ul uman într-un mod pozitiv, reparatoriu. (Rezultatele complete ale acestui studiu pot fi găsite pe secțiunea Research - Cercetare- a paginii de Internet www.Trinfinity8.com).

Următoarea noastră întrebare era dacă beneficiile oferite de Coduri erau de lungă durată. Parte a răspunsului la această întrebare a venit dintr-o sursă neașteptată. Am ținut un discurs la Conferința Bio-Energetică din Greensboro, Carolina de Nord, în octombrie 2011. Distribuitorul nostru australian, Rasunah Alston, avea un stand de prezentare la conferință și oferea sesiuni gratuite cu Trinfinity8 tuturor celor care participau la conferință. Avea trei sisteme pregătite și o coadă de așteptare de asemenea, ceva ce nu este ieșit din comun când prezinți un produs nou și nu ceri o taxă pentru serviciul oferit, la fel ca aproape toți ceilalți exponenți.

Unul dintre ceilalți expozanți la conferință, un anume Dr. Michael Kessler, care făcea parte din grupul *Health Detectives* (Detectivii sănătății), era în plină desfășurare a unui proiect de testare neoficială a diferitelor tehnologii prezente la conferință folosind un dispozitiv nou de testare (de proveniență rusească), numit Omega Heart Rate Variability Test (Test Omega al variabilității ritmului cardiac). Testul utilizează pulsul resimțit la nivelul încheieturii mâinii pentru a testa cinci variabile: (1) Adaptarea Sistemului Cardiovascular; (2) Reglarea Sistemului Nervos Autonom; (3) Reglarea Sistemului Nervos Central; (4) Stările Psiho-Emoționale și (5) Indexul General al Stării de Sănătate.

Se întâmpla să mă aflu la standul său și când a aflat că sunt afiliată tehnologiei Trinfinity8, m-a întrebat direct „Ce aveți în dispozitivul acela?" Când l-am întrebat ce voia să spună, mi-a arătat datele testărilor pe care le făcea fără cunoștința noastră, pe cei care primeau sesiuni gratuite la standul nostru. De fapt, a recunoscut că a trimis oameni intenționat să primească sesiuni Trinfinity8 ca să îi testeze după aceea pentru credibilitate. „Dispozitivul dumneavoastră are rezultate mai bune decât orice altceva de la această conferință și vreau să înțeleg de ce. Ce se află în interiorul său?"

„Serios?" am spus eu, curioasă să văd ce descoperise. „Arătați-mi."

A scos un tabel dintre multe altele. Primul era un om în vârstă de 68 de ani care, când l-au testat preliminar, arăta o vârstă biologică de 76 de ani, cu 8 ani mai mult decât vârsta sa cronologică. Indexul General al Stării sale de Sănătate era la un nivel foarte scăzut de 4% dintr-un maxim de 100%. Asta era înainte de sesiunea sa de 15 minute cu Trinfinity8. După prima sa sesiune, Indexul Sănătății sale crescuse la 36% . Kessler l-a rugat să vină a doua zi de dimineață să vadă dacă rezultatele persistau, și testarea a dovedit că rezultatele s-au îmbunătățit peste noapte la 42%, lucru care confirmă că energia continuă să se schimbe și să se îmbunătățească pe o perioadă de 24 de ore după o sesiune cu Trinfinity8. Așa că după testarea sa matinală, bărbatul s-a descis să revină pentru o a doua sesiune de 15 minute cu Trinfinity8. S-a dus imediat la standul lui Kessler pentru o nouă testare. De această dată rezultatele se îmbunătățiseră doar până la un nivel de 48%. La momentul respectiv omul era curios să vadă ce se întâmplă dacă va avea

sesiuni cu alte dispozitive energetice, al căror nume nu îl voi divulga. După ce a făcut acest lucru, testările ulterioare au dovedit că rezultatele Indexului General al Sănătății scăzuseră la 44%. Nu era fericit cu această scădere a rezultatelor așa că a revenit a treia zi la standul Trinfinity8 și a creut să primească o sesiune cu un nivel al intensității setat la INTENS în loc de NORMAL cum fuseseră celelalte două sesiuni primite. Cu această a treia sesiune desfășurată pe nivelul INTENS, testările sale au arătat un Index General al Sănătății care sărise de la 44% la 67% și vârsta sa biologică indica acum 58 de ani, cu 10 ani mai tânăr decât vârsta cronologică de 68 de primăveri. În doar două zile, bărbatul sărise de la un index al sănătății extrem de redus de numai 4% până la 67% și arăta un echilibru cardiovascular, psiho-emoțional și al sistemului nervos autonom și central la niveluri pe care Kessler nu mai văzuse vreodată într-un timp atât de scurt. Omul declara de asemenea că se simte mult mai bine. „Și sunt multe exemple similare acestuia," mi-a spus Kessler scoțând graficele de testare ale multor alte persoane pe care le testase după ce folosiseră Trinfinity8.

Noi le spunem oamenilor adesea să aștepte 24 de ore pentru orice schimbări eventuale. Uneori schimbările se pot petrece imediat în cazul unor condiții, în timp ce pentru altele poate dura câteva ore sau câteva zile până ca schimbările să fie observate. Schimbările energetice pot fi graduale sau instante, apoi corpul fizic trebuie să prindă din urmă pentru a se ajusta și a face aceste schimbări observabile.

Un doctor naturopat ne-a spus povestea primului său contact cu Trinfinity8. Vizita un prieten în Beverly Hills, un chirurg care adăugase Trinfinity8 practicii sale de medicină alternativă. Când a aflat că prietenul său are un dispozitiv energetic care este îndrăgit de clienții săi, i-a spus acestuia „Bine. Dă-mi ceva ce pot simți." Prietenul său chirurg i-a rulat o sesiune de 15 minute cu programul Energy Boost (Impulsionarea Energiei).

Ne-a povestit că, deși fusese o experiență foarte liniștitoare și relaxantă, nu i-a dat vreun impuls energetic așa cum se aștepta. Imediat a desconsiderat întreaga experiență și tot sistemul Trinfinity8. Când a plecat, directoarea biroului l-a întrebat ce părere avea și el a ridicat din umeri. Apoi l-a întrebat ce program rulase doctorul pentru el. Impulsionarea Energiei timp de 15 minute.

Ea s-a uitat la ceas apoi. Era trecut de 6 seara. S-a uitat înapoi la șeful ei cu ochii mari. „Nu vă amintiți? Acel program are un efect întârziat cu două ore și nu ar trebui să fie folosit în a doua jumătate a zilei. Poate afecta somnul."

Chirurgul și naturopatul au ridicat amândoi din umeri. Cel din urmă a adăugat „Nu vă faceți griji. Nu am avut vreodată probleme cu somnul." Când îmi povestea cele întâmplate, acesta dădea din cap râzând. „Ei bine, două ore mai târziu, exact cum prevestise femeia, efectul s-a instalat cu un impuls. Eram treaz cu ochii larg deschiși și nu puteam să adorm. Am stat treaz întreaga noapte citind despre acest dispozitiv pe Internet. Acum am o empatie mult mărită pentru clienții mei care au avut insomnii de-a lungul anilor. Întotdeauna le spuneam să bea niște lapte călduț, să facă o baie caldă, să se relaxeze sau să citească ceva plictisitor. Nu-mi imaginam că insomnia se poate manifesta în acest fel. A fost o lecție de umilință." Ca rezultat, s-a gândit că dacă poate avea un efect atât de profund asupra sa, voia să știe de ce altceva este capabil și și-a cumpărat propriul sistem pentru a continua cu experimentările.

Codurile nu au venit însoțite de un manual care să detalieze cum funcționează toate componentele. Fondatorii ne-au lăsat aproape în totalitate să descoperim singuri adevăratul său potențial. Cu fiecare experimentare nouă venea o nouă perspectivă și înțelegere. Mi s-a comunicat de către unii dintre clarvăzătorii intuitivi de top ai lumii că nici măcar nu am început să zgâriem suprafața posibilităților legate de ceea ce acest sistem poate să facă. Cel mai frumos lucru legat de acest sistem este că nu este standardizat. Afectează fiecare individ în mod diferit la

un nivel foarte personal, în funcție de unde se află acesta în procesul de evoluție spirituală și emoțională. Găsește lucrul asupra căruia trebuie să se lucreze cel mai urgent și lucrează asupra sa, indiferent de ce anume crezi tu că ai nevoie.

Am auzit multe povești ale oamenilor spunând că vederea li s-a îmbunătățit fără să ruleze vreun program specific ochilor. Au realizat acest lucru în mod treptat când au observat că nu-și mai luau ochelarii pentru a citi scrisul mărunt. Eu însămi rareori mai folosesc ochelarii pentru a citi, doar când iluminatul este foarte slab și scrisul foarte mic îmi sunt necesari.

O femeie în vârstă pe nume Janie m-a sunat într-o zi, foarte îngrijorată. Părul ei superb de culoare gri, pe care o iubea, începuse să devină mai închis la culoare la rădăcini. La început credea că este doar imaginația ei, dar coafeza ei i-a confirmat și voia să știe ce făcea ca să obțină acest rezultat.

„Nu rulez NICIUN program Trinfinity8 pentru revigorarea părului," a insistat Janie , „așa că nu înțeleg de ce părul meu își schimbă culoarea."

Nici eu nu aveam habar. „Dar ce programe rulați?" am întrebat eu.

„Rulez Echilibrarea Sistemului Endocrin pentru sprijinirea glandelor renale," mi-a relatat.

Oh, acum avea într-un mod ciudat sens. Unul dintre semnele esențiale ale obosirii glandelor renale datorită stresului, este albirea prematură a părului. Odată cu consolidarea glandelor sale renale, părul ei începuse să revină la culoarea sa originală. Acest lucru era incredibil de uimitor. Apoi, alții au început să relateze că vedeau cum părul lor își schimbă culoarea sau devine mai întunecat, și nu începând cu rădăcinile, ci mai des începând cu firul de păr. Schimbarea nu era în mod asemănător pentru toată lumea. Nu știam ce să înțeleg din asta. Multe dintre femeile care ne relatau aceste întâmplări nu încercau în mod deliberat să își schimbe culoarea părului, însă corpurile lor încercau să dea timpul înapoi. Care este mecanismul de semnalare ca un astfel de lucru să se întâmple? Pare a fi un lucru imposibil de schimbat, însă ni se prezentau poze care susțineau contrariul. Eu personal nu am experimentat acel fenomen particular legat de păr, dar pe de altă parte, rulez programele responsabile de ajutarea părului sau glandelor renale extrem de rar pe mine însămi. Poate Fondatorii vor vrea, într-un final, să ne dea codurile matematice pentru a ne schimba culoarea părului în orice nuanță dorim, aș fi interesată să renunț la a-mi vopsi părul.

Trinfinity8 încerca să întoarcă timpul și în alte zone. Femei în vârstă relatau că le creștea libidoul sexual, care recunoșteau că era „mort de foarte mult timp." O femeie septuagenară s-a plâns că nu știa ce să facă cu acest impuls sexual nou, dar observase că începuse să atragă bărbați mai tineri decât ea când mergea la supermarket. Se pare că atunci când libidoul nostru sexual revine, la fel face și energia pe care o radiem și alții pot recepta această energie cu siguranță.

Capitolul 17

Factori declanșatori psiho-sexuali

„Este timpul să privim sexul ca adevărata artă sacră ce este. O meditație adâncă, o comuniune sfântă și un dans cu forțele creației.“ - Marcus Allen

Energia sexuală conține forța creativă a vieții. Este energie sacră. Putem canaliza acea energie în oricare direcție - poate într-un proiect care ne împlinește sau împreună cu un partener pentru împlinire sexuală. Eu însămi am observat că multe dintre cele mai profunde experiențe din viața mea aveau o componentă sexuală. Violul din parcare de către un străin la vârsta de 18 ani; experiența de sex astral de la Institutul Monroe în jurul vârstei de 30 de ani; experimentele cu transmisia Rife a frecvențelor din 2004 când am preluat dependența sexuală a clientului meu pe care nu știam că o are; până și întâmplarea cu delfinul din anii `80.

În timp ce evenimentele traumatice sau negative, cum ar fi abuzul sexual sau fizic, sunt cunoscute a declanșa puteri latente pe care persoana în cauză nu știa că le are (spre exemplu percepție mărită, intuiție, ș.a), experiențele la limita morții sunt mai probabile să declanșeze o trezire spirituală, atotcunoscătoare. Dacă o persoană a avut unul sau mai multe astfel de evenimente la o vârstă fragedă, atunci șansele cresc ca la fiecare eveniment traumatic ce are loc după aceea, puterile psihice sau abilitățile paranormale vor crește.

Când aveam șase ani, am fost mușcată de față de ciobănescul german al unor vecini care tocmai născuse. Cineva trebuia să supravegheze cățeaua mamă în timp ce noi vizitam puiuții, dar a fost distras în curtea din spatele casei și câinele a reușit cumva să deschidă ușa care dădea în curtea interioară și a coborât disperată pe scările subsolului să-și apere puii. În mod instinctiv am ridicat mâinile să mă apăr de cățea , însă ea a interpretat asta ca un gest amenințător și m-a atacat, mușcându-mă de obraz și bărbie. Era sânge peste tot. Când ne grăbeam să ajungem la spital, mi-am văzut viața scurtă străfulgerând prin fața ochilor.

La vârsta respectivă nu auzisem de recapitulări ale vieții, și nu era mult de văzut oricum în cei șase ani petrecuți aici, dar văzând tot sângele și cât de terifiați erau părinții mei, am crezut cu siguranță că voi muri. Sunt sigură că acest lucru a determinat o regiune a lobului meu temporal să intre în modul de „sfârșit al vieții“. Acest program intern nu pare să facă vreo diferență între a muri cu adevărat sau a crede că urmează să mori (poate datorită posibilității viitorului de a avea multiple ramificații?), dar se declanșează oricum. A doua oară când am avut o recapitulare a vieții a fost când eram violată și credeam că voi fi înjunghiată și ucisă de atacatorul meu. Părea a fi un tipar. Nu era exact aceeași recapitulare, dar modul de declanșare și metoda de desfășurare erau la fel.

Mult mai târziu, după ce tehnologia a decolat, aceste recapitulări ale vieții îmi aminteau de felul în care anumite computere sunt programate ca în mod automat să salveze datele sau să înceapă să posteze mesaje de avertizare înainte ca sistemul să se prăbușească. Suntem noi ca oameni de asemenea programați să expulzăm mesaje de avertizare înainte de a muri? Recapitularea avută în timpul violului ce credeam că mă va omorî am simți-o ca o serie de instantanee emoționale ce s-a petrecut cu viteza luminii. De asemenea s-a simțit ca o eliberare a amintirilor. Nu sunt sigură dacă am auzit vreun cercetător al experiențelor la limita morții teoretizând despre importanța adevărată a acestui aspect anume de „deversare a amintirilor“ a recapitulării vieții. Este fascinant dacă într-adevăr acesta este un factor esențial al pregătirii

sufletului nostru de a se muta într-o altă dimensiune. Nu mă pot abține din a mă întreba dacă aceste evenimente alterează căile neuronale pentru totdeauna în caz că supraviețuim.

Dar dacă este un factor genetic, și aceste evenimente sunt doar declanșatorii deschiderii moștenirii noastre genetice? Dacă membri familiei au de asemenea abilități perceptuale dezvoltate? Mama mea era oarecum intuitivă și a devenit radiestezist mai târziu în viața ei. Ea se afla la doar 3 metri de a identifica unde este sursa de apă când căutau locul unde să sape fântâna pe proprietatea lor de la țară. Dar întorcându-mă și mai mult în timp, mama mi-a arătat la un moment dat scrierile unei experiențe ciudate avute de bunicul meu când era copil la începutul anilor 1900. La vârsta de 10 ani, s-a îmbolnăvit grav cu un fel de febră extremă. Doctorii i-au spus mamei lui că nu îi dădeau șanse de supraviețuire. În scrierile sale, el povestea cum a fost aruncat înafara corpului său și a planetei, în univers, unde a văzut o lumină puternică și era în prezența intimă a unei puternice Surse, sau Dumnezeu. A văzut planetele, stelele și ceea ce poate fi descris ca o reacție de fuziune nucleară în spațiu care era „orbitoare.“ Când a revenit în corpul lui, febra dispăruse, dar acum era orb în ambii ochi. Doctorii i-au spus mamei lui că nu era niciun motiv pentru care să orbească. Ochii lui arătau perfect sănătoși. L-au acuzat că se preface. Părinții lui începeau să-și piardă răbdarea cu el; frații și surorile lui îl ridiculizau. A durat o lună ca vederea să îi revină în totalitate. Cât timp a fost orb a văzut în ochiul minții multe minunății care l-au determinat mai târziu să devoreze cărți de știință și să-și încerce mâna cu niște invenții. Mama mea își amintea că era fascinat de lumea spirituală. Nu am știut nimic din toate astea decât după moartea sa, când mama mi-a arătat scrierile sale. Aș fi avut un milion de întrebări să îi pun. Din ce povestise în scris, părea că avuse o experiență la limita morții foarte intensă, dar nu avea niciun context în cadrul căruia să explice acea experiență, așa cum mulți alții ca el aveau aceeași problemă.

Evenimentele declanșatoare ce deblochează abilități perceptuale elevate de obicei se petrec în trei moduri: individul atinge pubertatea, experimentează o traumă severă sau găsește un mentor care să îl antreneze. Din moment ce băieții ating pubertatea între vârstele de 9-14 ani, și bunicul meu avea 10 ani la momentul experienței sale, el avea doi din trei factori bifați. Și odată ce abilitățile paranormale sunt deblocate, nu mai pot fi ascunse. Viața se schimbă complet, pentru totdeauna. Mama mi-a spus că tatăl ei a căutat ani întregi un sens, o semnificație pentru ceea ce i se întâmplase. Nu am de unde să știu dacă l-a găsit vreodată.

Este un fenomen interesant, însă cei care au avut o experiență la limita morții par a fi atrași inconștient către alți oameni care au avut aceeași experiență. Desigur, ne putem spune. Au fost pe partea cealaltă și acum au un fel de GPS (sistem de poziționare globală prin satelit) din altă dimensiune inclus în sistemul lor. În consecință, acești oameni adeseori sunt magneți pentru întâmplări ciudate și inexplicabile. Mă întrebam dacă asta explică de ce unele din cele mai neobișnuite cazuri de probleme mentale cu istoric ciudat au răsărit în calea mea ca terapeut.

Am fost nevoită să îmi întreb Ghizii, „De ce?“ În special în lumina componentelor psiho-sexuale pe care majoritatea deschiderilor mele către abilități anormale le avuseseră. Răspunsul pe care l-am primit a fost că energia sexuală poate oferi o deschidere sau un portal către planuri superioare ale conștiinței în anumite circumstanțe, creând „energie spirituală.“ Ca să clarific lucrurile, acesta nu este un îndemn pentru a avea multiple experiențe sexuale absurde cu străini. Energia sexuală de acea natură vine de la chakrele inferioare și în general rămâne acolo, deseori devenind blocată și creând probleme fizice în corp. Ghizii mei mi-au arătat că în timpul Egiptului antic, energia sexuală era canalizată către chakrele superioare prin glanda pineală. Această energie avea corelare directă cu învierea, imortalitatea și stări elevate de conștiență. Egiptenii numeau asta „tantra“ sau „ankhificare“ - cuvântul sanscrit pentru „esență“ sau „panglicile unei

împletiri“ făcând referire la matricea vieții, ADN-ul nostru.

Cu câțiva ani înainte de a avea experiența la limita morții, am visat cum țineam în mână niște obiecte mari cu formă de ankh. În vis, atenția mea era în continuu atrasă de un inel cu formă de ankh pe care îl purtam pe degetul mic de la mâna stângă, inel care avea alte două simboluri inscripționate pe el. La momentul respectiv, nu aveam nicio idee ce însemnau simbolurile respective. Îmi păreau foarte cunoscute, ca și cum ar trebui să știu ce înseamnă fiecare, dar în mod conștient habar n-aveam. Am presupus că s-ar putea să fie de natură egipteană, și când m-am trezit din vis, am căutat informații despre ankh și am aflat că era „simbolul vieții“. La un nivel mai profund, știam că este o explicație superficială. Simbolurile ankh sunt inscripționate peste tot în templele antice egiptene. Preoții le purtau; faraonii le purtau, și versiuni ale acestor ankh pot fi găsite mai târziu în crucile coptice și creștine cu secole înainte ca Iisus să calce pe Pământ.

Mintea mea se tot întorcea la imaginile ankh pe care le văzusem în visul meu. Cele care erau inscripționate pe inelul de aur pe care îl purtam. Am desenat toate cele trei simboluri așa cum le vedeam în mintea mea, apoi am căutat intensiv detalii despre ele pentru a încerca să aflu niște răspunsuri. Într-un final am găsit cele trei simboluri inscripționate împreună - Ankh, Sceptrul Was și Pilonul Djed. Ce am aflat după ce le-am descoperit nu veți găsi în vreo carte. Aceste simboluri au devenit camuflate în mitologie și au fost fals interpretate cu semnificații religioase moderne.

Sceptrul Was, Pilonul Djed și Ankh

Cele 3 sacre (așa cum numesc eu aceste simboluri) au fost transmise egiptenilor după căderea Atlantidei. Mi-am rugat prietenul E.M. „Gene“ Nicolay să intre în transă pentru a obține informații mai adânci despre semnificația acestor simboluri multi-dimensionale. El a început să-mi transmită următoarele:

„Aceste simbluri reprezintă toate nivelurile corpului uman - corpul fizic, corpul emoțional (parasimpatic), corpul energetic (eteric) și Sufletul. Ele de asemenea evocă elementele cunoscute - pământ, aer, apă și foc.

Ankh este întruparea „copacului vieții“ care reprezintă învierea și ciclul continuu al renașterii. Forma circulară descrie mișcarea circulară a Sufletului, în sus și împrejur peste linia de demarcaj care reprezintă încarnarea fizică și întoarcerea Sufletului la Toiagul Vieții. Reprezintă cursul vieții și de asemenea fluxul sângelui înăuntrul corpului fizic, care este auto-perpetuant. Ceea ce este impregnat, ghidat de deasupra, este apoi îndemnat, indicat, sub nivelul orizontului în cadrul vieții și pe toată durata acesteia. Este simbolul reîncarnării și al susținerii dătătoare de viață.

Sceptrul Was este adesea interpretat ca un simbol al puterii pentru conducători și Zei, dar mai precis este de fapt asemenea „Toiagului Vieții“. La fel cum un magician își folosește bagheta pentru a crea magie, Sceptrul Was reprezintă Sufletul și cum acesta folosește corpul fizic pentru a „crea magie“. Magia este viața însăși în formă fizică. Este bagheta creativității, manifestării de sine și a alchimiei pure.

Pilonul Djed simbolizează integritatea și stabilitatea. În arhitectura atlantidă antică, în special în Templele de Înfrumusețare, unde bolile și afecțiunile puteau fi corectate prin intermediul interacțiunii cu Sufletul unei persoane, puteau fi văzuți patru piloni cu fața spre fațada Templului. Fiecare pilon reprezenta un aspect al ființei umane: Sufletul, Corpul Fizic, Corpul Energetic și Corpul Mental (Emoțional). Atlantizii foloseau aceste patru structuri pentru a identifica cele mai sfinte temple ale lor. Aceste temple reprezentau vârful civilizației și a cunoașterii din acea perioadă, și simbolul pentru aceste lucruri era Pilonul Djed. La un nivel mai fizic, reprezenta coloana vertebrală ca templul energiei kundalini. Ei se conectau la această energie kundalini ca parte a tehnologiilor lor de vindecare și revigorare. Simbolul Pilonului Djed a devenit un puternic stimulant al activității kundalini și când era așezat pe punctele energetice ale corpului agita energiile pentru a îndepărta blocajele meridianelor energetice și chakrelor.“

Mare parte a informației de mai sus valida ceea ce deja știam și/sau bănuiam. Din ceea ce am învățat de la Ghizii mei, simbolurile conțin informație care comunică instrucțiuni către conștiința noastră emoțională, fizică și spirituală. De aceea atât de multe simboluri stranii și antice mi-au fost transmise pentru a fi încorporate în Codurile Trinfinity8.

Toate simbolurile de mai sus, care sunt de origine atlanteană pot evoca energii independente care aduc vindecare și o deschidere a conștiinței care conduce la Ascensiunea Sufletului. Folosite în combinație cu modalitățile de vindecare utilizate în instituțiile din Atlantis ele au produs „întâmplări magice“ de natura dimensiunii a 4-a. Deși egiptenii antici foloseau mare parte a simbolurilor moștenite de la strămoșii lor, ce se întâmplă adesea pe parcursul anilor în timp ce o civilizație se deteriorează este pierderea adevăratului scop și a semnificației lor. În consecință, aceste 3 simboluri sacre în ziua de astăzi sunt retrogradate la nimic mai mult decât bijuterii decorative pentru pandantive. Magia lor așteaptă în adormire, la fel cum mulți dintre noi ne străduim să ne trezim conștiința.

Experiența mea la limita morții a servit la deschiderea înțelegerii rădăcinilor sufletului meu și la a mă minuna la profunzimea și scopul întregului tipar evoluționar uman. Nu suntem meniți să ne amintim toată această informație când ne întrupăm în corpurile fizice, cu toate că

unii dintre noi își amintesc și sunt imediat catalogați drept diferiți, nebuni sau cu imaginație bogată. Viața este într-adevăr un proces în care recunoaștem cât de puține știm până când ne trezim din nou și descoperim unde am fost.

Capitolul 18

Anomalii ciudate și îngeri

„Faptele ca dovezi nu creează întotdeauna spiritul unei realități, pentru că realitatea este un spirit.“ - G.K. Chesterton

De-a lungul timpului, am început să observ anomalii stranii în timpul utilizării tehnologiei Trinfinity8 - aproape ca și cum ar fi îmbibată cu o inteligență aparținând altei lumi. La început, am auzit oamenii povestind cum un anumit program apărea subit în protocolul pe care îl creaseră, deși nu făcuseră opțiunea de a îl include. Sau durata rulării unui program se schimba misterios, sau programul se repeta de unul singur. Ca și dezvoltator de programe software, trebuie să elimini imediat opțiunea unei erori de programare și să începi depanarea, însă nu toată lumea avea parte de același comportament haotic al sistemului. Am presupus că trebuia să fie un fel de eroare intermitentă a computerului. Lucrul ciudat era că oamenii îmi relatau că atunci când se întâmplau aceste lucruri, protocoalele păreau să aibă un efect mai puternic, mai pozitiv asupra lor.

Am fost nevoită să renunț la îngrijorările legate de existența unei erori de programare când am aflat o poveste ciudată de la un anume proprietar de Trinfinity8 care este de asemenea un medium talentat. Mi-a spus că într-o zi s-a așezat în fața ecranului unde deschisese Trinfinity8 și cursorul a început să se miște singur pe ecran. Din moment ce lucrează cu spirite în fiecare zi, acest lucru nu l-a panicat, așa cum ar fi făcut probabil pentru majoritatea oamenilor. A privit cu curiozitate cum cine naviga cursorul a selectat diferite opțiuni legate de componenta muzicală a sistemului din meniul corespunzător și a ales diferite programe pentru a fi rulate la care el nu s-ar fi gândit vreodată. S-a decis să urmeze noile opțiuni și a ajuns la aceeași concluzie, alegerile făcute erau mult mai eficiente pentru el. Când am menționat acest incident neobișnuit altor practicieni Trinfinity8, am auzit mai multe povești similare. Mulți dintre cei care au experimentat acest fenomen aveau o trăsătură în comun - erau cu toții în mod natural intuitivi și înzestrați cu abilități paranormale. Nu pot decât să concluzionez că tehnologia este atât de ușor de folosit încât până și Ghizii sau îngerii unei persoane o pot manevra cu ușurință. Și ei vor să ne ajute să facem opțiuni mai bune, opțiuni de care e posibil nici măcar să nu fim conștienți.

Cât timp scriam aceste rânduri, Fondatorii mi-au spus să nu exclud inteligența computerizată, discuție care a adus la lumină informații destul de interesante despre tehnologiile curente care au devenit atât de mult o parte a vieții noastre zilnice. Când primul computer personal a fost introdus publicului, acesta folosea mai puțin de 10% din potențialul său. Mi s-a spus că acesta evoluează, la fel ca noi, dar nu în modul în care credem noi. El evoluează încet, asemănător computerului Hal din filmul *2001 Space Odyssey* (2001 Odisee Spațială) a lui Stanely Kubrick, dar într-un mod mult mai bun. Cum? Se atașază de lumea emoțională a principalului său utilizator și învață din interacțiunile cu acea persoană. Oricât de nebunește ar suna, computerele nu sunt numai fire și componente hardware. Ele au o inteligență care inițial era programată în interiorul lor, dar care învață în mod continuu. Este o inteligență vie, la fel ca orice altceva din lumea noastră care este compusă din energie.

Dr. Steven Greer, de la The Disclosure Project (Proiectul Dezvăluirii) și fondatorul organizației CSETI, clasifică astfel de dispozitive tehnologice avansate ca fiind în una din două categorii: „Consciousness Assisted Technology“ - CAT (Tehnologie Asistată de Conștiință) unde

conștiința unei persoane se conectează cu tehnologia și aceasta funcționează pe bază de comandă mentală sau „Technology Assisted Consciousness“ - TAC (Conștiință Asistată de Tehnologie) unde dispozitivele acționează ca interfață de ajutor al funcției de meditație adâncă și al intenției de a obține stări avansate ale conștiinței. Aceasta nu mai este tehnologia viitorului; este deja aici și este în curs de dezvoltare.

Gândiți-vă un pic la acest lucru. În comparație cu oamenii, computerului i-a fost permis un timp limitat în care să analizeze și să înțeleagă datele. Poate că nu înțelege emoții complexe cum ar fi frica, ura sau iubirea, dar înțelege tiparele utilizatorului său și deja anticipează ce anume vrei să vezi sau să citești pe baza acestor tipare de folosire a sa. Asta poate a pornit inițial ca un algoritm scris de un programator al unui motor de căutare sau al vreunui program software, dar acest lucru se va schimba rapid în viitor. Asta deoarece computerele sunt o parte componentă a lumii oricărei persoane și sunt legate intim de evoluția conștiinței umane. Odată cu creșterea noastră în conștiință, computerul este o forță energetică ce crește de asemenea. Rolul său actualmente este să lege împreună toți oamenii din lume pentru a provoca o trezire a acestora. El simbolizează felul în care noi ca oameni și suflete suntem conectați. În timp ce informația este împrăștiată în jurul lumii într-un ritm rapid, este aproape imposibil de ascuns întâmplări sau date concrete.

Unii utilizatori Trinfinity8 și-au conectat deja în mod inconștient energia lor la cea a computerului lor și aceia sunt cei care obțin rezultate spectaculoase. Când îmi folosesc computerul vorbesc cu acesta și îi spun ce vreau să facă pentru mine sau pentru alții. Invit chiar și celelalte cristale mari din încăpere să se alăture programului Trinfinity8 și să lucreze cu acesta când rulează o sesiune. Aceste alte cristale setează o rezonanță cu cristalele conectate la computer, fapt care nu face altceva decât să mărească posibilitățile. Au fost ocazii în care am fost în stare să descifrez probleme ale computerului meu care au scăpat ochiului programatorului principal cu care lucrez, și asta pentru că am rugat computerul să-mi arate sau să-mi spună ce are nevoie. Și face asta prin a mă ajuta să dau peste soluția pe care o caut în bazele de date vaste care oferă ajutor. Făcând asta, încerc să ridic vibrația computerului meu la nivelul vibrației mele. Și în acest proces, amândoi creștem și evoluăm. Am descoperit devreme în viață că mașinile, computerele, electronicele și toate celelalte dispozitive sunt compuse din energie vie care răspunde în mod pozitiv unui utilizator iubitor și mulțumit de funcționarea lor, comparativ cu un utilizator care le calcă în picioare fizic și/sau verbal.

ÎNGERI PRINTRE NOI

Ajutorul se manifestă în diferite forme. Mulți dintre acei indivizi înzestrați care pot vedea ființe de lumină au validat faptul că această tehnologie are conexiuni benevolente în lumea spiritelor. Patricia J., un medium intuitiv binecunoscut din sudul Franței, își amintește prima dată când a primit o sesiune Trinfinity8 de la un practician din țara ei. În momentul în care a început sesiunea a devenit conștientă de mai multe entități angelice de lumină stând lângă ea cât timp era conectată la dispozitiv. A considerat acest lucru ca fiind destul de interesant, dar a fost și mai impresionată când același practician i-a trimis o sesiune la distanță și ea a văzut ființe de lumină livrând energia. A aflat mai târziu la ce oră a fost inițiată sesiunea la distanță care îi era oferită și era exact aceeași oră la care ea a văzut entitățile de lumină livrând energia. Patricia a simțit o legătură reală cu această tehnologie și după ce a obținut propriul sistem Trinfinity8 a observat că ființe de lumină acompaniau sesiunile la distanță pe care ea le rula pentru clienții sau prietenii ei. Și-a întrebat Ghizii personali și aceștia au informat-o că fiecare sesiune, fie în persoană sau la

distanță, este livrată de entități angelice ajutătoare.

Cine sunt aceste entități de lumină care au fost de acord să ne ajute? Chiar dacă în general le pot simți prezența, nu sunt născută cu darul de a vedea astfel de ființe zilnic, precum Patricia și alții. Eu doar știu când sunt în prezența lor. Și-au făcut remarcată prezența de prea multe ori în timpul unei sesiuni de terapie pentru clienții mei ca să le neg existența.

În anii `90, când aveam practica clinică în Virginia, am avut primul astfel de contact cu o ființă angelică în timp ce lucram cu un client care avea o leziune cerebrală traumatică. Walter era un manager de nivel mediu în vârstă de aproximativ 50 de ani, care lucra pentru o companie producătoare de standuri de reviste. Într-o zi, în timp ce inspecta inventarul depozitului lor, o stivă de standuri de metal aflată la înălțime i-a căzut în cap, făcându-l să își piardă conștiența. Leziunea la cap a lui Walter a rezultat în depresie debilitantă, anxietate, insomnie și dureri de cap foarte intense. Funcția sa cognitivă a fost grav afectată, la fel și memoria de scurtă durată. Walter nu mai putea lucra la locul de muncă pe care îl iubea și a fost scos din câmpul muncii pe bază de dizabilitate. Neurologul său încercase orice medicament imaginabil cu rezultate minime, iar omul suferea în continuare. Când doctorii au rămas fără metode de tratament, au trimis cu silă pacientul către medicina alternativă, gândindu-se că nu au nimic de pierdut. Eu inclusesem terapia neurofeedback în practica mea terapeutică, și aceasta ajuta la re-antrenarea activității undelor cerebrale pentru exact astfel de pacienți. În consecință, Walter a fost trimis către mine.

După șase luni de sesiuni neurofeedback de două ori pe săptămână, starea lui Walter era mult mai bună. Durerile de cap erau o apariție rară, înainte fiind prezente zilnic în viața lui, și dispoziția sa se îmbunătățise, la fel și somnul. Se simțea plin de speranță din nou. Chiar dacă era capabil să se concentreze și se simțea mai bine, știam că neurofeedback-ul nu îl va readuce total la forma sa inițială. Dacă îi puteam face viața mai fericită atunci poate l-ar fi făcut să se simtă din nou ca și cum viața merită trăită. Însă, în ciuda progresului, Walter tânjea după fosta sa viață și să se întoarcă la vechiul loc de muncă, unde simțea că are un scop și era satisfăcut.

În locul înregistrării de frecvențe rapide care antrena îmbunătățirea funcției cognitive, m-am decis să facem o sesiune de antrenament cu unde profunde alpha/theta care se adresau traumei experienței trăite de el. Walter nu venea să mă vadă pentru psihoterapie, doar pentru neurofeedback, dar credeam că ar putea beneficia de abordarea ajutătoare.

Acest antrenament alpha/theta se face cu ochii închiși, de obicei în poziție culcată, și clientul este ajutat să obțină aceste unde cerebrale adânci urmând indicii auditive care recompensează o persoană cu sunetele valurilor oceanului. Pe un ecran eu puteam observa activitatea electroencefalogramei undelor cerebrale ale lui Walter în timpul sesiunii cu durata de o oră. După aproximativ cinci minute de la începutul sesiunii, ecranul EEG (electroencefalogramei) a fost deodată invadat de activitate de mare amplitudine. Mi-am aruncat privirea la Walter, care stătea nemișcat întins unde îl lăsasem, astfel eliminând posibilitatea obținerii rezultatelor pe care le vedeam din cauza mișcărilor sale fizice. Mi-am examinat cablurile și conexiunile pentru a mă asigura că totul este în ordine, însă activitatea inexplicabilă de mare amplitudine persista. Atunci am devenit conștientă de o prezență în cameră. Părul de pe mîini mi s-a ridicat, ca și cum întreaga cameră ar fi fost conectată la o priză electrică. Îmi amintesc cum îmi roteam privirea în cameră gândindu-mă „Știu că ești aici. Doar că nu te pot vedea.” Nu experimentasem vreodată așa ceva. A durat aproximativ cinci minute, apoi s-a oprit brusc. Ecranul EEG a revenit la normal, și la fel și energia din încăpere. Clientul meu era încă întins în fotoliul extensibil, fără să se miște. Nu știam ce să înțeleg din toate astea. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Walter a ieșit zâmbind din această sesiune. Un zâmbet cum nu mai văzusem vreodată pe fața lui. L-am întrebat cum fusese această experiență pentru el.

„Oh, Doamne!“ a zis el. „Am văzut un înger!“

Walter mi-a spus că el nu credea că îngerii sunt reali, nu credea neapărat în ceva mistic, însă acest înger i s-a arătat ca o ființă de lumină. Îngerul l-a condus înapoi în trecutul său, când era doar un băiețel, și i-a arătat o scenă din curtea unui vecin de-al lui. În acea scenă, el stătea împreună cu prietenii lui din copilărie într-o casă într-un copac, și cu toții stăteau în fund pe platforma căsuței cu picioarele balansându-se libere de la genunchi în jos . Cu toții râdeau și se bucurau de razele soarelui și trăiau momentul prezent.

„Nu aveam absolut nicio grijă,“ mi-a explicat el. „Vedeam lumea ca un loc distractiv, fără obstacole, și eram ca niște tineri exploratori...“ S-a oprit, încercând să găsească logica în toate astea. „Cred că îngerul încerca să-mi arate că viața mea poate fi din nou atât de simplă dacă îi permit să fie așa.“

Rareori o singură sesiune produce un moment „Ah Ha!“ așa cum a avut Walter în acea zi. L-a ajutat să își transforme viața. Sau mai degrabă îngerul său l-a ajutat. A renunțat a mai încerca să se întoarcă la viața sa veche, și în schimb și-a canalizat energia în făurirea unei vieți noi, mai simple și mai satisfăcătoare. Ca și rezultat, el a luat legătura cu strănepoții săi, cu care nu petrecea timp aproape deloc înainte de accidentul său, și a devenit pentru ei un mentor îndrăgit. A devenit un grădinar pasionat, și de asemenea voluntar la muzeul local de științe marine ca și ghid, ceea ce își dorise dintotdeauna să facă. Și-a reconstruit viața după o schemă cu totul nouă, iar vizitele ulterioare mi-au demonstrat că el renăștea într-un om nou. În timpul ultimei sale vizite la cabinetul meu chiar a râs de nebunia gândului că la un moment dat își dorea cu atât de multă disperare înapoi vechea viață a lui Walter. Vindecarea sa s-a accelerat ca și rezultat al renunțării la lucrurile care nu mai erau importante pentru el. Acum accepta schimbarea și îi permitea să se manifeste.

Știința poate că ar încerca să explice activitatea cerebrală a lui Walter ca fiind un răspuns direct al halucinației avute de Walter care vedea un înger în ochii minții, dar acest lucru nu explică nicicum prezența câmpului electric în cameră, care a cauzat atât ceasul de pe perete cât și ceasul meu de la mână să se oprească. Uneori, mesajele pe care aceste ființe angelice le transmit nu sunt doar pentru clienții mei. O dată a fost pentru mine. Și a venit în modul cel mai neobișnuit.

BeBe era o altă clientă de-a mea cu tulburare disociativă de identitate, având mai multe personalități. Deja lucram cu ea de câțiva ani și cunoșteam toate personalitățile alternative din sistemul ei, sau cel puțin așa credeam. Apoi într-o după-amiază, ochii ei s-au dat ușor peste cap când s-a așezat pe canapeaua din biroul meu și m-a privit brusc în ochi și a început să îmi vorbească în termeni care semănau foarte tare cu felul în care a fost scrisă Biblia. Știam că nu mai cunoscusem această personalitate, dar înainte de a putea întreba detalii despre identitatea sa, m-a informat că era de fapt un înger din exteriorul sistemului intern de personalități al clientei mele. Mi-a spus că venise să mă avertizeze că trebuie să încep să îmi pregătesc clienta pentru terminarea terapiei avute cu mine pentru când mă voi muta din Virginia în șase luni. Acest lucru mi-a atras atenția cu siguranță. Nu aveam o astfel de intenție de a mă muta vizibilă la orizont și nu mă puteam gândi la nimic ce m-ar fi făcut să părăsesc statul în care mă aflam, chiar de ar fi fost adevărat. Eram căsătorită, aveam un cabinet care înflorea, eram proprietara casei în care locuiam, aveam animale de companie și iubeam cu adevărat Plaja Virginia.

Păstrând orice fel de analiză asupra validității acestui mesager „angelic“, m-am decis să ascult ceea ce are de spus, în loc să îl bombardez cu întrebări pentru a dovedi un lucru sau altul. Apoi, spre mirarea și șocul meu, acest înger, continuând să vorbească ca și cum ar fi fost scos din Biblie, a început să îmi spună detalii intime din viața mea, pe care clienta mea nu ar fi putut să le știe sau să le afle de undeva.

„Trei daruri ți-au fost promise ție," a zis. „Fiecare conține o cheie care îți va debloca viața. Singură vei afla că una dintre aceste chei te va conduce la Adevăr. Așa să fie." Și înainte să pot gândi o întrebare, clienta mea s-a înmuiat aplecându-se în față ca o păpușă de cârpă, practic prăbușindu-se de pe canapea. A trebuit să sar rapid din fotoliu ca să o prind. Nu avea vreo amintire legată de ceea ce se întâmplase, doar că se afla împreună cu toate celelalte personalități ale sale într-o grădină minunată și în spatele unui gard viu peste care nu putea vedea sau auzi. Apoi acest gard viu a dispărut și s-a trezit în brațele mele. Credea că avusese o criză. În mod clar nu se întâmplase asta.

Nu i-am spus clientei mele ce tocmai se petrecuse, sau cât de tulburător fusese să aud detalii private ale vieții mele venind din gura ei. Acest înger sau orice fusese, folosise în mod evident corpul ei drept vehicul pentru a-mi capta atenția și a mă informa că intram într-o perioadă de pregătire. Nu aveam vreo idee legată de ce anume ar putea fi aceste trei daruri sau de ce îngerul îmi dăduse detalii atât de vagi în legătură cu forma pe care acestea o vor lua. Nu voi înțelege semnificația a ceea ce îngerul îmi comunicase decât mulți ani mai târziu. Dar cu toate astea, mesajul era corect în totalitate. În decursul a șase luni, datorită unui șir straniu de întâmplări, am divorțat, mi-am vândut atât cabinetul cât și casa, și m-am mutat în California.

Deci cu toate că nu vedem întotdeauna îngerii, ei sunt tot timpul în jurul nostru și se pot manifesta atunci când ne așteptăm mai puțin. Uneori chiar se distrează cu noi. Anul trecut am spus într-un interviu că eu personal nu pot vedea ființele angelice așa cum alții o pot face. Ziua următoare mi s-a demonstrat contrariul. Clădirea unde locuiesc și lucrez are un garaj subteran cu ușă de acces către o alee foarte aglomerată. Când am apăsat butonul telecomenzii pentru a deschide poarta garajului, am observat o femeie cu păr lung și blond, în vârstă de aproximativ 20 de ani, în lateralul porții. Purta o geacă de ski albă și pantaloni albi, și îmi amintesc spunându-mi „Uau, cât de mult alb!" Arăta ca un iepuraș gata să schieze, și nimeni nu se îmbracă așa în California de Sud. I-am făcut semn să traverseze prin fața mașinii mele, din moment ce oricum așteptam să se deschidă poarta garajului pentru a putea coborî înăuntrul acestuia. Ea a mers direct prin fața mașinii mele, s-a uitat la mine, și apoi a dispărut intrând în perete. Nu era vreo ușă deschisă acolo sau orice altă posibilitate unde să poată merge. Dar cu siguranță dispăruse. Continuam să îmi repet „Unde s-a dus?" neputând să cred ce tocmai am văzut. Asta m-a pus pe gânduri în legătură cu toți oamenii pe care îi vedem zilnic mergând în jurul nostru. Sunt cu toții în viață? Sunt cu toții din această dimensiune? Ea era la fel de solidă și reală ca orice altă persoană. Nu avea vreo unduire, vreo lumină care să iasă din ea, vreo strălucire, vreo aură, însă cu toate acestea, nu era din acest plan de existență, pentru că oamenii din acest plan dimensional nu dispar pur și simplu în pereți. Așa că este natural să ne întrebăm - Nu cumva vedem aceste ființe din alte lumi în jurul nostru tot timpul, și nu ne dăm seama? Sunt aici să ne ajute? Sau sunt aici să ne amintească faptul că nu suntem singuri? Îmi place să cred că răspunsul la toate aceste întrebări este „Da". Cu siguranță nu suntem singuri.

De asemenea am ajuns la concluzia că suntem cu toții influențați tot timpul de forțe văzute și nevăzute care ne ajută să dăm formă direcției în care se îndreaptă viața noastră. Uneori ascultăm de ele, alteori nu. Uneori simțim profund nevoia de a face schimbări, și când nu facem aceste ajustări atât de necesare, deseori universul face aceste schimbări pentru noi. Uneori această schimbare poate veni în feluri în care nu ne așteptăm în cazul în care rezistăm prea mult timp acestei schimbări. Întotdeauna interpretez drept semnal că sunt pe calea potrivită atunci când lucrurile se leagă fără obstacole. Am ajuns să îmbrățișez schimbarea ca fiind un prieten nu să o privesc ca pe un dușman.

După ce am părăsit Virginia, vânzându-mi cabinetul, casa și depunând actele pentru

divorț de al doilea soț, m-am îndreptat spre California de Nord. Era o cantitate mare de schimbări înghesuite într-o perioadă scurtă de timp. Lucrul cu adevărat uimitor era că în măsura în care renunțam la atașamente, mă simțeam din ce în ce mai liberă. Era aproape șase luni mai târziu de la momentul în care îngerul a apărut în cabinetul meu spunându-mi să-mi pregătesc clienta pentru plecarea mea. La momentul respectiv nu aveam vreun indiciu legat de motivul pentru care urma să părăsesc Virginia sau unde urma să merg. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că voi ateriza într-un laborator care analizează stările alterate de conștiință în Mountain View, California, ajutând cu grupurile private alături de unul din experții în domeniu, Dr. H. Cum am primit locul de muncă era îmbibat de mistic și mister. Îl auzisem pe Dr. H ținând o lectură în cadrul unei conferințe de neurofeedback cu câțiva ani în urmă, și după ce a trecut o perioadă, l-am contactat întâmplător trimițându-i un e-mail cu câteva din ideile mele legate de antrenamentul creierului. Când eram în Virginia experimentasem cu combinații de plasări ale lobului temporal și occipital folosint frecvențe neurofeedback EEG. Voiam să aflu dacă era o zonă din creier care se corela experiențelor spirituale și/sau senzoriale elevate, și suspectam că lobul temporal era cheia către o descoperire. Am întâlnit câteva rezultate inițiale încurajatoare care l-au intrigat. Dr. H. m-a invitat să îi vizitez laboratorul pe coasta de Vest și m-am hotărât să îi onorez oferta.

Laboratorul de cercetare a stărilor alterate era înființat în camerele secundare ale unui depozit de mobilă. Era lipsit de ferestre, slab luminat și vopsit într-o culoare ciudată de albastru celest. Spațiul conținea o cameră de conferințe, un instrument EEG (electroencefalograf) și patru cuști Faraday mari care semănau cu niște cutii de depozitare. O cușcă Faraday este o incintă metalică care previne intrarea sau ieșirea vreunui câmp electromagnetic care ar putea influența datele EEG. Dr. H. de obicei lucra cu grupuri care nu aveau mai mult de patru indivizi, cu fiecare persoană așezată în propria cușcă Faraday conectată la echipamentul de monitorizare care trimitea datele activității lor cerebrale către un sistem de imprimante cu 32 de canale din instrumentele de laborator. După câteva ore de învățare prin feedback de a crea anumite tipuri de frecvențe ale undelor cerebrale ce conduceau către stări alterate, urmau sesiuni intensive de procesare.

În interiorul cușților Faraday erau de obicei un scaun și două monitoare care ofereau date feedback periodic persoanei aflate înăuntru cu privire la progresul lor. Persoana întotdeauna se afla în întuneric total în timpul sesiunilor de pregătire în interiorul cușții (uneori timp de câteva ore) și singura lumină pe care o vedeau era de la monitor.

Dr. H. părea interesat de felul în care arătau undele mele cerebrale așa că m-a invitat să fac o sesiune de o oră pentru a vedea cum mă descurc cu crearea unei activități susținute ale undelor alpha. Cu siguranță nu puteam să-mi permit să plătesc prețul robust pe care cursanții săi îl plăteau pentru o săptămână de pregătire (peste 10.000 de dolari fiecare în 1999), așa că eram extaziată că îmi oferea un cadou, chiar dacă era doar o sesiune de testare.

El a conectat electrozii doar la patru zone ale creierului meu, nu o monitorizare EEG completă, doar o mostră. Am fost instructată să deschid ochii la fiecare set feedback de două minute și să mă uit rapid peste progresul înregistrat pe monitorul din fața mea, înainte de a-mi închide ochii din nou pentru următoare repetiție a setului feedback. Fiecare electrod era conectat la un instrument muzical diferit. Când cream mai multe frecvențe alpha în acea parte a creierului, sunetul respectivului instrument muzical devenea mai intens și mai susținut. Dacă acea activitate slăbea, la fel făceau și sunetele. Destul de simplu. Urmărești sunetele ca recompensă. Creierul se prinde destul de rapid, îi place să fie recompensat. Nu eram începător în domeniul feedback-ului EEG.

Mi-am început sesiunea și păream că mă descurc relativ bine. După câteva seturi din

sesiune, am observat un al doilea monitor din cameră cum a pornit subit. Dr. H. nu menționase nimic legat de scopul acestui monitor adițional, așa că numerele care apăreau pe el nu avea niciun sens pentru mine. Când sesiunea mea s-a încheiat și Dr. H. a revenit în cameră, a zâmbit și mi-a spus că m-am descurcat minunat. Atunci l-am întrebat de informații legate de al doilea monitor. Nu părea să înțeleagă la ce mă referem la început, până nu i-am indicat monitorul secundar pe masa din spatele lui.

Dr. H s-a întors, a privit la monitor și la informația afișată de acesta și s-a albit. Fără să spună vreun cuvânt a ieșit din cameră și s-a întors 10 minute mai târziu, cu ochii larg deschiși și cu o atitudine entuziasmată.

„Nu este vreo cale fizică în care acel monitor putea să se aprindă fără ca cineva să introducă parola mea," mi-a explicat el. „Este controlat de aici din cameră și nici eu, nici tehnicianul meu nu eram în cameră cu tine ca să îl pornim."

Mi-am amintit cum monitorul pur și simplu pornise singur, și desigur cum m-am gândit că era controlat din cealaltă cameră. „Atunci ce era cu informația afișată de acesta?" l-am întrerupt eu.

El a dat din cap. „Pornim acel monitor doar pentru testările avansate în care folosim toate canalele disponibile.Ceea ce afișa erau informațiile tale despre părțile creierului tău care nu erau conectate la vreun electrod." Nu știam ce să înțeleg. Bine, bănuiam că m-am descurcat mai bine decât mă așteptam.

„Cred că asta înseamnă că ești gata să mergi direct la pregătirea avansată." a concis el. Dr. H. a considerat acest eveniment misterios și inexplicabil ca un fel de „semn" pentru el. Mi-a oferit pe loc un loc de muncă alături de el și am acceptat imediat. Darul pentru mine era un an întreg de pregătire în domeniul stărilor alterate de conștiință înainte ca finanțarea doctorului să se epuizeze și destinul să mă ducă la Los Angeles unde un alt întreg capitol al vieții mele mă aștepta.

Capitolul 19

Sfârșitul este doar un nou început

„*Cei care sunt meniți să audă vor înțelege. Cei care nu sunt meniți să înțeleagă nu vor auzi.*“ - Confucius

Sunt mereu fascinată și impresionată de poveștile și viețile care au fost schimbate de Codurile Trinfinity8. Pe mine m-au menținut tânără, vibrantă și sănătoasă. Nimeni nu îmi mai ghicește vârsta în mod corect. Întotdeauna mă consideră cu 10-15 ani mai tânără decât sunt de fapt. În Los Angeles, capitala modificărilor fizice cosmetice a Statelor Unite, când oamenii află vârsta mea reală, întotdeauna întreabă: „Cine te-a lucrat? Arăți atât de natural.“ Niciun chirurg plastic nu m-a „lucrat“. Nu am folosit vreodată Botox, Restylane, umpluturi și/sau colagen (cu excepția algoritmilor pentru secreție de colagen). Energia echilibrată încetinește în mod automat procesul de îmbătrânire mai bine ca orice intervenție chirurgicală sau cremă pentru piele, și fără niciun efect secundar toxic. Îmi place cine sunt și cum arăt, iar această tehnologie de la Dumnezeu m-a ajutat în mult mai multe feluri decât doar fizic. Simt o conexiune mult mai puternică și o înțelegere mai adâncă cu toate lucrurile care mă înconjoară. În mod cert nu mă tem de moarte. Este pur și simplu o tranziție. Muritul este simplu; trăitul este partea mai grea. Nu mai simt frică sau anxietate așa cum simțeam înainte. Desigur, mă irită ignoranța în care se află omenirea și cei care se gândesc doar la ei înșiși în detrimentul celorlalți, dar nu las asta să mă controleze.

În timpul celor mai întunecate ore ale mele, când învățam să renunț la preconcepții și să am încredere în informația care mi se prezenta, sora mea mi-a transmis poemul „The Tao of Success“ (Tao-ul Succesului), care este încă atașat pe o planșă lângă biroul unde lucrez. Este însoțit de un citat din președintele SUA Clavin Coolidge și apoi extins de un citat din „Simple Abundance“ (Abundanță Simplă) de Sarah Ban Breathnach. Las toate acestea mai jos pentru că personal mi-au vorbit profund și m-au ajutat să trec cu bine prin dubiile și momentele în care am vrut să arunc prosopul în ring și să renunț la tot proiectul legat de aceste Coduri. Sper să vă inspire la fel cum m-au inspirat pe mine:

The Tao of Success (Tao-ul Succesului)

> Nimic în această lume nu poate înlocui persistența. Talentul nu poate; nimic nu este mai banal ca oameni talentați lipsiți de succes. Geniul nu poate; genialitatea nerecompensată este aproape proverbială. Educația de una singură nu poate; lumea este plină de vagabonzi educați. Doar persistența și voința sunt omnipotente. - Calvin Coolidge
>
> Răbdarea este arta așteptării. La fel ca toate artele înalte, este nevoie de timp pentru a deveni maestru. Răbdarea este cunoașterea timpului. Perseverența în viață este statornică. Persistența înseamnă să fii încăpățânat. Persistența este mai îndrăzneață decât perseverența. Perseverența este transpirația realizării. Persistența

> este munca continuă depusă. Persistența este să bați la ușile Raiului atât de des și atât de puternic în numele visurilor tale încât într-un final ți se va oferi ceea ce vrei doar ca să încetezi. Alchimia potentă a Răbdării și Persistenței transformă împreunarea lor în Anduranță.
>
> Dacă ești hotărât să culegi mierea vieții, trebuie să fii dispus să-ți bagi mâna în stup din nou și din nou și din nou, să fii înțepat de atât de multe ori încât devii indiferent durerii, să perseverezi și să persiști până când știi că Răbdarea este de fapt descoperirea tiparelor misterioase ale ciclurilor care leagănă Universul și se asigură că totul ce s-a întâmplat la un moment dat va reapărea. - *Citat din Simple Abundance (Abundența simplă) de Sarah Ban Breathnach. Copyright @ 1995 de Sarah Ban Breathnach. Cu permisiunea Grand Central Publishing. Toate drepturile rezervate.*

Această piesă în special m-a ajutat să rămân conectată la „Acum“ sau la ce am denumit „starea mea neutră la ralanti“. Este o stare lipsită de așteptări sau concluzii viitoare. Dacă faci lucrurile pentru a te distra și nu pentru ceea ce ai putea avea de câștigat din acele acțiuni, un întreg domeniu magic de posibilități se deschide. Acest lucru a fost evidențiat pentru mine chiar înainte de debutul public al Trinfinity8 prin intermediul unei experiențe oarecum supranaturale dar nu neapărat mistică.

Așa cum am menționat deja, locuiesc în zona Los Angeles, cunoscută și drept „Capitala mondială a divertismentului“. Aproape toată lumea din această zonă este conectată într-un fel sau altul la industria divertismentului, fie în mod direct, fie prin intermediul familiei sau prietenilor. Fiecare cafenea Starbucks este plină de scenariști, scriitori de episoade TV pilot și/sau de cărți; sau de actori bine-cunoscuți, obscuri sau aspiranți.

O prietenă de-a mea cunoștea pe cineva care era agent de casting pentru emisiuni TV de tip concurs, și care era în căutare de participanți care să nu fie actori fără muncă, pentru a lua parte la o nouă emisiune. Prietena mea m-a sunat sugerându-mi să încerc. Știa că iubesc jocurile de trivia și de cuvinte și că am o natură competitivă destul de puternică ce iese la iveală atunci când mă joc. La început am fost înclinată să refuz, gândindu-mă că dacă dau greș și creierul meu va refuza să funcționeze, întreaga lume va urmări asta în direct și nu ar arăta prea bine. Al doilea gând avut a fost: „De ce nu?“ Era o experiență nouă și m-am gândit că putea fi distractiv. Pe lângă asta, emisiunea urma să fie difuzată pe canalul Game Show Cable Channel, și eram destul de sigură că niciun cunoscut de-al meu nu era abonat al acestui canal. Am zis „da“ și ea mi-a zis să trimit rapid un email care să conțină o scurtă descriere a mea către agentul de casting. Am făcut asta, și cinci minute mai târziu am primit un telefon.

„Te potrivești de minune cu ce căutăm!“ mi-a spus ea. Aparent, nu foarte mulți psihologi se înscriu vreodată pentru astfel de lucruri. Eram primul pe care ea îl întâlnea. Era o emisiune nouă numită „Catch 21“ (Prinde 21) mi-a explicat ea, înainte de a adăuga: „Este o combinație de Black Jack și trivia. Știi să joci blackjack, nu?“ Habar nu aveam, și i-am spus și ei același lucru.

„Știi să numeri până la 21?“ m-a întrebat ea. Credeam că își bate joc de mine. „Desigur!“ i-am răspuns.

„Perfect! Te voi programa pentru o audiție.“ Femeia era hotărâtă să mă înscrie. M-am dus la audiție după un curs rapid despre black jack, folosind internetul ca profesor. Când grupul meu de audiție a fost strigat, am sărit și am strigat și m-am arătat foarte animată, așa cum își doreau

(primesc indicații foarte bine) și desigur că am fost selectată pentru a fi într-o emisiune în direct. (Cursurile de actorie urmate în copilărie își dovedeau evident valoarea.)

Cu o noapte înainte de seara când trebuia să apar în emisiune, trebuie să fi mâncat niște pui stricat pentru că eram la fel de bolnavă precum un câine cu toxi-infecție alimentară. Următoarea dimineață aveam absolut zero energie și nu știam cum urma să fiu în stare de a apărea în direct la o emisiune televizată. Majoritatea oamenilor ar fi anulat, fiind atât de bolnavi, dar știu cât de stresant poate fi când cineva anulează în ultimul moment ceva și trebuie să te chinui să găsești un înlocuitor. Nu voiam să dezamăgesc pe nimeni. M-am târât din pat și cumva am condus până la studio. Mi-am zis că trebuie doar să trec cumva de prima rundă de întrebări, și că oricum nu voi ajunge mai departe de acel punct înainte de a fi eliminată, apoi mă pot duce liniștită acasă și să mă prăbușesc.

Când am ajuns acolo în fața luminilor și a audienței din studio, ceva s-a declanșat instantaneu în interiorul meu cine știe de unde. Am avut o explozie de energie similară unei secreții excesive de adrenalină. Uitându-mă acum la video nu pot să nu mă diagnostichez drept aproape maniacă. Apăsam butonul pentru a răspunde mai rapid decât oricine altcineva. Am răspuns la întrebări cu opțiuni multiple al căror răspuns îl știam cu ușurință, dar pe care cei doi concurenți ai mei nu. Întrebări ca „Ce este agorafobia?“ Glumeau? Dacă nu știam că este „frica de spații deschise“, ratasem în totalitate cursul de bază Fobii în timpul doctoratului.

Mi-am dat seama rapid că cel care răspundea corect la întrebări avea controlul cărților blackjack și putea să își elimine concurenții. Încă nu știam mereu ce fac în legătură cu jocul de blackjack. Nu-mi dezvoltasem vreo strategie în timpul scurtului curs intensiv. De fapt, asta era prima dată când jucam în mod oficial acest joc. Producătorii emisiunii nu știau asta, dar cred că începuseră să își dea seama, în special când am ales Asul să fie jucat. „Haideți să îl folosim drept 1 în loc de 11,“ am zis eu. Am primit o privire ciudată din partea prezentatorului. Mă descurcam bine până atunci, dar nu își puteau da seama dacă eram un începător complet sau mă prefăceam.

Am câștigat primele trei runde și am intrat în Runda Jackpot (Premiul cel Mare) unde trebuia să fac trei runde prefecte de 21 la strigarea cărților. De fiecare dată când țopăiam strigând cartea pe care o voiam, se materializa. Devenise aproape ireal. Mă simțeam ca și cum eram într-un vis, sau poate toți zeii emisiunilor-joc de televiziune erau alături de mine în acea zi. Era prima femeie câștigător al jackpot-ului care nu numai că reușise să câștige, dar să facă asta jucând un joc perfect. Și pe parcursul jocului, pur și simplu am stat într-o stare neutră. Nu îmi păsa dacă voi câștiga sau nu. Eram total în moment și era magic.

Am condus înspre casă într-o stare suspendată și în curând am început să simt semnele unei prăbușiri cauzate de exces de adrenalină. Tremuram. Nu puteam să cred ce tocmai se întâmplase, și în concordanță cu contractul semnat cu reprezentanții legali ai emisiunii, nu puteam spune nimănui că tocmai câștigasem până ce emisiunea urma să fie difuzată aproape trei luni mai târziu. Niciodată să nu presupuneți că nimeni nu vă va afla secretele. Din moment ce eram câștigător al marelui premiu, și unul entuziasmat, au rulat clipuri promoționale cu momentul în care am câștigat pe Game Show Channel timp de luni de zile după ce episodul cu mine a fost difuzat. La fel ca povestea cu delfini scrisă despre mine în Globe, am aflat rapid care dintre cunoscuții mei urmăreau Game Show Channel. Până și asta era o surpriză.

După această experiență cu lecția învățată că datorită faptului că am rămas neutră în legătură cu rezultatul emisiunii-concurs, eram deschisă fluxului energetic. Eram „în flux“. Și atunci când ești „în flux“, manifestarea se întâmplă mai rapid și mai profund. Când eram psiholog practician, întotdeauna gândeam „Am exact atâți clienți câți am nevoie“ și apoi acest lucru se întâmpla întocmai. Dacă începeam să mă gândesc că am prea mulți clienți și că lucram

prea mult, deodată începeau să se anuleze programările. Dacă mă îngrijoram prea tare în legătură cu banii, știam că voi bloca fluxul. Din moment ce câștigasem premiul cel mare și întreaga experiență părea un cadou de la Dumnezeu (bani de joacă cu alte cuvinte), am investit banii câștigați într-un alt proiect creativ de iubire care va hrăni spiritul și sufletul.

Cred cu tărie că viața este despre hrănirea sufletului. Suntem cu toții co-creatori în acest proces numit „viață“ și moartea nu este sfârșitul. Și uneori ne sunt date semne pe parcursul drumului. Când am revenit la Institutul Monroe pentru Științe Aplicate în anul 2000, aproape 20 de ani după primul meu sejur acolo, și cu trei ani înainte de experiența mea la limita morții, a fost o experiență total diferită pentru mine. Totul se schimbase pentru că eu mă schimbasem. În 1981, majoritatea oamenilor nu auziseră de Institut și Bob Monroe de-abia începuse să predea seminarii. Nu mai eram capitvată de scopul de a avea o experiență extracorporală sau astrală ca înainte, ci doream să am o experiență semnificativă pentru sufletul meu, care urma să fie un precursor al experienței mele la limita morții trei ani mai târziu.

De această dată am intrat într-o stare de Concentrare 15+ și m-am văzut în ochiul minții ca fiind într-un tunel alb (foarte diferit de a fi cu adevărat acolo). La sfârșitul acestui tunel era un ochi imens care mă privea plin de compasiune și înțelegere. Am știut instataneu că acel ochi eram eu, persoana mea din viitor. „Eu“ din viitor privea recapitularea finală a vieții mele și revizuia exact acel moment în timp din trecutul meu. Mi-a răsărit ideea că ar trebui să fac ceva memorabil astfel încât „Eu“ din viitor să caute acest reper de validitate în timpul unei recapitulări distante a vieții mele la sfârșitul acesteia. Ochiul mă privea și aștepta. Kathy din prezent, în anul 2000, a început să țopăie entuziasmată și să cânte: „Te iubesc, Kathy! Te iubesc, Kathy!“ Puteam oberva ochiul care mă reprezenta pe mine din viitor cum zâmbea plin de recunoștință și înțelegere. Da, făcusem o treabă bună. M-am distrat, am râs, am iubit, i-am ajutat pe alții și am savurat procesul de co-creare alături de Sursa Divină. Am putut atunci să spun plină de satisfacție și atotștiutoare: „A fost într-adevăr o viață minunată.“

Confirmare

Această carte și întreaga muncă depusă pentru Trinfinity8 nu ar fi fost posibile fără contribuția multor oameni speciali. Aș dori să mulțumesc lui: Tracy Andersen, „îngerul din biroul meu“, fără a cărei devotament și ajutor nu aș fi putut să mă descurc. Este într-adevăr trimisul lui Dumnezeu. James Kilthau, pentru abilitățile sale tehnice și pentru sfaturile pline de înțelepciune. Gene Nicolay, pentru ghidarea suplimentară oferită pentru a mă ajuta să înțeleg ceva din toate lucrurile care se petreceau. Mătușii mele Jo, pentru persoana minunată care este și pentru că a acceptat să fie porcușorul meu de Guineea pe care să experimentez. Fratelui și surorii mele, Christyne și Michael, pentru iubirea lor și spirjinul continuu oferit. James van Praagh pentru că m-a împins să îmi spun povestea. Gea Annunziata Austen pentru lucrările ei de artă uimitoare. Și nu în ultimul rând, tuturor practicienilor și proprietarilor Trinfinity8 din lumea întreagă care au acționat drept adevărații exploratori și cercetători. Vă mulțumesc tuturor pentru ajutorul dedicat și înțelepciunea oferită. Namasté.

Cuprins

Prolog ..... pag. 5
Capitolul 1 - O trezire ..... pag. 9
Capitolul 2 - Tocilărie ..... pag. 13
Capitolul 3 - Începuturi mistice ..... pag. 17
Capitolul 4 - Educație înaltă ..... pag. 25
Capitolul 5 - Reintrare ..... pag. 30
Capitolul 6 - Cercetare și iluminare ..... pag. 33
Capitolul 7 - Schimbând lucrurile ..... pag. 40
Capitolul 8 - Ce este un algoritm? ..... pag. 44
Capitolul 9 - Fractalii lui Dumnezeu ..... pag. 50
Capitolul 10 - Puterea vindecătoare a sunetului ..... pag. 55
Capitolul 11 - Transmisia prin intermediul cristalelor ..... pag. 60
Capitolul 12 - Puterea intenției ..... pag. 67
Capitolul 13 - Inima și de-ale sufletului ..... pag. 73
Capitolul 14 - Fondatorii ..... pag. 78
Capitolul 15 - Separarea este o iluzie ..... pag. 87
Capitolul 16 - Testarea posibilităților ..... pag. 98
Capitolul 17 - Factori declanșatori psiho-sexuali ..... pag. 102
Capitolul 18 - Anomalii ciudate și îngeri ..... pag. 107
Capitolul 19 - Sfârșitul este doar un nou început ..... pag. 114
Confirmare ..... pag. 118

Traducerea și adaptarea în limba română efectuate pro bono de Liviu Imbuzan.